

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவருட்பா நெஞ்சறிவுறுத்தல் (2)

இராம. பாண்டிநாங்குன்

5, பி. மரங்க சித்தா,

திண்டுக்கல் முதன்மைச் சாலை,

மார்ச் 1968

அருளியவர்

இராமலிங்க அடிகள்

உரையாசிரியர்

வள்ளற் பெருமானின் மாணாக்கர்

வேங்கட சுப்புப்பிள்ளை

வெளியீடு

வள்ளலார் இளைஞர் மன்றம்

கோட்டைக்கரை, வடனூர் 607 303

இராம. பாண்டிரங்கன்

5, பி1, மாக்க வித்தா,

திண்டுக்கல் முதன்மைச் சாலை,

மதுரை-625 018.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவருட்பா நெஞ்சறிவுறுத்தல் (2)

அருளியவர்

இராமலிங்க அடிகள்

உரையாசிரியர்

வள்ளற் பெருமானின் மாணாக்கர்

வேங்கட சுப்புப்பிள்ளை

வெளியீடு

வள்ளலார் இளைஞர் மன்றம்

கோட்டைக்கரை, வடனூர் 607 303

கவனத்திற்குரியது

தருமச்சோலை தோற்றுவித்த நாள்
(சர்வதாரி, வைகாசி 11) (24.05.2008)

ஆன்மாவின் முதல் மனைவி ஆணவம். இரண்டாவது மனைவி மாயை. மூன்றாவது மனைவி காமியம். முதல் மனைவிக்கு ஒரே பிள்ளை. பெயர் அஞ்ஞானம். இரண்டாவது மனைவிக்கு நான்கு பிள்ளைகள். பெயரோ மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம். மூன்றாவது மனைவிக்கு மூன்று பிள்ளைகள். பெயர் சத்துவன் - இராஜசன் - தாமசன். இந்தக்கூட்டத்தில் மிகவும் மோசமானவன் மனம். அவனுக்கு அறிவு சொல்லுவதாய் அமைந்ததே நெஞ்சறிவுறுத்தல்.

1872 - ல் ஏப்ரல் 8ல் அருட்பெருஞ்ஜோதி அகவல் வெளிப்படுகின்றவரையில் நெஞ்சறிவுறுத்தலே சன்மார்க்க உலகினரின் பாராயணத்துக்கு உரியதாக இருந்தது என உணரலாம்.

மன்ற ஆசிரியர் குழுவினர்

உரையாசிரியர் பற்றிய குறிப்பு

பெயர் : வேங்கட சம்புப்பிள்ளை
 உள் : சென்னைக்கு மேற்கில் அரன் வாயல்
 காலம் : 1874 க்குப் பக்கம்
 குலம் : கருணிகர்
 கல்வி : மகாவித்வான், சித்தாந்த ரத்நாகரம்
 சிறப்பு : வள்ளலின் மாணாக்கரில் ஒருவர்
 நூல் : வள்ளலார் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி
 உரை : திருவருட்பா - முதல் திருமுறை - 5 நூல்கள்
 வெளியீடு : சமரச சுத்த சன்மார்க்க சங்கம்
 குளை, சென்னை.
 நாள் : 24.05.1936. தாது வருடம், வைகாசி - 11.

நெஞ்சறிவுறுத்தல்

காப்பு

குறள் வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

சீர்சான்ற முக்கட் சிவகளிற்றைச் சேர்ந்திடிலாம்
 பேர்சான்ற இன்பம் பெரிது.

1

ஆறு முகத்தான் அருளடையின் ஆம்எல்லாப்
 பேறு மிகத்தான் பெரிது.

2

(காப்பு)சிறப்புப் பொருந்திய முக்கண்களையுடைய சிவகளிற் ஆகிய கணபதியை அடைக்கலம் புகுந்தால் பெரும்புகழான பெயருடன் சிறந்த பேரின்பம் சித்திக்கும்.

ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவருளை அடையப் பெற்றால் எல்லாம் இன்பங்களும் மிகப் பெரிதாக வரும்.

குறிப்பு: நெஞ்சறிவுறுத்தலின் முதல் பாகம் (291 கண்ணிகள்) மூலமும் உரையும் 5.10.2007 வள்ளலார் திருஅவதார நாளில் வெளியிடப்பெற்றது.

நெஞ்சறிவுறுத்தல் (தொடர்ச்சி)

திருச்சிற்றம்பலம்

பெண்ணாசை
(காமச்செந்தி)

- கொன்னே நீ

நோவ தொழியா நொறில் காம வெப்பினிடை	
ஆவ தரியா தழுந்தினையே - மேவுமதில்	292
உள்ளெரிய மேலாம் உணர்வும் கருகவுடல்	
நள்ளெரிய நட்பின் நலம்வெதும்ப - விள்வதின்றி	293
வாடிப் பிலஞ்சென்று வான்சென் றொளித்தாலும்	
தேடிச் சுடுங்கொடிய தீகண்டாய் - ஓடிஅங்கு	294
பேர்ந்தால் அலது பெருங்காமத் தீ நினைனைச்	
சேர்ந்தா ரையுஞ்சுடும்செந் தீகண்டாய் - சார்ந்தாங்கு	295

292. வீணேநீ துன்புறுதல் நீங்காமல் விரைந்து, காமவெப்பத்தின் நடுவில் விளைபயனை அறியாமல் அதனிலேயே அழுந்தினையே.

293. அந்த வெப்பத்தில் உள்ளரிய, மேலாகிய உள்ளுணர்வு கருக, உடலின்நடுவெரிய, நம்மிருவர்க்கும் உள்ள சினேகத்தின் நன்மையானது வெதும்ப,

294. விட்டு நீங்குதல் இன்றி வாட்டமடைந்து, பாதாள லோகத்திற்கும் விண்ணுலகத்திற்குள் சென்று ஒளித்தாலும், அங்கும் நம்மைத் தேடியணைந்து சுடுவதாதலால் வெவ்விய காமம் கொடிய அக்கினி என்றுணர்க.

295. அதனைவிட்டு விலகி ஓடினால் நீ உய்திபெறுவாய். அதனை விடாது பற்றிநிற்கில், அஃது உன்னையும் உன்னைச் சேர்ந்தாரையும் சுடுகின்ற செந்தீ என்றுணர்க.

சந்தீ யெனவருவார் தம்மைச் சுடுங்காமஞ்

செந்தீ யையுஞ் சுடுமோர் தீக்கண்டாய் 296

காம விடம்

- வந்தீங்கு

மண்ணில் தனைக்காணா வண்ணம் நினைத்தாலும்	
நண்ணித் தலைக்கேறும் நஞ்சங்காண் - எண்ணற்ற	297
போருறுமுட காமப் புதுமயக்கம் நின்னுடைய	
பேரறிவைக் கொள்ளைகொளும் பித்தங்காண் - சோரறிவில்	298
கள்ளடைக்கும் காமக் கடுமயக்கம் மெய்ந்நெறிக்கோர்	
முள்ளடைக்கும் பொல்லா முரண்கண்டாய் - அள்ளலுற	299
ஏதமெலாம் தன்னுள் இடுங்காமம் பாதகத்தின்	
பேதமெலாம் ஒன்றிப் பிறப்பிடங்காண்	300

296. இன்பத்தைத் தருகின்ற தீ என்று சேர்ந்து எதிர்படுவார்களைச் சுடுகின்ற காமமானது அக்கினி பகவானையுஞ் சுடுகின்ற ஓர் தீ என்றுணர்க.

297. இவ்வுலகில் உருவுடைய பொருள் ஆகித் தோன்றாதது அன்றோ காமம் என எண்ணினாலும், எண்ணிய அளவிலே தலைக்கு ஏறத்தக்க கொடிய விடமென்று நோக்குக.

298. அளவில்லாப் போராட்டமுற்ற புதிய காம மயக்கமானது உன்னுடைய பேரறிவைக் கொள்ளையிடுகின்ற பித்தமென்று நோக்குக.

299. இதுவேயன்றித் தளர்ந்த உணர்வில் விடய இச்சையாகிய மதுவை நிரப்பி வைக்கின்ற கடும் காம மயக்கமானது உண்மைச் சன்மார்க்கநெறியில் புகாவண்ணம் நம்மைத் தடுக்கும்படி முள்வேலியைச் சூழ அடைக்கின்ற பொல்லாத பகையென்று நோக்குக.

300. தன்னை விரும்பினோர் நரகத்தில் வீழ்த்தக்கதாக எல்லாக் குற்றங்களையும் தன்னுள் வைத்திருப்பதாகிய

௨௬ துணிவு இல்லை

- ஆதலினால்

வெம்மால் மடந்தையரை மேவவொணா தாங்கவர்கள்
தம்மாசை இன்னும் தவிர்த்திலையே - இம்மாய் 301

மன்ற அணங்கினர்செவ் வாய்மடவார் பேதையர்கள்
என்றகொடுஞ் சொற்பொருளை எண்ணிலையே - தொன்றுலகில் 302

பெண்ணென் றுரைப்பிற் பிறப்பேழும் ஆந்துயரம்
எண்ணென்ற நல்லோர்சொல் எண்ணிலையே - பெண்ணிங்கு 303

மாமாத் திரையின் வருத்தனமென் றெண்ணினை அந்
நாமார்த்தம் ஆசையென நாடிலையே - ஆமார்த்தம் 304

காமமானது பாதகத்தின் பலவகைப் பேதங்களுங்
கூடிப்பிறக்கும் இடமாம் என நோக்குக.

301. ஆதலால் வெவ்விய மயக்கத்திற்குக் காரணமாகிய
மாதரை இச்சித்தல் கூடாது. நீ இன்னும் அம்மாதராய்சையை
நீக்கினாய் இல்லை.

302. இந்தப் பொய்ம்மயக்கம் பொய்என்றே
வெளிப்படையாக, மாதரை அணங்கினர், (நோயுடையார்)
செவ்வாய் மடவார், பேதையர்கள் (அறிவில்லாதவர்கள்)
என்ற கொடிய சொற்களின் பொருளை மதித்து
உணர்கின்றிலை.

303. "இப்பழையவுலகில், பெண் என்று சொன்னால்
ஏழுபிறவியிலுந் துயரமுண்டாம்; எண்ணிப்பார்" என்ற
நல்லோர் உறுதிமொழியை மதித்து உணர்கின்றிலை.

304. பெண் என்பதை அழகிய மாத்திரை வருத்தனம்
(மாத்திரை அதிகரித்தல்) என்னும் அலங்காரமாக
நினைந்தனை. அதனால், பெண் என்பது பேண் என்று ஒரு
மாத்திரையதிகரித்து நின்றது. இம்மாத்திரை வருத்தனத்தால்
பெண் என்னும் பெயரின் பொருள் ஆசையென்று நீ
ஆராய்ந்தறிகிலை.

மந்திரத்தும் பூசை மரபினுமற் றெவ்விதமாம்
தந்திரத்தும் சாயாச் சழுக்கன்றோ - மந்திரத்தில் 305

பேய்பிடித்தால் தீர்ந்திடுமிப் பெண்பேய் விடாதேசெந்
நாய்பிடித்தால் போலுமென்று நாடிலையே - ஆய்வினுன்றன் 306

ஏழைமைஎன் னென்பேன் இவர்மயக்கம் வந்நரகின்
தோழமையென் றந்தோ துணிந்திலையே 307

௨௭ காமக்கிளர்ச்சி

- உணுமைந்த

காரிருளில் செல்லக் கலங்குகின்றாய் மாதர்குழல்
பேரிருளில் செல்வதனைப் பேர்த்திலையே - பாரிடையோர் 308

305. இவ்வாசையானது எவ்வகைப்பட்ட
மந்திரோச்சாரணத்தாலும் (உச்சரிப்பினாலும்) பூசைகளின்
முறைமையாலும், தந்திரங்களாலும் போக்கப்படாத
குற்றமன்றோ?

306. மந்திரோச்சாரணத்தால் ஒருவரைப் பிடித்த பேய்
விலகிநிற்கும்; இப்பெண்ணாசையாகிய பேய் ஒருவரைப்
பிடித்தால், மந்திரத்தால் அது விலகுவதில்லை; செந்நாய்
கவ்விப் பிடித்தாற்போன்றது என்று ஆராய்ந்தறிகின்றிலை.

307. துன்பந்தருவதைச் சுகந்தருவது என்று உணரும்
ஆராய்ச்சியில்லாத உன்னுடைய அறிவீனத்தை
யென்னென்று சொல்வேன்? இம்மாதர் மயக்கமானது,
அந்தோ! கொடிய நரகங்களிலுன்னைத் தள்ளுஞ் சினேகம்
என்று நிச்சயிக்கின்றாய் இல்லை.

308. பழைமையாக அமைந்த கரிய இருளிலே
நடந்துபோதற்குக் கலக்கம் அடைகின்றனை; மாதர்
கூந்தலின் பெரிய அந்தகாரத்தினுள்ளே (இருட்டின் உள்ளே)
நுழைந்துபோதலை விடுத்தாயில்லை.

எண்வாள் எனிலஞ்சி ஏகுகின்றாய் ஏந்திழையார் கண்வாள் அறுப்பக் கனிந்தனையே - மண்வாழும்	309
ஓராணை யைக்கண்டால் ஓடுகின்றாய் மாதர்முலை ஈராணை யைக்கண் டிசைந்தனையே - சீரான	310
வெற்பென்றால் ஏற விரைந்தறியாய் மாதர்முலை வெற்பென்றால் ஏற விரைந்தனையே - பொற்பொன்றும்	311
சிங்கமென்றால் வாடித் தியங்குகின்றாய் மாதரிடைச் சிங்கமெனில் காணத் திரும்பினையே - இங்குசிறு	312

309. உலகிலே எதிர்ப்படுவார் ஒருவர் கையில்
மதிக்கத்தக்க வாள் உள்ளது என்றஅளவில் யாதானுந் தீங்கு
நேரிடுமெனப் பயந்து எதிர்ப்படாது ஒதுங்கிப்
போகின்றனை; மாதர்களுடைய கண்ணாகிய வாள் உன்
உள்ளுறுதியை அறுக்க, அதனை அஞ்சாமல்
அவர்களுக்காக உன்உருகி நிற்கின்றாய்.

310. பூவுலகில் வாழ்கின்ற யானை ஒன்றைக் காணில்,
இது கொம்பாற் குத்திக் கொல்லும் என்றோடுகின்றாய்;
மாதர்களது இரண்டு தனங்களாகிய யானைகளைக்
கண்டால், இவை நம் வயிராக்கியத்தை அகற்றிக் காமப்
படுகுழியில் வீழ்த்திக் கொல்லாமற் கொல்லும் என்றஞ்சி
ஓடாமல் நெருங்கி, அவற்றின் வசப்படுகின்றாய்.

311. செங்குத்தான மலையைக் காணில் அதன்மேல்
ஏறுதற்கு விரைந்தறியாய்; மாதர் முலைகளாகிய
மலைகளைக் காணில் இவற்றின்மேல் ஏறினால்
காமப்படும் குழியில் வீழ்ந்துஇடர்பட நேரிடும் என்று
அஞ்சாமல் ஏறுதற்குத் துரிதப்படுகின்றாய்.

312. அழகுபொருந்திய சிங்கம் எதிரே நிற்கின்றது எனில்
வாட்டமடைந்து கலங்குகின்றாய்; மாதர் இடையாகிய
சிங்கம் எதிர்படுவதென்னில் வாடிக்கலங்கி அஞ்சாமல்
அதனைக் காணும் இச்சைகொண்டு திரும்புகின்றாய்.

பாம்பென்றால் ஓடிப் பதுங்குகின்றாய் மாதர்குல் பாம்பென்றால் சற்றும் பயந்தினையே - ஆம்பண்டைக்	313
கீழ்க்கடலில் ஆடென்றால் கேட்கிலைநீ மாதர்குல் பாழ்க்கடலில் கேளாது பாய்ந்தனையே - கீழ்க்கதுவும்	314
கல்லென்றால் பின்னிடுவாய் காரிகையார் காற்சிலம்பு கல்லென்றால் மேலெழும்பக் கற்றனையே	315

௨௪ அங்கங்களின் இழிவு

- அல்அளகம்

மையோ கருமென் மணலோஎன் பாய்மாறி ஐயோ நரைப்ப தறிந்தினையோ - பொய்யோதி	316
--	-----

313. இவ்விடத்தில் ஒரு சிறு பாம்பு காணக்கிடைத்தால்
கடிக்குமென்று பயந்து ஓடி ஒளிப்பாய்; மாதர்கள்
அல்குலாகிய பாம்பென்னில், அதன் கொடுவிடந்
தலைக்கேறிக் கொல்லுங் குணத்ததெனச் சிறிதும்
பயப்படாதிருக்கின்றாய்.

314. யாம் உன்னைக் கீழ்ச்சமுத்திரத்திற்படிந்து நீராடுக
வென்று சொல்லில், எம் சொல்லுக்கு இணங்கி
நீராடமாட்டாய்; இத்தன்மையுற்ற நீ மாதர் கடிதடமாகிய
(பெண் குறியாகிய) பாழங்கடலின் மூழ்கி ஆடுதற்கு
எம்மைக் கேளாது பாய்ந்து சென்றாய்.

315. தரைமேல் நடக்கும்போது காலில் சிலம்பு
கல்லென்று சொன்னாற் பின்னிட்டு நிற்பாய்; மாதர்
காலிலணிந்த சிலம்பு கல்லென்று சப்தித்தால் (ஒலித்தால்)
அச்சிலம்பணிந்த மாதரைக் காணும்படி மேலெழுந்து
செல்லப் படித்திருக்கின்றாய்.

316. இவ்அளவிலேனும் அமைந்திராமல் (நெஞ்சே)
மாதர் கரிய கூந்தல் தன்னிருண்ட தன்மையால் கார்மேகமோ
அல்லது மெல்லிய கருமணலோ என்று உவமை கூறுவாய்;
ஐயோ! அது தன் கருமைமாறி நரையால் வெளுப்பதைக்
கண்டிலையோ?

- ஒண்பிறையே ஒண்பிறையின் றுன்னுகின்றாய் உள்ளெனும்பாம்
வெண்பிறையன் வெண்பிறையன் விண்ணையே - கண்புருவம் 317
- வில்லென்றாய் வெண்மயிராய் மேவி உதிர்ந்திடுங்கால்
சொல்லென்றால் சொல்லத் துணியாயே - வல்லைப்பில் 318
- கடகு வளைஎன்றாய்க் கண்ணீர் உலர்ந்துமிக
உட்குழியும் போதில் உரைப்பாயே - கடகுலவு 319
- மெய்க்குமிழே நாசியென வெண்கணையால் வெண்மலத்தால்
உய்க்குமிழுஞ் சீந்தல் உளதேயோ - எய்த்தலிவா 320
- வள்ளையென்றாய் வாரகாது வள்ளைதனக் குடபுழையோ
ஞ்ஞநரம் பின்புனைவும் உண்டேயோ - வெள்ளைநகை 321

317. பொய்பேசி, அழகிய நெற்றியானது ஒள்ளிய மதிப்பிறை என்றுஎண்ணுகிறாய்; நீ உவமித்த வெண்பிறை உள்ளும்பின்றி வேறில்லாமை கண்டாயினும் வருணித்துப் பேசுவதை விடுகின்றாய் இல்லை.

318. கண்மேல் விளங்கும் புருவமானது மன்மதன் வில்லைஒக்குமென உவமிப்பாய்; அப்புருவத்திற் கருமயிர் வெண்மயிராக நரைத்து உதிர்ந்திடும்போது அதனை வில்லென்று சொல் என்றால் நீ சொல்லத் துணிவாயோ?

319. விரைந்துபாயும் அம்புபோன்ற கண்ணைக் குவளைமலர் என உவமிப்பாய்; அந்தக் கண்ணில் நீர் வற்றிக் குழிந்து தோன்றும்போதில் அங்ஙனம் உரைப்பாயோ?

320. அவயவங்கட்குரிய இடம் விளங்குஞ் சரீரத்திலே நாசியானது (உருண்டு திரண்டு) குமிழ் ஒக்கும் என விரும்புவாய்; ஆயின் வெண்மலமாகிய சளி ஒழுகுந்தோறும், அந்தக் குமிழ் சளியைப் போக்கச் சிந்துதலும் உள்ளதோ?

321. நீண்டகாதினை இளைப்பு அறியா வள்ளைத் (ஒருகொடி) தண்டு என்று உவமை செப்புவாய்; ஆயின் அவ்வள்ளைக்கு உட்துளையும், நரம்பின் சேர்க்கையும் உண்டோ?

- முல்லையென்றாய் முல்லை முறித்தொருகோல் கொண்டுநீதம்
ஒல்லை அழுக்கெடுப்ப துண்டேயோ - நல்லதொரு 322
- கொவ்வை யெனஇதழைக் கொள்கின்றாய் மேல்குழம்பும்
செவ்வை இரத்தமெனத் தேர்ந்திலையே - செவ்வியகண் 323
- ணாடி யெனக்கவுட்கே ஆசைவைத்தாய் மேல்செழுந்தோல்
வாடியக்கால் என்னுரைக்க மாட்டுவையே - கூடியதோர் 324
- அந்த மதிமுகமென் றாடுகின்றாய் ஏழ்துளைகள்
எந்தமதிக் குண்டதனை எண்ணிலையே - நந்தெனவே 325
- கண்டமட்டும் கூறினைஅக் கண்டமட்டும் அன்றியுடல்
கொண்டமட்டும் மற்றதன்மெய்க் கூறன்றோ - விண்டவற்றைத் 326

322. அவரது பற்களை வெள்ளை முல்லை அரும்பென்று ஒப்புமை கூறுவாய்; ஆயின் அந்தப் பல்லாகிய முல்லையை ஒரு குச்சி ஒடித்துக் கொண்டு பல் அழுக்ககற்றிச் சுத்திசெய்வதுமுள்ளதோ?

323. அவர் அதரத்தை (உதட்டை) நன்றுபழுத்த கோவைக்களியென உவமித்துச் சொல்வாய்; அவ்அதரம் தன்மேற் குழம்பிய செவந்த இரத்தத்தால் அங்ஙனந்தோன்றும் என உணர்ந்தாய் இல்லை.

324. அவர் கன்னத்தைக் கண்டு அழகிய கண்ணாடி நிகர் எனக்கூறி அதன்மேல் ஆசை வைத்தாய்; ஆயின் மேற்பூரித்துள்ள செழுந்தோல் வாடி வதங்கினால் அப்போது என்னசொல்லுவாய்?

325. அவர் முகமானது அழகிய சந்திரனை ஒத்து விளங்குவதென்று கூறுவாய்; எந்த சந்திரனுக்கு அவர் முகத்தில் உள்ளனபோல ஏழு துவாரங்கள் உள என்பதையோசிக்கின்றாய் இல்லை.

326. அவர் கண்டம் (கழுத்து) வெண்சங்கு என உவமை கூறுவாய்; அந்தக் கழுத்து மட்டுமே அன்றி உடல் முழுமையும் அந்த உடலின் அம்சம் ஆகுமன்றோ?

- தோளென்றுரைத்துத் துடிக்கின்றாய் அவ்வேய்க்கு
மூளொன்று வெள்ளெலும்பின் மூட்டுண்டே - நாளொன்றும் 327
- செங்காந்தள் அங்கையெனச் செப்புகின்றாய் அம்மலர்க்குப்
பொங்காப் பலவிரலின் பூட்டுண்டே - மங்காத 328
- செவ்விளநீர் கொங்கையெனச் செப்பினைவல் ஊந்தடிப்பிங்
கெவ்விளநீர்க் குண்டதனை எண்ணிலையே - செவ்வைபெறும் 329
- செப்பென் றனைமுலையைச் சீசீ சிலந்தி யது
துப்பென் றவர்க்கியாது சொல்லுதியே - வப்பிறுகச் 330
- கூழ்ந்தமுலை மொட்டென்றே துள்ளுகின்றாய் கீழ்த்துவண்டு
வீழ்ந்தமுலைக் கென்ன விளம்புதியே - தாழ்ந்தஅவை 331

327. அவர் தோள்களுக்குப் பசுமூங்கிலை இணைகூறி
மகிழ்ந்து துடிக்கின்றாய்; தோளிலுள்ளது போல அந்த
மூங்கிற்கு அதிகரித்துக் கூடிய வெள் எலும்பின் மூட்டு
உள்ளதாமோ?

328. அவர் செங்கை செங்காந்தள்மலர் ஓக்கும்
என்கின்றாய்; அந்த மலர்க்குப் பல விரல்களின் பூட்டும்
உள்ளதோ?

329. அவர் கொங்கை செவ் இளநீர்க்கு நிகர் என்று
செப்புவாய்; உலகில் எந்த இளநீர்க்குத் தசையின் தடிப்பு
உண்டு என்று எண்ணாது இருக்கின்றாய்.

330. அவர் கொங்கை செம்பொற்குடத்தை ஓக்கும்
என்றனை; அது பொற்குடமன்று, சீ சீ உதிரக் கட்டிகாண்;
அதனையோர் பொருளெனக் கொள்ளாது துப்பு
(காறிஉமிழ்) என்று நிந்திப்பவர்க்கு நீ யாது
விடையளிப்பாய்?

331. அவர் கச்சணிந்திற்கிய முலைக்குத் தாமரையல்லது
கோங்குமரத்தின் அரும்பு நிகராகுமென்று துள்ளுகின்றாய்;
ஆயின் மிகவே துவண்டு கீழ்வீழ்ந்த முலைக்கு நிகர் யாது
கூறுவாய்?

- மண்கட்டும் பந்தெனவே வாழ்ந்தாய் முதிர்ந்துடையாப்
புண்கட்டி என்பவரவாய்ப் பொத்துவையே - திண்கட்டும் 332
- அந்நீர்க் குரும்பை அவையென்றாய் மேலெழும்பும்
செந்நீர்ப் புடைப்பென்பார் தேர்ந்திலையே - அந்நீரார் 333
- கண்ணீர் தரும்பருவாய்க் கட்டுரைப்பார் சான்றாக
வெண்ணீர் வரல்கண்டும் வெட்கிலையே - தண்ணீர்மைச் 334
- சாடியென்பாய் நீ அயலோர் தாதுக் கடத்திடுமேன்
மூடியென்பார் மற்றவரவாய் மூடுதியோ - மேடதனை 335

332. தாழ்ந்த இயல்புடைய அக்கொங்கைகளை
மண்ணுலகர் கட்டும் பந்துக்கு நிகரென்று மகிழ்ந்து
வாழ்ந்தாய்; அக்கொங்கைகள் பழுத்து உடையாத
புண்கட்டியென்று இகழ்ந்து கூறும் அறிஞர்கள் வாயை
மூடவல்லாயோ?

333. வன்மையுடைய அழகிய தெங்கின் (தென்னை)
குரும்பை அம்முலையென்று இசைப்பாய்; அறிஞர்கள்
அதனை மார்பின்மேல்தடித்தெழும்பிய இரத்தத்தின் குமிழி
எனச் சொல்வார்; அம்மொழி மெய்யோ பொய்யோவென
ஆராய்கின்றிலை.

334. அழகிய சான்றோர் மாதர் கொங்கையானது
கண்பெற்று நீர்சிந்தும் பரு என்று உறுதியாகச்
சொல்வார்கள்; அவர் மொழிக்குச் சாட்சியாக
அம்முலைக்கண்ணில் வெண்ணீராகிய பால் வருவது
கண்டும் வெட்கம் அடைகின்றில்லை;

335. நீ மாதர் கொங்கையைக் குளிர்ச்சியுடைய கும்பம்
(கலசம்) என்றிரையாடுவாய்; அறிவுடைய மற்றையர்
சப்த(ஏழு) தாதுக்களால், இரும்பு முதலிய உலோகத்தாற்
செய்யப்பெற்ற குடத்துக்கு மேன்மூடி போல்வதென்பார்;
அவர் வாயை நீ மூடவல்லாயோ?

ஆலிலையே என்பாய் அடர்குடரோ டுருளொடும்
தோலிலையே ஆலிலைக்கென் சொல்லுதியே - நூலிடைதான் 336
உண்டோ இலையோஎன் றுள்புகழ்வாய் கைதொட்டுக்
கண்டோர்ப்பூட் ணுண்டென்பார் கண்டிலையே 337

49 ஆழ்ந்து அறியும் நிலை

- விண்டோங்கும்

ஆழங்கடலென் பாய்மடவார் அல்குலினைச் சிற்சிலர்கள்
பாழங்கிணறென் பாரதனைப் பார்த்திலையே - தாழங்கொடிஞ்சித்
338

தேராழி என்பாய்ச் சீக்குழியை அன்றுசிறு
நீராழி யென்பவர்க்கென் நேருதியே - ஆராப்புன் 339

336. அவர் வயிறு ஆலிலைக்குச் சமமானது என்பாய்;
ஆலிலைக்கு நெருங்கிய குடர்களும் ஈரலும் மேல்தோலும்
இல்லாமையால் உன் உவமை பொருந்தாது. பின்னர் வேறு
எதனை உவமை கூறுவாய்?

337. மாதர் நூல்போலும் நுண்ணிடையை அது உண்டோ
இல்லையோவென்று சந்தேகித்து, உள்பொருளாகவேனும்
இல்பொருளாகவேனுந் துணிவு பிறவாமல்
ஐயவிடைஎன்றே உள்ளத்திற் புகழ்ந்து நிற்பாய்.
அவ்விடையைக் கையால் தொட்டுப் பார்த்தவர்
அவ்விடத்தில் தாள்மூலமும் இடையும் கூடுவதற்கு
அமைத்த எலும்பின் பூட்டு அல்லது பொருத்து
உண்டென்பார். அதை நீ தொட்டுக் கண்டதில்லையோ?

338. அவர் அல்குலை ஆழ்ந்த சமுத்திரம் நிகராகும் என்று
சொல்வாய்; அதனைச் சில சில அறிஞர்கள் பாழங்கிணறு
என்பார்கள்; நீ அதனை மதித்துப் பார்க்கின்றிலை;

339. இஃதன்றியும், சீழ்வடிகின்ற குழியாகிய அல்குலைத்
தாழ்ந்த மொட்டினையுடைய தேரின் சக்கரமென்பாய்;
அஃதன்று; மூத்திரக்கடல் என்று இகழ்ந்துரைப்பவர்க்கு நீ
யாது விடையளிப்பாய்?

நீர்வழியை ஆசை நிலையென்றாய் வன்மலம்தான்
சோர்வழியை என்னென்று சொல்லுதியே - சார்முடைதான் 340

ஆறாச் சிலைநீர்கான் ஆறாய் ஒழுக்கிடவும்
வீறாப்புண் என்று விடுத்திலையே - ஊறாக்கி 341

மூலை ஏறும்புடன் மொய்ப்பதஞ்சி மற்றதன்மேல்
சீலையிடக் கண்டும் தெரிந்திலையே - மேலையுறு 342

மேநரகம் என்றால் விதிர்ப்புறுநீ மா தரல்குல்
கோநரகம் என்றால் குலைந்திலையே - ஊனமிதைக் 343

340. இஃதன்றியும், செந்நீரும் சிறுநீரும் சுரோணிதமும்
பாய்கின்ற வழியை நீ ஆசைநிலை என்று சொல்வாய்;
அங்ஙனமாயின் மலம் கழிகின்ற குதத்தை யாதென்று
சொல்வாய்?

341. புலால்நாற்றம் நீங்காது (இ)ரணமாறாது, கசிகின்ற
(சிலை)நீர் காட்டாறுபோலப் பெருகியொழுகிக்
கொண்டிருக்கவும், வெறுக்கத் தக்க புண் இதுவென்று நீ
துணிந்து ஆசையை ஒழிக்கின்றிலை.

342. வீட்டு மூலைகளிலுள்ள ஏறும்பும் ஈயும் அல்குல்
முடை நாற்றத்தை விரும்பி மொய்த்துப் புண்ணாக்கும்
என்று பயந்து, அதனைப் பிறர் காணாது மறைக்க மேலே
சீலை உடுப்பது கண்டும் உண்மை இதுவெனத்
தெரிந்திலாய்!

343. பாவஞ்செய்வோர் மறுமையில் அடையும் நரகம்
என்று சொன்னால், அதன்கண்ணுள்ள அசுகங்களைக்
கேட்டுணர்ந்து நடுங்குவாய்; அத்தகைய நீ நரகத்தில்
தலைமைபெற்ற மாதர் அல்குலாகிய நரகம் என்றால்
உள்ளம் குலைந்திலாய்.

கண்டால் நமதாசைக் கைவிடுவார் என்றதனைத் தண்டா தொளித்திடவும் சார்ந்தனையே - அண்டாது	344
போதவிடா யாகிப் புலம்புகின்றாய் மற்றதன்பால் மாதவிடாய் உண்டால் மதித்திலையே - மாதரவர்	345
தங்குறங்கை மெல்லரம்பைத் தண்டென்றாய் தண்ணீன்றி வெங்குரங்கின் மேவுங்கால் விள்ளுதியே - நன்கிலவாய்	346
ஏய்ந்த முழந்தாளைவரால் என்றாய் புலால்சிறிதே வாய்ந்து வரால்தோற்கும் மதித்திலையே - சேந்தவடி	347
தண்தா மரையென்றாய் தன்மை விளர்ப்படைந்தால் வெண்தா மரையென்று மேவுதியோ - வண்டாரா	348

344. பழுதுள்ள இவ்அல்குலைக் கண்டால் ஆடவர்
நம்மேல் வைத்த ஆசையை முழுதும் விட்டொழிப்பார்
என்றெண்ணி, அதனை ஒளித்து நிற்பது கண்டும், நீ
அவர்தம்மேல் ஆசை கொண்டனையே!

345. சிவபோகத்தைப் பொருந்தாது மாதர் போகத்தில்
மிக இச்சையடைந்து புலம்புகின்றாய்; அம்மாதர்
அல்குலில் ஒழுகுகின்ற மாதவிடாய் உண்டென்று
மதித்திலையே!

346. மாதர்களுடைய தொடையை மெல்லிய
வாழைத்தண்டு என நெழிக்கிறாய்; அவர் கிழப்பருவத்தில்
தமது கையிற் கோல்பிடித்து பூமியில் ஊன்றி தம் வெவ்விய
தொடையிற் பொருந்தக் குனிந்து நடக்கும் போது அங்ஙனம்
புகழ்ந்து சொல்வாயோ?

347. இனிமை யிலவாகப் பொருந்திய முழங்கால்களை
வரால்மீனென்று உவமிப்பாய்; வரால்மீன் தன்னிடத்துச்
சிறிதேவெழுத்திருக்கப் பெற்று நிகராகாமையை நீ
மதித்திலாய்;

348. அவர் சிவந்த பாதங்களைக் குளிர்ச்சியுடைய
செந்தாமரைமலர் என்று புகழ்ந்தாய்; செவ்இரத்தம் வற்றி

மேனாட்டுஞ் சண்பகமே மேனியென்றாய் தீயிடுங்கால் தீநாற்றம் சண்பகத்தில் தேர்ந்தனையோ - வானாட்டும்	349
மின்தேர் வடிவென்றாய் மேல்நீ உரைத்தவுளீ தொன்றே ஒருபுடையாய் ஒத்ததுகாண்	350

90 என்ன சொல்வது?

- ஒன்றாச்சொல்

வேள்வா கனமென்றாய் வெய்யநமன் விட்டிடுந்தா தாள்வா கனமென்றால் ஆகாதோ - வேளானோன்	351
காகளமாய் இன்குரலைக் கட்டுரைத்தாய் காலனென்போன் காகளமென் பார்க்கென் கழுறுதியே - நாகளவும்	352

அவ்வடிகள் வெளுக்கப்பெற்றால் அப்போது
வெண்தாமரை ஒக்கும் என விரும்பிப் புகழ்வாயோ?

349. அவர் மேனியானது வண்டுண்ணாத
மேன்மையுடைத்தென்று அறிஞர்களால் காட்டப்பட்ட
சண்பக மலர்போலும் பரிமளங் கமழ்வதென்று புகழ்ந்தாய்;
அவர் மேனியைத் தீயால் சுடும்போது, வீசந் தீநாற்றம்
சண்பகத்தில் அறிந்தனையோ?

350. அவர் வடிவு வானத்து ஒளிரும் மின்போல்வது என்று
புகழ்ந்தாய்; மேலே நீ மாதர் அங்கத்தின் அவயவங்கட்கு
(ஒப்புமை, தோன்றி மறையும் இயல்பு) இணைகாட்டிய
எல்லாவற்றுள்ளும் இஃது ஒன்றே உண்மையால்
ஒருவகையாக ஒத்துள்ளது.

351. அம்மாதர்கள் மனத்துடன் ஒற்றுமைஉறாத
வாய்ச்சொற்கள் மன்மதன் வாகனமாகிய கிளியின் மதுர
வாசகம் எனப் பாராட்டினாய்; அவ்வாசகத்தை எமன்
அனுப்பும் தூதாள் வாகனம் என்றால் பொருந்தாதோ?

352. மடவார் இன்சொல்லை மன்மதன் ஊது குழல்
வாத்தியம் என்று உறுதிமொழியாடிப் புகழ்ந்தாய்; அவர்
குரலோசை யமனுடைய ஊது கொம்பு என்றிரைக்கும்
அறிவுடையோர்க்கு என்ன விடைகூறுவாய்?

சாயையமயில் என்றே தருக்குகின்றாய் சார்பிரம	
சாயை யஃ தென்பார்க்கென் சாற்றுதியே - சேயமலர்	353
அன்ன நடைஎன்பாய் அஃதன் றருந்துகின்ற	
அன்னநடை என்பார்க்கென் ஆற்றுதியே - அன்னவரை	354
ஓரோ வியமென்பாய் ஓவியமேல் ஆங்கெழுபத்	
தீரா யிரநாடி யாண்டுடைத்தே - பாரார்ந்த	355
முன்னுமலர்க் கொம்பென்பாய் மூன்றொடரைக் கோடியெனத்	
துன்னும் உரோமத் துவாரம் உண்டே - இன்னமுதால்	356
செய்தவடி வென்பாயச் செய்கைமெய்யேல் நீயவர்கள்	
வைதினும் மற்றதனை வையாயே - பொய்தவிராய்	357

353. இளமையுற்ற அவர்சாயை மயிலுக்கு இணைஎன்று சாற்றி மகிழ்கின்றாய்; அஃது மயில் சாயை அன்று பிரம (மயக்க) சாயை என்பவர்க்கு நீ யாது மொழிவாய்?

354. செந்தாமரைமேல் அமரும் அன்னநடை ஒப்பது மாதர் நடையென்று கூறுவாய்; அஃதுஅன்று. உண்கின்ற அன்னத்தாலாகிய நடையென்று சொல்பவர்க்கு நீ யாது உத்தரஞ் (பதில்) சொல்வாய்?

355. மங்கையரைச் சித்திரப் பாவை ஒப்பாரென்று புகழ்வாய்; சித்திரப்பாவை எனில், அதனிடத்து மங்கையர் உடலிலுள்ளது போல, எழுபத்தீராயிரம் நாடி யாண்டுள்ளது?

356. மகளிர் அன்புடன் உலகத்தார் நினைக்கும் பூங்கொம்பு போல்வாரென்று புகழ்வாய்; அப்பூங்கொம்பில் மகளிர் உடலில் கண்டுள்ளதுபோல மூன்றரைக் கோடி உரோமத்துவாரம் உண்டோ?

357. அவர் வடிவம் இனிய அமுதால் செய்யப்பட்டது என்று பகர்வாய்; அச்செய்கை நிசமாயின் அவர்கள் உன்னை வைதாலும் நீ அவர் வடிவை இகழாய் அன்றோ?

ஒள்ளிழையார் தம்முருவோர் உண்கரும்பென் றாய்சிறிது	
கிள்ளியெடுத்தால்இரத்தங் கீழ்வருமே - கொள்ளுமவர்	358
நாடில்பெயர் நல்லார் எனநயந்தாய் நாய்ப்பெயர்தான்	
கேடில்பெருஞ் சூரனென்பார் கேட்டிலையோ - நாடிலவர்	359
மெல்லியலார் என்பாய் மிகுருப்ப வேதனையை	
வல்லியலார் யார்பொறுக்க வல்லார்காண்	360

5\ அழிவினும் ஏற்றம்

- வில்லியல்புண்

வேய்ந்தால் அவர்மேல் விழுகின்றாய் வெந்தியில்	
பாய்ந்தாலும் அங்கோர் பலனுண்டே - ஏய்ந்தாங்கு	361

358. பொய்யைத் தவிராத நெஞ்சே! ஒள்ளிய பல அணிகள் பூண்ட மாதர்கள் உருவம் கரும்பு நிகர் என்று புகழ்வாய்; சிறிது அவர் உருவைக் கிள்ளியெடுத்தால் கீழே இரத்தம் வடியுமன்றோ?

359. அம்மாதர் பெயர் "நல்லார்" எனப் படுவது என்று நயந்து பாராட்டுவாய்; இதில் வியப்பு ஏன்? நாயின் பெயர் கூட கெடுதல் இல்லாத பெரிய "சூரன்" என்று உரைப்பர்; இதனை நீ கேட்டதில்லையோ?

360. மாதர் மெல்லியலார் என்று புகல்வாய்; அவர் மெல்லிய சாயலுங் குணமும் நடையும் உடையவராயின், அவரால் பொறுக்கப்படும் மிக்க கருப்பவேதனையை வல்லியலார் யாவர் சகிக்க வல்லார்? (மாதர் மெல்லியலார் என்று உபசாரமாகக் கூறினும் கருப்பவேதனையைச் சகித்திருத்தலின் அவரினும் வல்லியலார் பிறர் இலர் ஆதலால் நீ கூறுதல் பொய்ம்மொழி யென்பது கருத்து)

361. அம்மாந்தர் ஒளிபொருந்திய ஆபரணம் பூண்பர் எனில் அப்பூணணிந்த அழகில் அறிவு மயங்கி விரும்பித் தழுவ விரைந்தனையாகி அவர்மேல் வீழ்கின்றாய்; அவர்மேல் வீழ்தல்விட்டு வெந்தியிலே பாய்ந்தாலும் அங்கு அதனால் ஒரு பலனுண்டாம்.

சென்றால் அவர்பின்னர்ச் செல்கின்றாய் வெம்புலிப்பின்	
சென்றாலும் அங்கோர் திறனுண்டே - சென்றாங்கு	362
நின்றால் அவர்பின்னர் நிற்கின்றாய் கண்மூடி	
நின்றாலும் அங்கோர் நிலையுண்டே - ஒன்றாது	363
கண்டால் அவருடம்பைக் கட்டுகின்றாய் கல்லணைத்துக்	
கொண்டாலும் அங்கோர் குணமுண்டே - பெண்டானார்	364
வைதாலும் தொண்டு வலித்தாய் பிணத்தொண்டு	
செய்தாலும் அங்கோர் சிறப்புளதே - கைதாவி	365

362. அவர் ஆடை ஆபரணாதிகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவராய் மாளிகை அகத்தும் புறத்தும் நடைகொண்டு செல்வாரேயாயின், சிந்திக்க வேண்டியவற்றைச் சிந்திப்பதொழிந்து, அவர்பின் அவர் ஏவலரைப் போலச் செல்லாநிற்பாய்; அங்ஙனஞ் செல்லுகை (செல்லுதல்) நீங்கி, வெவ்விய (கொடிய) புலியின்பின் செல்வாயெனில் அங்கு அதனால் ஒரு குணம் உண்டாம்.

363. அம்மாது நடந்து போய் ஒரு பால் நின்றால் நீ அவர் பின்னர் சென்று நிற்கின்றாய்; அங்ஙனம் மோகித்து நிற்பது நீங்கிக் கண் மூடி நின்றபோதினும் அங்கு அதனால் ஒரு நிலையுள்ளதாம்.

364. அவரைக் கண்டாற் பிறிதொரு சிந்தனையும் பொருந்தி நில்லாமல் அவர் உடம்பைக் கட்டித் தழுவுகின்றாய். அங்ஙனம் அவருடம்பைக் கட்டித் தழுவுதலை விட்டுக் கல்லைக் கட்டித் தழுவினாலும் அங்கு அதனால் ஒரு குணமுள்ளதாம்.

365. பெண்டுகளாயினோர் உன்னை இகழ்ந்தபோதிலும், அவர் விரும்பாதிருக்கையில், அவர் தயவைப்பெற வலிதல் தொண்டுபுரிவாய்; இவர்க்கு அங்ஙனம் தொண்டு செய்வதிலும் பிணத்தொண்டு செய்வாயென்னில், அங்கு அதனால் தாழ்ந்தோர் உயர்ந்தோர் நன்கு மதிக்குஞ் சிறப்பு உள்ளதாகும்.

மெய்த்தாவும் செந்தோல் மினுக்கால் மயங்கினைநீ	
செத்தாலும் அங்கோர் சிறப்புளதே - வைத்தாடும்	366
மஞ்சள் மினுக்கால் மயங்கினைநீ மற்றொழிந்து	
துஞ்சுகினும் அங்கோர் சுகமுளதே - வஞ்சியரைப்	367
பார்த்தாடி ஓடிப் படர்கின்றாய் வெந்நரகைப்	
பார்த்தாலும் அங்கோர் பலனுண்டே - சேர்த்தார்கைத்	368
தொட்டால் களித்துச் சுகிக்கின்றாய் வன்பூதம்	
தொட்டாலும் அங்கோர் துணையுண்டே - நடடாலும்	369

366. நீராடும் ஒழுக்கம் உற்ற சரீரத்திற் பற்றிய சிவந்த தோலின் மினுக்கால் நீ மயங்கினை; அங்ஙனம் மயங்குதலின் நீங்கி, உயிர்மாண்டு ஒழிவாய் எனில் அதனால் அங்கு ஒரு சிறப்புள்ளதாம்.

367. பசுமை நிறமும் பரிமளமுந் தன்னிடத்தில் அடங்கப் பெற்ற மஞ்சள் அரைத்து மெய் முழுதும் பூசிப் பொன்னிறங்காட்டி மாதர் மினுக்க, அதனால் நீ மயக்கம் அடைந்தனை; அங்ஙனம் மயங்காது ஒழிந்து நீ சாவாய் எனில் அதனால் மறுமையின்கண் உனக்குச் சுகம் வாய்ப்பதுண்டாம்.

368. மாதரைப் பார்க்கில், மகிழ்ச்சியால் அசைந்தாடி ஓடிப் பல வடிவு கொண்டு திரிகின்றாய்; கோர நரகங்களைப் பார்த்தாலும் அந்நரகில் கிடந்து வருந்துவோரைப் பார்த்து, நாம் இனி யாதொரு தீமையுஞ் செய்யாது நன்னெறி நின்று ஒழுகவேண்டுமென நன்மதி தோன்றுதலாகிய பலன் வாய்க்கும்.

369. மாதர்கள் உன்னைத் தம் அருகிற் சேர்த்துக் கைகளால் தீண்டுவாராயின் மகிழ்கின்றாய்; அதனிலும் உன்னை வலியுடைய பூதம் தொடுமாயின் அதனால் அங்கு ஒரு பக்கத்துணை வாய்த்ததாகும்.

தெவ்வின்மட வாரைத் தீளைக்கின்றாய் தீவிடத்தை வவ்வுகீனும் அங்கோர் மதியுண்டே - செவ்விதழ்நீர்	370
உண்டால் மகிழ்வாய்நீ ஒண்சிறுவர் தம்சிறுநீர் உண்டாலும் அங்கோர் உரனுண்டே - கண்டாகக்	371
கவ்வுகின்றாய் அவ்விதழைக் கார்மதுகம் வேம்பிவற்றைக் கவ்வுகீனும் அங்கோர் கதியுண்டே - அவ்விளையர்	372
மென்றீயும் மிச்சில் விழைகின்றாய் நீவெறும்வாய் மென்றாலும் அங்கோர் விளைவுண்டே - முன்றானை	373

370. உன்னைச் சினேகித்தாலும், உன் போதத்தையும் பொருளையும் சத்துவத்தையும் அழிக்கும் பகைவரைப் போன்ற மடவாரைக் கூடிச் சிற்றின்பத்தை அனுபவிக்கின்றாய்; இவ்வனுபவத்தைவிட்டுத் தீய விடத்தை வாரியுண்டாலும் அதனால் அங்கொரு போதமுள்ளதாம்.

371. அம்மாதரது சிவந்த இதழ் அமுதத்தைப் பானம்செய்தால் மகிழ்வாய்; அதனைவிட்டுச் சிறுவர்கள் சிறுநீரையுண்டாலும் அங்கு அதனால் ஒரு திடனுண்டாம்.

372. அவர் இதழைக் கற்கண்டென்று கவ்வுகின்றாய். அதனைவிட்டுக் கரிய எட்டியையும் வேம்பினையும் கவ்வி அவற்றின் இலை காய் கனி முதலியவற்றை யுண்டாலும் அதனால் அங்கு ஒருபலன் விளையாநிற்கும்.

373. அந்தக் கட்டிளமையுடைய மடவார் தம் வாயிலிட்டு மென்று தாம் நுகர்ந்து கொடுக்கும் கனி முதலிய சிற்றுண்டிகளும் எச்சில் தம்பலமுமாகிய மிச்சிலை நீ விரும்பி யுண்ணுகின்றாய்; அங்ஙனஞ் செய்தல் விட்டு நீ வெறும்வாய் மென்றாலும் அதனால் அங்கொரு நன்மை விளையா நிற்கும்.

பட்டால் மகிழ்வு பதிந்தாய் பதைக்க அம்பு பட்டாலும் அங்கோர் பலனுண்டே - கிட்டாமெய்த்	374
நீண்டிடி உள் ளோங்கிச் சிரிக்கின்றாய் செந்தேள்முன் நீண்டிடினும் அங்கோர் திறனுண்டே - வேண்டியவர்	375
வாய்க்கிடயா தானுமொன்று வாங்குகின்றாய் மற்றதையோர் நாய்க்கிடினும் அங்கோர் நலனுண்டே - தாக்கவர்க்காய்த்	376
தேட்டாண்மை செய்வாய்த் தேட்டாண்மை யைத்தெருவில் போட்டாலும் அங்கோர் புகழுண்டே - வாட்டாரைக்	377

374. அம்மாதர் உடுக்குஞ் சீலையின் முன்தானை மேல் பட்டால் மகிழ்ச்சியில் அழுந்துகின்றாய். அம்மகிழ்ச்சியில் அழுந்திப் பின் துன்புறுவதனைப் பார்க்கிலும், அம்பு உன்மேற் பட்டாலும் அதனால் உன்னுடல் முன்னர்ப் பதைக்கும்படி செய்து, பின்னர் விளைவிக்கும் சுகமாகிய பலனுள்ளதாம்.

375. அம்மாதர் உன்பால் நெருங்கி யுன்னைத் தீண்டுவாராயின் உட்பூரித்துச் சிரிக்கின்றாய்; அதனைப் பார்க்கிலுஞ் செந்தேள் உன்னைத் தீண்டுமாயின் அங்கோர் குணம் அதனால் விளையாநிற்கும்.

376. நன்றி உணர்வறியாத மாதர் வாய்க்கு வழங்கச் சிற்றுண்டி யாதேனும் ஒன்று விரும்பி வாங்குகின்றாய். அது செய்யாது ஒழிந்து, அச்சிற்றுண்டியை ஒருநாய்க்கு வழங்குவாயெனில், அந்நாய் உன்னைக் காணும் போதெல்லாம் நன்றியுணர்வு பாராட்டி, யுன்னைச் சூழ்ந்து வாலைக்குழைத்து நின்று நட்புக் காட்டித் தொடருந் துணையாகின்ற நன்மை விளையாநிற்கும்.

377. குடும்பப் போராட்டம் இடுகின்ற அம்மாதரைப் பாலிப்பது (பாதுகாப்பது) குறித்துப் பொருள் சம்பாதிப்பாய். அந்தச் சம்பாதனைப் பொருளை வீதியில் எறிந்து விட்டாலும் வறியோர்கள் கண்டு கைக்கொண்டு சீவித்துப் புகழ்வதாகிய ஓர் பெரும்புகழ் விளையா நிற்கும்.

கொண்டா ருடனுணவு கொள்கின்றாய் குக்கலுடன் உண்டாலும் அங்கோர் உறுவுண்டே - மிண்டாகும்	378
இங்கிவர்வாய்ப் பாகிலையை ஏற்கின்றாய் புன்மலத்தை நுங்கினுமங் கோர்நல் நொறிலுண்டே - மங்கையர்தம்	379
ஏத்தா மனைகாத் திருக்கின்றாய் ஈமமது காத்தாலும் அங்கோர் கனமுண்டே - பூத்தாழ்வோர்	380
காட்டாக் குரல்கேட்பாய் கர்த்தபத்தின் பாழங்குரலைக் கேட்டாலும் அங்கோர் கிளருண்டே - கோட்டாவி	381

378. வாள்போலுங் கண்ணுடைய மாதருடன் இருந்து
உண்டி அருந்துகின்றாய்; அங்ஙனஞ் செய்வது தவிர்ந்து,
நாயுடன் இருந்து புசித்தால் அதனால் அங்கு ஒரு பிரிவரிய
உறுவு விளையாநிற்கும்.

379. இவ்விடத்துப் பிழைபாடுள்ளது என இம்மாதர்
வாயின் மென்றுதரும் எச்சில் தம்பலம் இனியதென்று நின்
வாயில் ஏற்றுத் தின்னுகின்றாய்; அங்ஙனஞ் செய்யாமற்
புல்லிதாகிய மலத்தை எடுத்து விழுங்குகினும்
அவ்விடத்தில் ஒரு நல்ல இந்திரிய அடக்கம்
விளையாநிற்கும்.

380. மங்கையரைத் தோத்திரம் பண்ணிக் கொண்டு அவர்
வாழும் மாளிகையைக் காத்திருக்கின்றாய்; அதனா
லுனக்குப் பலன் யாது? அத்தொழிலைவிட்டுச்
சுகுராட்டைக் காத்தாலும் அதனால் அவ்விடத்திலொரு
மேன்மை விளையாநிற்கும்.

381. பூமியில் வாழ்வோர் காட்டுதற்கரிய
மாதர்குரலோசை இனிதெனக் கேட்பாய்; அவ்ஓசையைக்
கேட்பதனிலும், கழுதையின் இன்பமற்ற
குரற்பேரொலியைக் கேட்டாலும் அங்கே அதனைச் சுப
சகுனம் என எண்ணும் நினைவில் உற்சாகம்
விளையாநிற்கும்.

ஆழ்ந்தா ருடன்வாழ ஆதரித்தாய் ஆழங்கடலில் வீழ்ந்தாலும் அங்கோர் விரகுண்டே	382
--	-----

52 பிறவிக்கு வித்து

- வீழ்ந்தாருள்

வீட்டால் முலையுமெதிர் வீட்டால் முகமுமுறக் காட்டாநின் றார்கண்டும் காய்ந்திலையே - கூட்டாட்குச்	383
செய்கை யிடும்படிதன் சீமான் தனதுபணப் பைகையிடல் கண்டும் பயந்திலையே - சைகையது	384
கையால் ஒருசிலர்க்கும் கண்ணால் ஒருசிலர்க்கும் செய்யா மயக்குகின்றார் தேர்ந்திலையே - எய்யாமல்	385

382. தீமையைப் பற்றி மாயையிலமுந்திய
மாதருடனிருந்து வாழ விரும்பினாய்; இதனை விட்டு
ஆழ்ந்த கடலிலே வீழ்ந்தாலும் அங்கு அதனாலோர் உணர்வு
விளையாநிற்கும்.

383. மடவார் மையலுறுத்தும் வகையும் பலவுள.
அவர்மேலிச்சை வைத்த உள்வீட்டுக்காரன் காண
முலையையும், எதிர்வீட்டுக்காரன் காண முகத்தையு மிகக்
காட்டாநின்றார்; நெஞ்சே! நீ அவர் மாய நடையைக்
கண்டும் அவர் மேலிச்சையை வெறுத்தாயில்லை.

384. தன்னை மணந்த நாயகன் இருக்கவும் தனது சோர
நாயகனைத் தன்னிடத்துக் கூட்டுவிக்க உடன்படுந் தூதுக்கு
வேலையிடும் பொருட்டாக அவனது பணப்பையிற்
கையிட்டு வஞ்சித்துப் பொருள் கவரும் மாதர்செயலைக்
கண்டும் அவர் நட்பை விரும்புவதிற் பயமடையா
நிருக்கின்றனை.

385. ஒரு சில காமுகர்க்குக் கையாலும், வேறு சில
காமுகர்க்குக் கண்ணாலும் சைகைசெய்து அவர்
மயக்குகின்றார்; நீ அவர் தந்திர நடையை அறிகின்றிலை.

ஈழிகந்த இவ்வகையாய் இம்மடவார் செய்கையெலாம் கூறுவனேல் அம்ம குடர்குழம்பும் - கூறுமிவர்	386
வாயொருபால் பேச மனமொருபால் செல்வெடல் ஆயொருபால் செய்ய அழிவார்காண் - ஆய இவர்	387
நன்றறியார் தீதே நயப்பார் சிவதலத்தில் சென்றறியார் பேய்க்கே சிறப்பெடுப்பார் - இன்றிவரை	388
வஞ்சமென்கோ வெவ்வினையாம் வல்லியமென் கோபவத்தின் பஞ்சமென்கோ மாநரக பூமியென்கோ - அஞ்சுறுமீர்	389
வாளென்கோ வாய்க்கடங்கா மாயமென்கோ மண்முடிவு நாளென்கோ வெய்ய நமனென்கோ - கோளென்கோ	390

386. யான் தளர்வின்றி முடிவில்லாத இவ்வகைப்பட்ட
மாதர் செய்கைகளையெல்லாம் சொல்வேனாயின்
கேட்டஅளவிலே குடல் கலங்கும்.

387. இம்மாதர் ஒரு பால் வாய் பேசவும், ஒருபால் மனம்
போகவும், ஒரு பால் உடல் தொழிலைச் செய்யவுமாக
நின்று மாயவித்தை காட்டி நாசமடைவார்;

388. இத்தகையராகிய இவர் புண்ணியமே செய்தறியார்;
பாவமே செய்வதை விரும்புவார். சிவ தலங்களிற் சென்று
தரிசனஞ் செய்தறியார்; பேய்களெனப்படுஞ் சிறு
தெய்வங்களுக்கே திருவிழாச் செய்வார்.

389. இவரை இன்று நான் வஞ்சம் என்கேனோ! கொடிய
வினையாகிய புலி என்கேனோ! பாவங்களின் திரட்சி என்
கேனோ! பெரிய நரகபூமி என்கேனோ!

390. பயப்படத்தக்க வாட்படையென்கேனோ! வாயாற்
சொல்ல முடியாத மாயம் என்கேனோ! ஊழிக்காலம்
என்கேனோ! கொடிய அந்தகன் (எமன்) என்கேனோ!

சாலமென்கோ வானிந்தர சாலமென்கோ வீறால காலமென்கோ நிற்பொல்லாக் காலமென்கோ - ஞாலமதில்	391
பெண்என்றால் யோகப் பெரியோர் நடுங்குவரேல் மண்ணின்றார் யார்நடுங்க மாட்டார்கள் - பெண்என்றால்	392
பேயும் இரங்குமென்பார் பேயுஒன்றோ தாம்பயந்த சேயும் இரங்குமவர் தீமைக்கே - ஆயுஞ்செம்	393
பொன்னால் துக்கால் புனையா விடிவவர்மெய் என்னாகும் மற்றிதைநீ எண்ணினையே - இன்னாமைக்	394
கொத்தென்ற அம்மடவார் கூட்டம் எழுமைக்கும் வித்தென் றறிந்துமதை விட்டிலையே - தொத்தென்று	395

391. கோளே (பொய்யே) வடிவமானது என்கேனோ!
சாலம் என்கேனோ! பெரிய இந்திரசாலம் என்கேனோ!
பெருமையுள்ள ஆலகாலம் என்கேனோ! உனது
பொல்லாக்காலம் என்கேனோ!

392. உலகின்கண் பெண் என்ற அளவில் யோகநெறி
நிற்கும் பெரியோர் நடுங்குவார் என்னில் மண்மேல்
வாழ்வேவர் யாவர் உள்ளம் நடுங்கமாட்டார்?

393. பெண் என்று சொன்னாற் பேயும் அவர்பால்
மனம்இரங்குமென்று கூறுவாய்; நன்று கூறினாய்; பேய்
ஒன்றுதானோ? அவர் பெற்ற மக்களும் அவர் செய்யும்
பாவங்களை எண்ணி, "இவர் உய்தி பெறுவது எக்காலம்"
என்று மனம் இரங்காநிற்பர்.

394. சிறந்த செம்பொன் பூடணங்களாலும் (அணிகள்)
பட்டாடைகளாலும் அலங்கரியாவிடில் அவர் வடிவம்
என்ன அழகுடையதாம்? இதனை நீ எண்ணினாய் இல்லை;

395. துன்பக்கொத்து என்னும் மங்கையர் கூட்டம்
எழுவகைப் பிறவிக்கும் வித்தென்று நீ யுணர்ந்தும்
அவர்மேல் வைத்த ஆசையை ஒழிக்கின்றாய் இல்லை.

பாச வினைக்குட்படுத்துறும்அப் பாவையர்மேல்
ஆசையுனக் கெவ்வா றடைந்ததுவே

396

பொன்னாசை
(என்செய்வாம்?)

- நேசமிலாய்

நின்னாசை என்னென்பேன் நெய்வீழ் நெருப்பெனவே
பொன்னாசை மேன்மேலும் பொங்கினையே - பொன்னாசை 397

வைத்திழந்து வீணே வயிறெரிந்து மண்ணுலகில்
எத்தனைபேர் நின்கண் எதிர்நின்றார் - தத்துகின்ற 398

பொன்னுடையார் துன்பப் புணரியொன்றே அல்லதுமற்
றென்னுடையார் கண்டிங் கிருந்தனையே - பொன்னிருந்தால் 399

396. நம்மை அடிமைகளாகப் பாச வினைக்குட்படுத்தும்
அந்த மாதர்மேல் உனக்கு ஆசை எவ்வாறடைந்தது?

397. நெடுநாளாக உன்னோடு பழகிய என்மேல்
அன்பில்லாத நெஞ்சமே! உன்னுடைய ஆசை
யாதென்பேன்? நெய் வீழ்ந்த நெருப்பு மேன்மேலதிகரித்
தெழுதல்போல மேன்மேலும் பொன்னாசை
அதிகரிக்கப்பெற்றனை.

398. பொன்மேல் ஆசைவைத்து அதனைப்பாதுகாத்தும்
பூமியிற் சேமித்துப் புதைத்துவைத்தும், கள்வர் பகைவர்
முதலாயினோர் கவர்ந்து கொள்ள இழந்தும், அதனால்
வீணே வயிறு எரியப்பெற்றும் எத்தனைபேர் இந்த
மண்ணுலகில் உனது கண்ணெதிரே வறியராய் நின்றார்.

399. ஓரிடத்தினின்று வேறோரிடத்துக்குச் சகடக்கால்
(வண்டிச்சக்கரம்) போல வருண்டு செல்லுகின்ற
செல்வத்தையுடையவர்கள் துன்பக்கடல் ஒன்றையே
உடையாரல்லது வேறாக என்ன இன்ப சுகமுடையார்? நீ
இதனைக் கண்டிருக்கின்றாயன்றோ?

ஆற்றன்மிகு தாயுமறி யாவகையால் வைத்திடவோர்
ஏற்றவிடம் வேண்டுமதற் கென்செய்வாய் - ஏற்றவிடம் 400

வாய்த்தாலும் அங்கதனை வைத்தவிடம் காட்டாமல்
ஏய்த்தால் சிவசிவமற் றென்செய்வாய் - ஏய்க்காது 401

நின்றாலும் பின்னதுதான் நீடும் கரியான
தென்றால் அரகரமற் றென்செய்வாய் - நன்றாக 402

ஒன்றொருசார் நிலென்றால் ஓடுகின்ற நீ அதனை
என்றும் புரப்பதனுக் கென்செய்வாய் - வென்றியொடு 403

பேர்த்துப் புரட்டிப் பெருஞ்சினத்தால் மாற்றலர்கள்
பார்த்துப் பறிக்கிலதற் கென்செய்வாய் - பேர்த்தெடுக்கக் 404

400. உன்னிடத்தில் பொன் உள்ளதாயின் அறிவாற்றல்
மிக்க மாதாவும் உணராமல் அதனைப் பத்திரப்படுத்தி
வைக்கத்தக்க ஓரிடம் வேண்டும்; நீ அதற்கு யாது
செய்வாய்?

401. தகுந்த இடம் கிடைத்தாலும் அதனைப்
பத்திரப்படுத்தி வைத்த விடம் உனக்குக் காணாமல் மறையப்
பிறரேனும் அல்லது பொன்காக்கும் பூதமேனும்
மறைக்குமாயின், "சிவசிவ" நீ என்ன செய்யக்கடவாய்?

402. அங்ஙனஞ் சேமித்துவைத்த வைப்புத் திரவியமானது
உன் கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் உன்னை வஞ்சித்து
மறையாது வைத்த விடத்திலிருந்தாலும், பின் அது கரியாக
உரு மாறினால் "அர அர" நீ யாது செய்வாய்?

403. சேட்டையறப் பொருந்திய வோரிடத்தில் நிலைத்து
இரு என்று உனக்கு நான் உபதேசித்தால் என்
சொற்கிணங்காமல் எங்கும் வாயுபோல விரைந்துசெல்லும்,
நீ வைப்புத்திரவியத்தைப் பிறர் கைக்கொள்ளாமற்
பாதுகாத்திட என்ன செய்வாய்?

404. நீ சேமித்த திரவியத்தை உனதுபகைவர்கள்
ஜெயமுடன் புரட்டி யிழுத்துப் பெருங்கோபத்தாற் பறித்துக்
கொள்வாரேல் என்செய்வாய்?

கைபுகுத்தும் காலுட் கருங்குளவி செங்குளவி எய்புகுத்தக் கொட்டிழன்மற் றென்செய்வாய் - பொய்புகுத்தும்	405
பொன்காவல் பூதமது போயெடுக்கும் போதுமறித் தென்காவல் என்றால்மற் றென்செய்வாய் - பொன்காவல்	406
வீறுங்கால் ஆணவமாம் வெங்குளவி நின்தலைமேல் ஏறுங்கால் மற்றதனுக் கென்செய்வாய் - மாறும்சீர்	407
உன்றேயம் வேண்டி உலோபம் எனும்குறும்பன் இன்னே வருவனதற் கென்செய்வாய் - முன்னேதும்	408
இல்லா நமக்குண்டோ இல்லையோ என்னுந்நலம் எல்லாம் அழியுமதற் கென்செய்வாய்	409

405. உனது பகைவர் கைக்கொள்ளுமுன் நீ யதனை
எடுத்தற்கு கையைப் புகுத்தும்போது அதனுள்ளிருந்து
கருங்குளவியும், செங்குளவியும் கடுகடுக்கக்
கொட்டுமானால் நீ யாது செய்வாய்?

406. பொய்ந்நெறியிற் புகுத்தவல்ல உனது பொன்னைப்
பாதுகாத்திருந்து நீ யெடுக்கும்போது பூதம் தடுத்து
இப்பொன் எனது காவலுக்குட்பட்டது நான் நீ
யெடுக்கவிடமாட்டே னென்றால், யாது செய்வாய்?

407. பொன் காக்குங் காலத்தில் காவல்செய்து
“பெருஞ்செல்வ முடையேம் எமக்கு நிகர் யார்?” என்று
செருக்குற்று நிற்கிற ஆணவமாகிய கொடியசுளி (பிசாசு)
யானது உன் தலைமேலேறி வீற்றிருக்கும்; அதனைத்
துரத்துதற்கென் செய்வாய்?

408. ஓரிடத்தில் நிலைபெற்றிராத செல்வமுடைய வுனது
சினேகத்தை விரும்பி உலோபகுணமென்கிற குறும்பன்
இப்போதே யுன்னிடம் வருவானெனில், நீ அதற்கு யாது
செய்வாய்?

409. அவன் சினேகத்தால் முன்னே சிறிதும் உலோப
குணமில்லாத நம்மிடத்தில் உண்டோ இல்லையோயென்று

54 அறியவில்லை

- நில்லாமல்

ஆய்ந்தோர் சிறநாளில் ஆயிரம்பேர் பக்கலது பாய்ந்தோடிப் போவதுநீ பார்த்திலையே - ஆய்ந்தோர்சொல்	410
கூத்தாட் டவைசேர் குழாம்விளிந்தாற் போலுமென்ற சீர்த்தாட் குறள்மொழியும் தேர்ந்திலையே - பேர்த்தோடும்	411

நாட்கொல்லி என்றால் நடுங்குகின்றாய் நாளறியா
ஆட்கொல்லி என்பரிதை ஆய்ந்திலையே - கீழ்க்கொல்லைப்
சந்தேகிக்கக்கூடிய நல்ல உபகார குணமெல்லாம்
அழிந்துவிடும். அதற்கு நீ யாதுசெய்வாய்?

410. செல்வமானது ஓரிடத்து நிலையாக நில்லாமல்
நல்வினைப் போகம் அனுபவிக்க ஏற்பட்ட காலத்தை
ஆராய்ந்து ஒரு சில நாட்களில் மாறி மாறி ஆயிரம்
பேரிடத்துச் சென்று சென்று நின்று நின்று நீங்குவதை நீ
பார்த்தாயில்லையோ?

411. ஒருவனிடத்தே பெரிய செல்வம் வருதலும்
போதலும் கூத்தாடுஞ் சபையின்கண் மக்கள் கூடுவதும்,
அக்கூத்தாட்டு முடிவில் அம்மக்களின் கூட்டம் நீங்குவதும்
ஒக்குமெனக் கலைஞானம் முழுது முணர்ந்த
நிருவள்ளுவதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிறப்பினை
யுடைய “கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ் செல்வம்
போக்கு மதுவிளிந் தற்று” என்னும் ஈரடியால் ஆகிய
நிருக்குறள் வெண்பாவை ஆராய்கின்றிலை.

412. உடலினின்றும் உயிரைப்பிரித்து விட்டு ஓட்டுகின்ற
யமதருமன் என்றால், அவன் கோரவடிவைப் பார்ப்பதன்
முன்பே நடுங்குகின்றாய்; அந்த யமனைப் போலவே நமது
இளமை முதலிய பருவத்தைக் கருதாமல் இச்சைப்பட்டு
உடையவரைக் கொல்லும்படி பிறரைத் தூண்டி நிற்பதனால்
ஆட்கொல்லி யென்றே பொன்னைப் பெயரிட்டழைப்பர்;
இதை நீ ஆராய்ந்து உணர்கிலாய்.

- பச்சிலையால் பொன்னைப் படைப்பாரேல் மற்றதன்மேல்
இச்சையுனக் கெவ்வா றிருந்ததுவே - இச்சையிலார் 413
- இட்டமலம் பட்டவிடம் எல்லாம்பொன் னாம் என்றால்
இட்டமதை விட்டற் கிசைந்திலையே - முட்டகற்றப் 414
- பொன்னடப்ப தன்றியது போனகமே யாதியவாய்
என்னடுத்த தொன்றுமிஃ தெண்ணிலையே - இந்நிலத்தில் 415
- நீண்மயக்கம் பொன்முன் நிலையாய் உலகியலாம்
வீண்மயக்கம் என்றதனை விட்டிலையே - நீண்வலயத் 416
- தீச்செல்வ மின்றி இயலாதேல் சிறுயிர்கள்
எச்செல்வம் கொண்டிங் கிருந்தனவே 417

413. பள்ள நிலத்துத் தோட்டங்களிலுள்ள பசுமூலிகை களாற் பெரியோர் பொன்னை யுண்டாக்கித் தருவர் எனில் எளிதிற் செய்யப்படும் பொன்னின்மேல் எவ்வாறு உனக்கு இச்சையுண்டாகியது?

414. ஆசையற்ற பெரியோர் விசர்ச்சனம் செய்த (கழித்த) மலம் பட்ட இடமெல்லாம் பொன் ஆகுமெனில் இதன்மேல் வைத்த இச்சையை நீ விடுதற்கிசைகின்றாய் இல்லையே!

415. நமது குறைவை நீக்கப் பொன்வழங்குவதல்லது (பயன்படுவது அல்லாமல்) நமக்கு உண்ணும் உணவு முதலியனவாக எவ்வகையில் அது உள்ளது? இதை ஒருசிறிதும் நீ எண்ணினாய் இல்லையே!

416. பொன் முன்னிலையாய் உள்ள உலகின் குணமாகிய நீண்ட மயக்கம் வீணான மயக்கமென்று, நீ பொண்ணாசையை விட்டிலாய்.

417. இந்த வட்டமாகிய நிலவுலகில் இந்தச் செல்வம் இல்லாமல் சீவர்களின் உயிர் வாழ்க்கை நடவாதெனில் மனிதரல்லாத ஏனைய சிறுயிர்கள் எந்தச் செல்வத்தைத் தமக்குக் காத்துக் கொண்டு வசிக்கின்றன?

55 மண்ணாசை

- வெச்சென்ற

- மண்ணாசை கொண்டனைநீ மண்ணாளும் மன்னரெலாம்
மண்ணால் அழிதல் மதித்திலையே - எண்ணாது 418
- மண்கொண்டார் மாண்டார்தம் மாய்ந்தவுடல் வைக்கஅயல்
மண்கொண்டார் தம்மிருப்பில் வைத்திலரே - திண்கொண்ட 419
- விண்ணேனாகுங் காலங்கு வேண்டுமென ஈண்டுபிடி
மண்ணேனுங் கொண்டேக வல்லாரோ - மண்ணேயம் 420
- என்னதென்றான் முன்னொருவன் என்னதென்றான் பின்னொருவன்
இன்னதுநீ கேட்டிங் கிருந்திலையோ - மன்னுலகில் 421

418. இப்பொண்ணாசையோடு வெம்மையுடையது எனப் பெறுகின்ற மண்ணாசையும் நீ படைத்தாய். மண்ணுலகை ஆளுகின்ற அரசர் எல்லாரும் ஒருவர் ஆளும் தேசத்தை மற்றொருவர் இச்சித்துச் செய்யும் சண்டைகளுக்கு மண்ணைசை இடம் தந்து மண்ணாசை காரணமாகவே மாண்டு போகின்றார். இதனை நீ மதித்துக் கொள்கின்றாயில்லை.

419. நிலையாமையை நினையாமல் தம் வலியால் பிறர் பூமியைத் தமதாக்கிக் கொண்டவர் இறந்து போக அவர் பிணத்தைப் புதைக்க வேறொருவர் பூமியை வாங்கினார் அன்றி அவ்விற்றந்தவர் காணியிற் புதைத்திலார்.

420. திண்ணிய விண்ணுலகில் செல்லுங்காலையில் அவ்வுலகில் தாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ஒரு பிடிமண்ணாகிலும் கொண்டு செல்ல வல்லாரோ?

421. மண்ணாசையால் முன்வந்த ஒருவன் என்னுடைய காணி இதுவென்றான்; அவனுக்குப் பின்வந்த ஒருவன் என் காணி இதுவென்றான்; இங்ஙனங் கூறுவது நீ கேட்டிருக்கவில்லையோ?

- கண்காணி யாய்நீயே காணியல்லாய் நீயிருந்த
மண்காணி என்று மதித்தனையே - கண்காணி 422
- மண்காணி வேண்டி வருந்துகின்றாய் நீமேலை
விண்காணி வேண்டல் வியப்பன்றே - எண்காணி 423
- அந்தரத்தில் நின்றாய்நீ அந்தோ நினைவிடமண்
அந்தரத்தில் நின்ற தறிந்திலையோ - தந்திரத்தில் 424
- மண்கொடுப்பேன் என்றுரைக்கில் வைவார் சிறுவர்களும்
மண்கொடுக்கில் நீதான் மகிழ்ந்தனையே - வண்கொடுக்கும் 425
- வீடென்றேன் மற்றதைமண் வீடென்றே நீநினைந்தாய்
வீடென்ற சொற்பொருளை விண்டிலையே - நாடொன்றும் 426

422. இவ்வுலகில் நீயே ஒரு பூமியின்மேல்
விசாரணைக்காரனாக இருந்தும் அப்பூமிக்கு
உரியவனாகாது இருந்தும், நீ குடியிருந்த மண் எனது காணி
(உரிமைப் பொருள்) என்று மதித்தனையே.

423. கண்ணால் காணும்படி மண்காணி விரும்பி
அதுபெறுதற்காக முயன்று வருந்துகின்றாய். அங்ஙனமே நீ
மேல்நிலமாகிய விண்காணி விரும்புதல் ஆச்சரியமன்று.

424. மதித்துணரில் நீ அந்தரத்தில் இருக்கின்றாய்;
உன்னைவிட நீ விரும்பிய மண் அந்தரத்தில் நின்றதை
அறிந்திலையோ?

425. யாரேனுந் தந்திரமாகத் தமக்கு "மண்கொடுப்பேன்"
என்று சொன்னால் அதைக் கேட்டுச் சிறுவர்களும்
நிந்தியாநிற்பர்; மண்கொடுக்கில் நீயோ மகிழ்வாய்
போலும்.

426. வளப்பதைத் தரும் வீடு (மோட்சம்) என்று நான்
கூறினேன். வீடு என்றதை நீ மண் வீடென்று நினைந்தாய்;
வீடு என்னும் சொல்லின் பொருளைக் கண்டு பிரபஞ்ச
மயக்கத்தை விட்டனையில்லை.

- மண்ணால் மரத்தால் வனைகின்ற வீடனைத்தும்
கண்ணாரக் கட்டழிதல் கண்டிலையோ - மண்ணான 427
- மேல்வீடும் அங்குடைய வேந்தர்களும் மேல்வீட்டப்
பால்வீடும் பாழாதல் பார்த்திலையோ - மேல்வீட்டில் 428
- ஏறுவனே என்பாய் இயமன் கடாமிசைவந்
தேறுவனேல் உன்னாசை என்னாமோ - கூறிடும்இம் 429
- மண்ணளித்த வேதியனும் மண்விருப்பம் கொள்ளாளேல்
எண்ணமுனக் கெவ்வா றிருந்ததுவே - மண்ணிடத்தில் 430
- ஆகாத் துரும்பிடத்தும் ஆசைவைத்தாய் என்னிலுன்றன்
ஏகாப் பெருங்காமம் என்சொல்கேன் 431

427. நாட்டின்கண் பொருந்தியவான மண்ணாலும்
மரத்தாலும் கட்டப்படும் வீடுகள் முழுதும் கட்டழிந்து
போதலைக் கண்ணாரக் கண்டிலையோ?

428. மண்ணாற் சமைக்கப்பட்ட உப்பரிகையுள்ள (மாடி)
மாளிகைகளும், அவற்றையுடைய வேந்தர்களும்,
ஒருநிலை முதலாக ஏழு எட்டு மேல் நிலையுடைய
வீடுகளும் பாழ்பட்டு ஒழிந்தமை நீ பார்க்கவில்லையோ?

429. மேல்நிலையுடைய வீட்டில் உப்பரிகையின்மேல்
யான் ஏறுவேன் என்று சொல்வாய்; நீ கூறுஞ் சமயத்தில்
எமன் கடாமிசை ஏறி உன்முன் வருவானேயானால்
உன்னாசை யாதாக முடியும்?

430. சொல்லப்பட்ட இந்த மண்ணுலகத்தைப்
படைத்தருளிய பிரமதேவனும் மண்ணாசை கொள்ளான்
எனில் உனக்கு இம்மண்ணாசை எவ்வாறு உண்டாகியது?

431. இம்மண்ணுலகில் ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறு
துரும்பினிடத்து நீ ஆசை வைத்தாய் எனில் உன்னுடைய
நீராத பேராசை எவ்வுளவினது என்று நான் சொல்வேன்?

சினைத்தீ

செவ்வம்

- போகாத

பாபக் கடற்கோர் படுகடலாம் பாழ்வெகுளிக் கோபக் கடலில் குளித்தனையே - தாபமுறச்	432
செல்லா விடத்துச் சினந்தீது செல்லிடத்தும் இல்லதனில் தீயதென்ற தெண்ணிலையே - மல்லல்பெறத்	433
தன்னைத்தான் காக்கில் சினங்காக்க என்றதனைப் பொன்னைப்போல் போற்றிப் புகழ்ந்திலையே - துன்னி	434
அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போல என்னுந் திகழ்வாய் மையும்நீ தெளியாய் - இகழ்வாரை	435

432. அறிஞர்கள் சென்றனுகாத பாவமாகிய சமுத்திரத்திற்கு மிக்க ஆழமுள்ளதொரு கடலாகிய வெகுளிக்கு இடஞ்செய்யும் கோபமாகிய சமுத்திரத்துள் மூழ்குவானாயின் அது தனக்கே தீங்காக முடியும்;

433. எளியவர்மேல் சினந்தால் இம்மையிற் பழியையும் மறுமையில் பாவத்தையும் தரும் எனத் திருவள்ளுவதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய, "செல்லா விடத்துச் சினந்தீது செல்லிடத்து இல்லதனற்றீய பிற" என்னும் குறட்பாவை நீ நினைக்கின்றிலையே.

434. துன்பமானது தன்னைத்தான் அடையாமற் காக்க ஒருவன் நினைவானாகில் தன்மனதிலே கோபம் வராமற் காக்கக் கடவன்; அப்படிக்காக்கவில்லை யென்றால் கோபம் தன்னையே கெடுக்கும் என்று திருவள்ளுவர் மொழிந்த, "தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்கார் றன்னையே கொல்லுஞ் சினம்" என்னுங் குறட்பாவைப் பொன்னைப் போலக் காத்துப் புகழ்ந்தாயில்லை.

435. தன்னை வெட்டுவோரைக் கீழ்விழாமல் சுமப்பதாகிய நிலத்தைப் போலத் தனக்குத் தீங்கு செய்வோரைக் கோபியாது பொறுத்தல் முதன்மையான

எவ்வண்ணம் நம்மை இகழ்வார் அறிவோமென்
றிவ்வண்ணம் என்னைவெளி யிட்டனையே - தெவ்வென்ன 436

ஓரா வெகுளி யுடையான் தவமடையான்
தீராயென் பாரதுவும் தேர்ந்திலையே - பேராநின் 437

வெவ்வினைக்கீ டாகஅரன் வெம்மைபுரி வானென்றால்
இவ்வெகுளி யார்மாட டிருத்துவதே - செவ்வையிலாய் 438

ஏய்ந்தனையன் போரிடத்தில் இன்னாமை செய்தவரைக்
காய்ந்தனைமற் றென்னபலன் கண்டனையே 439

அறம் எனப் பொருள்படும், "அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை" என்று திருக்குறள் வெண்பாவில் மொழியப்பெற்ற உண்மையை நீ தெளிந்து உணராதிருக்கின்றனை.

436. நம்மை நிந்திப்பவரை நோக்கி இவர் நம்மை எப்படி நிந்திப்பார் பார்ப்போம் என்று இந்தப் பிரகாரம் கோபித்து அடங்கியிருக்கும் என்னை வெளியில் இழுத்து விட்டனையே.

437. பகைவனைப் போலத் தன்னையிகழ்ந்த பிறர்மேல் யோசியாமற் கொள்ளப்படும் வெகுளியுடையவன் சிறிதும் தவத்தின் பயனையடைய மாட்டான் என்று பெரியோர் கூறுவார். அவ்உலகர் மூதுரையும் நீ தெரிந்தாயில்லையே.

438. நெஞ்சே! நீ செய்யுங் கொடிய பாவமாகிய கோபத்துக்குத் தகுதியாக நமது கர்த்தாவாகிய சிவபெருமான் அருளாது கோபஞ்செய்து தண்டிப்பார் எனில் இந்தக் கோபத்தை எவரிடத்தில் வைக்கக் கூடும்? (ஒருவரையுங் கோபித்தல் கூடாது என்றபடி)

439. மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலக் கருதுஞ் சமதிருட்டியில்லாத (சமத்துவநோக்கு) நெஞ்சமே! உனக்கு இனியவை செய்தாரிடத்தில் அன்பு பொருந்தினாய், தீங்கு செய்தவரைக் கோபித்தாய்; இதனால் நீ என்ன பலன் கண்டனை?

57 கொல்லா நலம்

- வாய்ந்தறிவோர்

எல்லா நலமும் இஃதேயென் றேத்துகின்ற
கொல்லா நலம்சிறிதுங் கொண்டிலையே - பொல்லாத 440

வன்போ டிருக்கு மதியிலிநீ மன்னுயிர்க்கண்
அன்போ டிரக்கம் அடைந்திலையே 441

58 பாதகமே சாதகம்

- இன்போங்கு

தூய்மையென்ப தெல்லாம் துணையாய் அணைவதுதான்
வாய்மையென்ப தொன்றே மதித்திலையே - தூய்மையிலாய் 442

மாளொருகை ஏந்திநின்ற வள்ளலன்பர் தங்களுளே
நாளொருவன் என்று நடித்தனையே - ஆனமற்றைப் 443

440. அறிவுடையோர் எல்லாப் புண்ணியங்களும்
இதுவேயென அன்பு கொண்டு புகழ்கின்ற கொல்லாமை
(ஒருயிரையும் இம்சியாதிருத்தல்) யாகிய புண்ணியத்தைச்
சிறிதாயினுங் கைக் கொண்டு நடக்கின்றாயில்லையே!

441. பொல்லாத கடுமையோடு இருக்கும்
அவிவேகியாகிய (அறிவில்லாதவனாகிய) நீ மன்னுயிர்
களிடத்தில் அன்பும் காருணியமும் (இரக்கமும்)
அடைந்தாயில்லையே!

442. இன்பம் பெருகுகின்ற அகச்சுத்தி புறச்சுத்தி
முதலாயின எல்லாம் துணையாகச் சேரப்பெற்றது சத்தியம்
(உண்மை) என்பது ஒன்றேயாம். இதனை நீ மதித்துக் கைக்
கொண்டிலையே!

443. இதயசுத்தி யில்லாத நெஞ்சே! ஒரு திருக்கையிலே
மானைத்தாங்கி நிற்குஞ் சிவபிரானிடத்துப் பத்தி புரியுந்
திருத்தொண்டர் கூட்டத்துள் நானும் ஒருவன் என்று பிறர்
மதிக்க நடித்தனையே!

பாதகங்க ளெல்லாம் பழகிப் பழகியதில்
சாதகஞ்செய் வோரில் தலைநின்றாய் - பாதகத்தில் 444

ஓயா விகார உணர்ச்சியினால் இவ்வுலக
மாயா விகாரம் மகிழ்ந்தனையே 445

59 இளமை நிலையாமை

- சாயாது

நீஇளமை மெய்யாய் நினைந்தாய் நினைப்பெற்ற
தாயிளமை எத்தனைநாள் தங்கியதே - ஆயிளமை 446

மெய்கொடுத்த தென்பாய் விருத்தர்கட்கு நிற்போல்வார்
கைகொடுத்துப் போவதைக் கண்டிலையோ - மெய்கொடுத்த 447

444. யான் இவ்விடத்துக் கூறாத எல்லாப் பாதகங்களிலும்
பழகிப் பழகி அப்பாதகங்களிலே சதா பழகுவோருக்குள்
முதல்வனாகிநின்றாய்!

445. பாதகத்தில் விளைகின்ற இடைவிடாத விகார
உணர்ச்சியினால் இப்பிரபஞ்ச மாயையின் விகாரங்களில்
அழுந்தி மகிழ்ந்தனையே!

446. இளமைப்பருவம் என்றும் நிலையாக இருக்கும்
என்று நீ உறுதியாக எண்ணினாய்; உன்னைப்பெற்ற
மாதாவின் இளமை எத்தனைநாள் நிலைத்திருந்தது?

447. இளமைப்பருவம் என்றும் உளதாகக்
கொடுக்கப்பட்டது என்று நீ சொல்கின்றாய்;
உன்னையொத்த காளையர் கிழவர்கட்குக் கைகொடுத்து
நடத்திப் போவதைப் பார்த்திலையோ?

447. உடல் வளைந்து கூனோடு கையிற்பிடித்த கோலை
நிலத்தில் ஊன்றி நடை தளர்ந்து கால்கள் நடுங்க நிற்பவரை
நீ பார்த்தது இல்லையா?

கூனொடும்கைக் கோலூன்றிக் குந்தி நடைதளர்ந்து கானடுங்க நிற்பவரைக் கண்டிலையோ - ஊனொடுங்க	448
ஐயநட வென்றே அரும்புதல்வர் முன்செலப்பின் பைய நடப்பவரைப் பார்த்திலையோ - வெய்யநமன்	449
நாடழைக்கச் சேனநரி நாயழைக்க நாறுசூ காடழைக்க மூத்துநின்றார் கண்டிலையோ - பீடடைந்த	450
மெய்யுலர்ந்து நீரின் விழியுலர்ந்து வாயுலர்ந்து கையுலர்ந்து நிற்பவரைக் கண்டிலையோ - மெய்யுலர்ந்தும்	451
சாகான் கிழவன் தளர்கின்றான் என்றிவண்நீ ஓகாளம் செய்வதனை ஓர்ந்திலையோ	452

448. உடம்பு தசை மெலிவுற, "நடந்து வருக" வென்று தம் அருமைப்புதல்வர் முன்னே நடத்திக் கொண்டு செல்ல அவர்பின் மெல்ல நடந்து போகின்ற தந்தையரைப் பார்த்ததில்லையா?

450. எமலோகம் வாரும் என்றழைக்கவும், தமக்கு விருந்து ஊட்ட வாரும் என்று பருந்துகளும் நரிகளும் அழைக்கவும், பிணநாற்றம் வீசுஞ் சுடுகாடு வாரும் என்றழைக்கவும், மரணத்தை எதிர்நோக்கி வயோதிகமடைந்திருப்பவரை நீபார்த்த தில்லையோ?

451. பெருமையுடைய சரீரம் உலர்ந்தும் ஒளிக்காதாரமாகிய நீரையுடைய விழிஉலர்ந்தும் வாயுலர்ந்தும் கைகள் தசையற உலர்ந்தும் மரணத்தை யெதிர்நோக்கி நிற்பவரை நீ பார்த்த தில்லையோ?

452. சரீரத்தின் தசை வற்றி ஒடுங்கியும் இந்தக் கிழவன் சாகாதவனாகி இன்னுந் தளர்ந்திருக்கின்றான் என்று நீ இங்கே அருவருத்தல் நிலையை எண்ணி உணர்வதில்லையோ?

60 பிணிபல

- ஆகாத

கண்டமிது பொல்லாக் கடுநோய் எனுங்குமர கண்டமிஃ தென்பவரைக் கண்டிலையோ - கொண்டவுடல்	453
குட்டமுறக் கைகால் குறுக்குமிது பொல்லாத குட்டமென நோவார் குறித்திலையோ - துட்டவினை	454
மாலையினும் காலையினும் மத்தியினும் குத்துமிது சூலையென நோவாரைச் சூழ்ந்திலையோ - சாலவுமித்	455
தேக மதுநலியச் செய்யுங்காண் உய்வரிதாம் மேகமிஃ தென்பாரை மேவிலையோ - தாகமுறச்	456
சித்தநோய் செய்கின்ற சீதநோய் வாதமொடு பித்தநோய் கொண்டவர்பால் பேர்ந்திலையோ - மெத்தரிய	457

453. இது உயிர்வாழ்க்கைப் பொருந்தாத கண்டம் (ஆபத்து) பொல்லாத கடுநோய் என்னுங் குமரகண்டவலி இது என்று கூறும் நோயாளரை நீ பார்த்ததில்லையோ?

454. தாம் பெற்ற சரீரத்தில் தொழுநோய் பற்றவும் வருந்துகின்றவரை நீ பார்த்ததில்லையோ?

455. இது கொடிய வினைப்பயன்; காலையினும், மத்தியானத்திலும், மாலையினும் உடற்பாரிசங்களினும் அடிவயிற்றிலும் மார்பிலும் முதுகிலும் குத்துதலைச் செய்யுஞ் சூலைநோயென்று வருந்துவோர்களைக் குறித்து நீ யோசிப்பதில்லையோ?

456. தேகத்தை மிகவும் துன்புறச் செய்யும் தன்மையுள்ளது. இதினின்றும் நீங்கிப் பிழைத் தற்கரியதாகிய கொடிய மேகரோகம் இதுவென்பவரை அடுத்து நீ பார்த்ததில்லையோ?

457. மென்மேலுந் தாகத்தைத் தருவதாய், மனத்தில் துன்பத்தைச் சொரிவதாயுள்ள சீதத்தின் மிகுதியால் விளையுஞ் சன்னிமுதலிய சீத நோய்களும், வாத

கைப்பிணியும் காற்பிணியும் கண்பிணியோ டெண்ணரிய
மெய்ப்பிணியும் கொண்டவரை விண்ணிலையோ - எய்ப்புடைய 458

முட்டுறும் கைகால் முடங்கூன் முதலாய்
எட்டுறும் கொண்டவரை எண்ணிலையோ - தட்டுறிங் 459

கெண்ணற்ற துண்டேல் இளமை ஒருபொருளாய்
எண்ணப் படுமோவென் றெண்ணிலையோ 460

61. யாக் கை நிலையாமை

- எண்ணத்தில்

பொய்யென் றறவோர் புலம்புறவும் இவ்வுடம்பை
மெய்யென்று பொய்யம்மயக்கம் மேவினையே - கைநின்று 461

நோய்களும், பித்த நோய்களுங்கொண்டு வருந்து
வோரிடத்துச் சென்று அன்னோர் நிலைமையைக்
கண்டதில்லையோ?

458. வன்மை மிகுந்த கைநோய், கால்நோய்,
கண்நோயுடன் எண்ணில்லாத சரீர சாட்டியங்களும்
கொண்ட நோயாளரைக் கண்டு, இவர் இன்ன இன்ன
நோயாளர் என நீ சொன்னதில்லையோ? அல்லது
அவரைவிட்டு நீங்கினதில்லையோ?

459. தேகம் இளைத்தலையுடைய முட்டுக்காயமும்,
கைமுடக்கம், கால் முடக்கம் முதலாகிய முடக்கமும்,
குறளும், கூனும், ஊமையும், செவிடும், குருடும், உறுப்பு
மயக்கமும், உறுப்பில் பிண்டமும் ஈறாக உள்ள எட்டு வகை
இடையூறுகளைக் கொண்டு வருந்துவோரைக் குறித்து நீ
எண்ணியது இல்லையோ?

460. இவ்உடலோடு கூடிவாழும் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில்
நேரிடுகின்ற இடையூறுகள் எண்ணில்லாதன
உளவென்றால், இளமைப்பருவம் ஒருபொருளாக வைத்து
எண்ணப்படுமோ வென்று நீ எண்ணவில்லையோ?

461. துறவற நெறியில் நின்ற பெரியோர் தங்கள்
நினைவில் இவ்வுடம்பு அநித்தியம் (நிலையற்றது) என்று
புலம்பாநிற்கவும், நீ இதனை நித்திய பதார்த்தம் (நிலைத்த
பொருள்) என்றெண்ணிப் பொய்யம் மயக்கம்
அடைந்தனையே!

கூகா என மடவார் கூடி அழல்கண்டும்
நீகாதல் வைத்து நிகழ்ந்தனையே - மாகாதல் 462

பெண்டிருந்து மாழ்கப் பிணங்கொண்டு செல்வாரைக்
கண்டிருந்தும் அந்தோ கலங்கிலையே - பண்டிருந்த 463

ஊரார் பிணத்தின் உடன்சென்று நாம்மீண்டு
நீராடல் சற்றும் நினைந்திலையே - சீராக 464

இன்றிருந்தார் நாளைக் கிருப்பதுபொய் என்றறவோர்
நன்றிருந்த வார்த்தையும்நீ நாடிலையே - ஒன்றி 465

உறங்குவது போலுமென்ற ஒண்குறளின் வாய்ப்பை
மறங்கருதி அந்தோ மறந்தாய் - கறங்கின் 466

462. இச்சரீரம் இறந்த காலத்துப் பிணத்தின்
இருபக்கத்தும் வரிசையாக நின்று கூகா என்று மாதர் மக்கள்
கூடி அலறிய அழுதல் கண்டும், நீ பொய்யுடலில்
ஆசைவைத்து நடந்தனையே.

463. மிக்க ஆசையுடைய மனையாள் வீட்டிலிருந்து
நாயகன் பிரிவையாற்றாது வருந்தப் பிணத்தைப் பாடை
மேல் ஏற்றிக் கொண்டு போவாரைக் கண்டிருந்தும் அந்தோ!
நீ கலங்கவில்லையே!

464. பழமையாக உறவினர்கள் பிணத்தினுடன் சென்று
மீண்டும் திரும்பி நீராடி மறப்பதை நினைத்திலையே?

465. நோய் இடையூறுகளின்றி இன்றிருந்தவர்
நாளைக்கிருப்பது பொய்யென்று பெரியோர் வாய்மலர்ந்த
நன்மையுண்டாகிய வார்த்தையை நீ ஆராய்ந்ததில்லையே!

466. ஒருவனுக்கு நித்திரை வருதல் போலும் மரணம்
வருதலென்றும், விழிப்பு வருதல் போலும் பிறப்பு
வருதலென்றும், திருவள்ளுவதேவர் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய, "உறங்குவது போலுஞ் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு" என்ற ஒள்ளிய குறட்பாவின்
உண்மையை, அந்தோ பாவ நெறியைக் கருதி நீ மறந்தனை.

நெருநல் உளனொருவன் என்னும் நெடுஞ்சொல் மருவும் குறட்பா மறந்தாய் - நெருவில்	467
இறந்தார் பிறந்தார் இறந்தா ரெனுஞ்சொல் மறந்தாய் மறந்தாய் மறந்தாய் - இறந்தார்	468
பறையோசை அண்டம் படரென் றொலிக்க மறையோசை யன்றே மறந்தாய் - இறையோன்	469
புலனைந்தும் என்றருளும் பொன்மொழியை மாயா மலமொன்றி அந்தோ மறந்தாய் - நிலனொன்றி	470

467. காற்றசையும்போது சுழன்று அசைவற்றபோது கீழ் விழுங் காற்றாடிபோல "நெருநல் (நேற்று) உளன் ஒருவன் இன்றில்லையென்னும் பெருமையுடைத்து இவ்வுலகு" என்னும் உறுதிமொழியாகிய குறட்பாவின பொருளை மறந்தாய்.

468. நெருவின்கண் வருவார் போவார் உரையாடுகின்ற இறந்தார் பிறந்தார், பிறந்தார் இறந்தார் என்னும் வாசகத்தை நீ மறந்தாய், மறந்தாய், மறந்தாயே.

469. பிணப்பறையின் ஒலி படரென அண்டத்தில் ஒலிக்கக் கேட்டும், பிரபஞ்ச வாழ்க்கை அறித்தியம் என முழங்கும் வேதத்து ஒலி அன்றே மறந்தனை.

470. சைவ சமயாசாரியர் நால்வருள் முதல்வராகிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய,

"புலன்ஐந்தும் பெறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிநீட்டு ஐ மேல் உந்தி, அலமந்தபோதாக அஞ்சேல்என்று அருள் செய்வான் அமருங்கோயில், வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட முழுவதிர மறை என்று அஞ்சி, சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி முகிலயர்க்குத் திருவையாறே"

என்னும் பொன்னை யொக்குங் கட்டுரையை ஆணவ காமிய மாயாமலங்களிற் பொருந்தி அந்தோ நீ மறந்தனை.

விக்குள் எழநீர் விடுமி எனென அயலோர் நெக்குருகல் அந்தோ நினைந்திலையே - மிக்கனலில்	471
நெய்விடல்போல் உற்றவர்கண் ணீர்விட டமுவுயிர்ப்பல் மெய்விடலும் கண்டனைநீ விண்டிலையே - செய்வினையின்	472
வாள்கழியச் செங்கதிரோன் வான்கழிய நம்முடைய நாள்கழிதற் கந்தோ நடுங்கிலையே - கோள்கழியும்	473
நாழிகையோர் நாளாக நாடினையே நாளைஒரு நாழிகையாய் எண்ணி நலிந்திலையே - நாழிகைமுன்	474

471. தரைமேற் படுக்கையிற் கிடக்கையில் மரணத்தின் முடிவு நெருங்கியதனால் விக்குள் தோன்ற அது அடங்கி உயிர் உடலில் தரித்திருக்கும் வண்ணம் நீர் உள்ளே புகும்படி வாருங்களென்று உற்றார்க்குக் கூறி இறப்பவர் பக்கத்தினின்று அயலோர் உள்ளம் நெகிழ்ந்து உருகுவதனையும் அந்தோ! நீ நினைகின்றிலை.

472. அக்கினியில் மிகுதியாக நெய் சொரிவது போல மனக்கவலைத் தீ அதிகரிக்கக் கண்ணீர் சொரிந்து, சுற்றத்தார் புலம்பி அழாநிற்க, உடலினின்று பிராணன் (உயிர்) நீங்குவது கண்டிருந்தும் நீ தேகாபிமானத்தை (உடற்பற்றை) விட்டொழிந் தாயில்லை.

473. தன் ஒளி கழியச் சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன் கழிய, அவனோடு நம்முடைய (பூர்வார்ச்சித) கர்மபலன்களை அனுபவிக்கும்படி கொடுக்கப்பட்ட இம்மனித சரீரத்திற்குள்ள ஆயுளாகிய நாட்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கழிவதற்காக ஐயோ! நீ நடுங்கினாய் இல்லையே.

474. துன்பமற்ற நாழிகை ஒன்றை ஒரு நாளாக நாடினாய் அல்லது நாள் ஒன்றை நாழிகை போலும் விரைந்து கழிவதாக எண்ணி வருந்தினாய் இல்லையே.

நின்றார் இருந்தார் நிலைகுலைய வீழ்ந்துயிர்தான் சென்றார் எனக்கேட்டும் தேர்ந்திலையே - பின்றாது	475
தொட்டார் உணவுடனே தும்மினார் அம்மஉயிர் விட்டார் எனக்கேட்டும் வெட்கிலையே - தட்டாமல்	476
உண்டார் படுத்தார் உறங்கினார் பேருறக்கம் கொண்டார் எனக்கேட்டும் கூசிலையே - வண்தாரார்	477
நேற்று மணம்புரிந்தார் நிறானார் இன்றென்று சாற்றுவது கேட்டும் தணந்திலையே - வீற்றுறுதேர்	478

475. "ஒரு நாழிகைப் போதின்முன் சீவ தசையுள்ளவராக
நின்றார், வீற்றிருந்தார், நிலைகெட்டுக் கீழே விழுந்தார்;
பின் இறந்து பட்டார்" என்று பிறர் சொல்லக் கேட்டுந்
தெளிவுற்றாய் இல்லையே.

476. "பின்னிடாமல் உணவை அருந்தும்படி கையினால்
தொட்டார் உடனே தும்மினார் அம்ம! உயிர் நீங்கப்
பெற்றார்" என்று பிறர் சொல்லக் கேட்டும் நிலையில்லாப்
பொருளாக நீ எண்ணியிருந்த உனது மதியீனத்தை எண்ணி
வெட்க மடைகின்றாய் இல்லையே.

477. "தடைசெய்யாமல் அன்னமுண்டார், படுத்தார்,
உறங்கினார், அந்நிலையே பெருந்தூக்கம் (மரணம்)
அடைந்தவராயினார்" என்று பிறர் சொல்லுவது கேட்டும்,
நித்தியப் பொருளை நாடா உனது மதியீனத்தைக் குறித்து
நாணுகின்றாய் இல்லையே.

478. "நேற்றைப் பொழுதிலே மணமாலை பூண்டவராய்
மணம்புரிந்திருந்தார்; இவர் இன்று மாண்டார்; இவர்
தகிக்கப்பட்டமையின் நிறாயினார்" என்று பிறர்
சொல்லுவது கேட்டும் தேகப்பற்றை விட்டுப் பிரிகின்றாய்
இல்லையே!

ஊர்ந்தார் தெருவில் உலாப்போந்தார் வானுலகம் சேர்ந்தார் எனக்கேட்டும் தேர்ந்திலையே - சேர்ந்தாங்கு	479
என்னே இருந்தார் இருமினார் ஈண்டிறந்தார் அன்னே எனக்கேட்டும் ஆய்ந்திலையே - கொன்னே	480
மருவும் கருப்பைக்குள் வாய்ந்தே முதிராக் கருவும் பிதிர்ந்துதிரக் கண்டாய் - கருவொன்	481
றொடுதிங்கள் ஐயைந்தில் ஒவ்வொன்றில் அந்தோ கெடுகின்ற தென்றதுவும் கேட்டாய் - படுமிந்	482
நிலைமுற்ற யோனி நெருக்கில் உயிர்போய்ப் பலனற்று வீழ்ந்ததுவும் பார்த்தாய் - பலனுற்றே	483

479. "பெருமைமிக்க தேர் ஏறி நடத்தித் தெருவிலே
பவனி வந்தார்; வந்தவர் மண்ணுலக வாழ்வை நீங்கி
வானுலக வாழ்வை யடைந்தார்" என்று பிறர் கூறக்
கேட்டும் தெளிவுற்றாய் இல்லையே.

480. "வெளியே சென்று திரும்பி வீடுவந்து சேர்ந்தார்,
இருந்தார், இருமினார், இங்கே மாண்டார், அஃது என்ன
ஆச்சரியம்? அன்னே!" யென்று பிறர் கூறுவது கேட்டும்
நிலைமையை ஆராய்கின்றாய் இல்லையே.

481. தாயர் கருப்பைக்குள் பொருந்திய கருவானது பத்து
மாதங்கள் நிறைவதற்கு முன்னே சிதைந்து உதிர்ந்தலை நீ
பார்த்திருக்கின்றாய்.

482. பத்து மாதம் வரையில் முதல்மாதம் முதலாக
ஒவ்வொரு மாதத்திலும் கரு முதிர்வதன் முன்னரே
சிதைகின்றது என்பதையும் நீ கேள்விப்பட்டாய்.

483. இஃதன்றிக் கரு முதிர்ந்து மகவாய்ப்
பிறக்குங்காலையில் யோனித்துவார நெருக்கில்
அகப்பட்டுப் பிராணன் நீங்கிப் பலன் இன்றிக் கீழே
வீழ்ந்ததையும் பார்த்திருக்கின்றாய்.

காவென்று வீழ்ந்தக் கணமே பிணமாகக் கோவென்றமுவார் குறித்திலையோ - நோவின்றிப்	484
பாலனென்றே அன்னைமுலைப் பாலருந்தும் காலையிலே காலன் உயிர்குடிக்கக் கண்டிலையோ - மேலுவந்து	485
பெற்றார் மகிழ்வெய்தப் பேசிவிளை யாடுங்கால் அற்றாவி போவ தறிந்திலையோ - கற்றாயப்	486
பள்ளியிடுங் காலவனைப் பார நமன்வாயில் அள்ளியிடும் தீமை அறிந்திலையோ - பள்ளிவிடும்	487

484. பலனுற்ற சிசு (குழந்தை) வாகித் தரைமேல் "கா" என்று அலறி விழுந்த அந்தக் கணத்திலேதானே இறந்து பிணமாகக் கண்ட உறவினர் சூழ்ந்து "கோ" என்னும் தொனி எழ அழுவதனைக் குறித்ததில்லையோ?

485. யாதொரு துன்பமும் இன்றி வளர்கின்ற பாலனாகித் தாயின் முலைப்பாலுண்கிற காலையில் எமன் அந்தப் பாலன் உயிரைக் கவர்ந்து போவது நீ கண்டது இல்லையோ?

486. தாய்தந்தையர் மகிழ்ச்சி யடையும்படி வேய்ங் குழலினும் யாழினும் இனிய மழலைச் சொற்களைப் பேசி விளையாடும் பருவத்திலே மைந்தர் உயிர் மாய்வது நீ அறிந்தது இல்லையோ?

487. கல்வி கற்றுத் தத்துவ நூல் உணர்ச்சியால் மெய்ப் பொருளை ஆராய்ந்து அறிவதன் பொருட்டுத் தந்தை பள்ளியில் வைக்கும்போது அப்பள்ளியில் அட்சராப்பியாசஞ் (எழுத்துப் பயிற்சி) செய்யத் தொடங்கிய மைந்தனைப் பெரிய எமதருமன் தன்வாயில் தனக்கிரையாக அள்ளியிடுகின்ற தீமையை நீ யறிந்தது இல்லையோ?

காளைப் பருவமதில் கண்டார் இரங்கிடஅவ் ஆளைச் சமன்கொள்வ தாய்ந்திலையோ - வேளைமண	488
மாப்பிள்ளை ஆகி மணமுடிக்கும் அன்றவனே சாப்பிள்ளை யாதலெண்ணிச் சார்ந்திலையோ - மேற்பிள்ளை	489
மாதையேர்ப் பெண்டினில் வாழுங்கால் பற்பலர்தாம் பாடைமேல் சேர்தலினைப் பார்த்திலையோ - வீடலிஃ	490
திக்கணமோ மேல்வந்திடுங்கணமோ அன்றிமற்றை எக்கணமோ என்றார்நீ எண்ணிலையோ - தொக்குறுதோல்	491
கூடென்கோ இவ்வுடம்பைக் கோள்வினைநீர் ஓட்டிவிட்ட ஏடென்கோ நீர்மேல் எழுத்தென்கோ - காடென்கோ	492

488. கற்கவேண்டிய கல்வியைக் கற்றுக் கல்வியறிவு நிரம்பிப் பள்ளியைவிட்டு நீங்குங் காளைப் பருவத்திலே, அந்தக் குமாரனைக் கண்டோர் கவலைகொள்ளும்படி யமராசன் பிடித்துப் போவதனை நீ யாராய்தலில்லையோ?

489. மணம்புரிய நியமித்த முகூர்த்த வேளையில் மாப்பிள்ளையாகி மணவறையிலிருந்து மணம் முடித்த அத்தினத்திலே அவன் இறந்து சாப்பிள்ளையாவதை நினைந்து மெய்யுணர்வு அடைந்தாயில்லையே.

490. இஃதன்றியும் மனையாளுடனும், மக்களுடனும் பொன் முதலாகிய பொருளுடனுங்கூடி இவ்வாழ்க்கை நெறியில் வாழுங்காலத்திற் பல மனிதர் உயிர்நீங்கிப் பிணமாக இடுகாடு செல்லப் படையின்மேற் சேர்வதை நீ பார்த்ததில்லையோ?

491. "இறத்தலாகிய இச்செய்தி நேரிடுதல் இக்கணத்திலோ? வரும் கணத்திலோ? அல்லது வேறு எக்கணத்திலோ? என அறிஞர் கூறாநிற்கவும் நீ யாக்கை நிலையாமையை எண்ணுகின்றாயில்லையே!

492. இவ்வுடம்பைச் சப்த (ஏழு) தாதுக்களால் ஆக்கப்பட்ட தோற்பை என்பேனோ? அல்லது துன்பஞ்

- ஒன்பதுவாய்ப் பாவையென்கோ வன்பிறவி
ஒன்பதுவாய் கன்மமதற் கீடென்கோ - தாழ்மண்ணின் 493
- பாண்டமென்கோ வெஞ்சரக்குப் பையென்கோ பாழங்கரும
காண்டமென்கோ ஆணவத்தின் கட்டென்கோ - கோண்தகையார் 494
- மெய்யென்கோ மாய விளைவென்கோ மின்னென்கோ
பொய்யென்கோ மாயப் பொடியென்கோ - மெய்யென்ற 495
- மங்கலத்தை மங்கலத்தால் வாஞ்சித் தனருலகர்
அங்கவற்றை எண்ணா தலைந்தனையே - தங்குலகில் 496

செய்கின்ற இருவினையாகிய நீரோட்டத்தில் விட்ட ஏடு
என்பேனோ? அல்லது நீர் மேல் எழுதப்பட்ட
எழுத்தென்பேனோ?

493. காடு என்பேனோ? பாழ் என்பேனோ? ஒன்பது
வாயிலுடைய பிரதிமை (பொம்மை) என்பேனோ? வலிய
பிறவிகள் ஏழுடையது ஒன்றென்பேனோ? புண்ணிய பாப
கர்மங்களுக்கும் உவமையாயுள்ளது என்பேனோ?

494. கீழ்மையுள்ள மண்ணால் செய்யப்பட்ட பாண்டம்
என்பேனோ? வெவ்விய சரக்குப்பை என்பேனோ?
பாழாகிய கருமங்களிட்டு வைக்குஞ் செப்புஎன்பேனோ?
ஆணவ மலத்தினது திரட்சி என்பேனோ?

495. குணக்கேடர்க்கு உள்பொருளாகத் தோன்றுகின்ற
மெய் என்பேனோ? மாயத்தில் விளைந்த
விளைவென்பேனோ? தோன்றி மறையும் மின்னல்
என்பேனோ? மெய்போலத் தோன்றுகிற பொய்
என்பேனோ? மயக்குகின்ற சொக்குப்பொடி என்பேனோ?

496. மெய்(உடம்பு) என்ற மங்கல வழக்குச் சொல்லை
மங்கலமுடையதாகக் கொண்டு உலகத்தார்
விரும்பினார்கள். நீ அவற்றை எண்ணாமல் திரிந்தனை.

- மற்றிதனை ஒம்பி வளர்க்க உழன்றனைந்
கற்றதனை எங்கே கவிழ்த்தனையே - அற்றவரை 497
- இக்கட டவிழ்த்திங் கெரிமூட டெனக்கேட்டும்
முக்கட்டும் தேட முயன்றனையே - இக்கட்டு 498
- மண்பட்டு வெந்தீ மரம்பட டிடக்கண்டும்
வெண்பட டுடுக்க விரைந்தனையே - பண்பட்ட 499
- ஐயா அரைநாண் அவிமுமெனக் கேட்டுநின்றும்
மெய்யா பரணத்தின் மேவினையே - எய்யாமல் 500
- காதிற் கடுக்கன் கழற்றுமெனக் கேட்டுநின்றும்
ஏதிற பணியினிடத் தெய்தினையே - தாதிற்குத் 501

497. இவ்வுலகில் இவ்வுடம்பைப் பாதுகாத்து
வளர்க்கும்பொருட்டு நீ உழன்றனை. கற்ற கல்வி
நூலுணர்வை நீ எங்கே கவிழ்த்தாய்?

498. "இறந்தவரை இடுகாட்டுக்குக் கொண்டுபோய்
இந்தக்கட்டினை அவிழ்த்துவிட்டு அவருடலில் தீயை
மூட்டுங்கள்" என்று பிறர் கூறக் கேட்டும், தலையிலும்
மார்பிலும் அரையிலும் (இடுப்பிலும்) உடுத்துந்
தலைப்பாகை, உத்தரீயம் (அங்கவஸ்த்திரம்) அவர்
ஆடையாகிய மூன்று கட்டுடைகளையுந் தேட
யத்தனப்படுகின்றாயே! (முயல்கின்றாயே)

499. இம்மூன்று கட்டுகளும் மண்ணுண்டு பிணத்தைச்
சுடும்படி மேலே அடுக்கப்பட்ட மரங்களில் வெவ்விய
அக்கினிபட்டு அதை நீற்றக்கண்டும், அரையில் வெள்ளிய
பட்டாடை உடுக்க அவசரப்பட்டனையே!

500. சுவத்தைத் தகனஞ்செய்யும் காலையில்
அனுபவமுடைய ஐயா, "அரைஞாண்கயிற்றை
அவிழுங்கள் எனக் கேட்டிருந்தும், சரீரத்திற் பூணும்
ஆபரணத்தில் விருப்பம் வைத்து நின்றாயே.

501. 'காதிற் பூட்டப்பட்ட கடுக்கனைக் கழற்றுங்கள்'
எனக் கேட்டிருந்தும் இளைக்காமல் அயலார் பூண்ட
ஆபரணங்களில் இச்சையடைகின்றாயே.

- துற்கந்த மாகச் சுடுங்கால் முகர்ந்திருந்தும்
நற்கந்தத் தீன்பால் நடந்தனையே - புற்கென்ற 502
- வன்சுவைத்தீ நாற்றம் மலமாய் வரல்கண்டும்
இன்சுவைப்பால் எய்தி யிருந்தனையே - முன்சுவைத்துப் 503
- பாறுண்ட காட்டில் பலர்வெந் திடக்கண்டும்
சோறுண் டிருக்கத் துணிந்தனையே - மாறுண்டு 504
- கூம்புலகம் பொய்யெனநான் கூவுகின்றேன் கேட்டுமிடு
சோம்பலுடன் தூக்கந் தொடர்ந்தனையே - ஆம்பலனோர் 505

502. சுவத்தைச் சுடுகின்றபோது சத்த தாதுக்கள் எரிந்து வீசுகின்ற துர்க்கந்தத்தை (தீ நாற்றம்) நாசியானது முகந்தறிந்தும் சுகந்தமுடைய திரவியங்களின்மேல் இச்சையடைகின்றாயே!

503. உணர்கின்ற உணவுமுதலாயின வெல்லாம் கொடுஞ் சுவைத் தீ நாற்றமுடைய மலமாக வெளிப்படுதல் கண்டும் இனிய சுவையையுடைய பால் முதலியவற்றில் இச்சையடைகின்றாயே.

504. சுவத்தின் தசையைச் சுவைத்துப் பருந்துகள் இரையுண்ட இடுகாட்டில் பல மனிதர்களின் பிரேதம் (பிணம்) தினந்தோறும் வேவது கண்டிருந்தும் நீ சோற்றினை யுண்டிருக்கத் துணிந்தாயே.

505. நிலையாக உள்ளதுபோலத் தோன்றி நிலையில்லாத மாறுபட்டழிகின்ற உலகம் அறித்தியமானது (நிலையற்றது) என்று நான் கூவிக் கூவி உரைத்திடக் கேட்டிருந்தும் நீ தவநெறியின் நிற்க முயலாமற் சோம்பலுந் தூக்கமுமடைந்திருக் கின்றாயே.

- நல்வாழ்வை எண்ணி நயந்தோர் நயவாத
இவ்வாழ்வை மெய்யென் றிருந்தனையே - சொல்லாவி 506
- ஈன்றோன் தனைநாளுந் எண்ணாமல் இவ்வுடம்பை
ஈன்றோரை ஈன்றோரென் றெண்ணினையே - ஈன்றோர்கள் 507
- நொந்தால் உடனினு நோவார் வினைப்பகைதான்
வந்தால் அதுநீக்க வல்லாரோ - வந்தாடல் 508
- உற்றசிறார் நம்மடையா தோட்டுகிற்பார் தென்திசைவாழ்
மற்றவன்வந் தால்தடுக்க வல்லாரோ - சிற்றுணவை 509

506. ஆன்ம லாபமாகிய ஒப்பற்ற நல்ல பேரின்ப வாழ்வை யடையச் சிந்தித்து விரும்பிய பெரியோர் இச்சியாத இல்லறவாழ்வை நித்திய (நிலைத்த) வாழ்வென நீ எண்ணினாயே.

507. சொல்லப்பட்ட உயிராகிய நம்மைப்பெற்ற பிதாவாகிய பரமபதியைச் சிந்தனை செய்வதின்றி இந்த மாயாதனு(உடல்) வைப்பெற்ற தாய் தந்தையர்களைத் தாய் தந்தையர் என நீ யெண்ணினாயே.

508. இம்மல வுடலைப் பெற்ற தாய்தந்தையர் நாம் உள்ளத்தில் வியாகுலம் (துன்பம்) அடைந்தால் அவரும் வியாகுலம் அடைவார். இருவினையாகிய பகை நம்மை எதிர்த்து வந்தால் அதை விலக்க வல்லமை உடையர் ஆவாரோ?

509. இவ்வுலகிற் பிறந்து விளையாடுதலைப் பொருந்திய நமது சிறுவர்கள் நம்மைப் பகைவர் முதலாயினோர் தாக்க வந்தால் துரத்த வல்லராவார். தென்திசைக்கு அதிபனாகிய எமதருமன் எதிர்த்து வரின் அவன் வராமல் தடுக்கும் வல்லமை உடையராவாரோ?

ஈங்கென்றால் வாங்கி யிடுவார் அருளமுதம் வாங்கென்றால் வாங்கியிட வல்லாரோ - தீங்ககற்றத்	510
தூண்டா மனையாதிச் சுற்றமெலாம் சுற்றியிட நீண்டாய் அவர்நன் னெறித்துணையோ - மாண்டார்பின்	511
கூடி அழுத்துணையாய்க் கூடுவார் வன்னரகில் வாடியமும் போது வருவாரோ - நீடியநீ	512
இச்சீவர் தன் துணையோ ஈங்கிவர்கள் நின் துணையோ சீச்சீ இதென்ன திறங்கண்டாய் - இச்சீவர்	513

510. இவ்வுலகில் நாம் உண்பதற்குச் சிற்றுண்டி யென்றால் வாங்கியளிப்பார். அருளாகிய இன்னமுதம் வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று கேட்கில் அதனை வாங்கி வழங்கும் வல்லமை உடையவர் ஆவாரோ?

511. புனிதமடையும்பொருட்டுப் “பொல்லாங் கென்பவை யெல்லாந் தவிர்” எனத்தூண்டி யறிவுச்சுடர் கொளுத்தாத மனைவி முதலாகிய சுற்றத்தார் புடைசூழ இறுமாந்து நிற்பாய். அந்தச் சுற்றத்தார் உனது நல்வழிக்குற்ற துணை ஆவாரோ?

512. நாம் இவ்வுடலினின்று நீங்கிய பின்னர் சுற்றத்தார் துக்கம்அடைந்து ஒருவரோடு ஒருவர் துணையாகக் கூடிநின்று புலம்புவார் அல்லது நாம் செய்த தீவினை காரணமாக யமதருமன் இரவுரவமாதி நரகில் நம்மை வீழ்த்த நாம் அங்குள்ள வேதனைகளைத் தாங்க முடியாமல் வாடிப் புலம்ப நேரிடில், அங்கே அத்துன்பத்தினின்றும் நம்மை விலக்கி உய்விக்கும்படி துணையாக வருவாரோ?

513. (நெஞ்சே) அகங்காரத்தினால் நீண்ட நீ இந்தச் சீவர்க்குத் துணை ஆகுவையோ? இவ்விடத்தில் இவர்தாம் உனக்குத் துணையாவாரோ? சீச்சீ இதென்ன அறிவீனங்காண்.

நின்னைவைத்து முன்சென்றால் நீசெய்வ தென்னவர்முன் இந்நிலத்தில் நீசென்றால் என்செய்வர் - நின்னியல்பின்	514
எத்தனைதாய் எத்தனைபேர் எத்தனையுர் எத்தனைவாழ் வெத்தனையோ தேகம் எடுத்தனையே - அத்தனைக்கும்	515
அவ்வவ் விடங்கடொறும் அவ்வவரை ஆண்டாண்டிங் கெவ்வெவ் விதத்தால் இழந்தனையோ - அவ்விதத்தில்	516
ஒன்றேனும் நன்றாய் உணர்ந்திருத்தி யேலிவரை இன்றே துறத்தற் கிசையாயோ - நின்றோரில்	517
தாயார் மனையார் தனயரார் தம்மவரார் நீயார் இதனை நினைந்திலையே - சேயேகில்	518

514. உனது சுற்றத்தார் என்னும் இந்தச் சீவர்கள் உன்னை இகலோகத்தில் இருக்கவைத்து நீ செல்வதன்முன் அவர்கள் பரலோக யாத்திரை செய்வாராயின் நீ யாது செய்வாய்? அவர்கள் செல்வதற்கு முன்னரே நீ பரலோக யாத்திரை செய்வையாயின் அவர் என் செய்வார்?

515. உன்னுடைய புண்ணிய பாப கருமங்களால் உன்னைப்பெற்ற தாயர் எத்தனை பேர்? நீ அடைந்த நாமதேயங்கள் எத்தனை? எத்தனை? நீ சஞ்சரித்து வாழ்ந்த புவனம் எத்தனை? நீ யடைந்த வாழ்வுகளின் பேதம் எத்தனை? நீ யெடுத்த தேகங்கள் எத்தனை? இவை யளவிட்டுச் சொல்ல முடியுமோ?

516. அத்தனைக்கும் அந்த அந்த இடங்களிலெல்லாம் அந்த அந்தத் தாயர் தந்தையர் மக்கள் முதலாயின சுற்றத்தாருடன் அங்கங்கே கூடியிருந்து பின்னர் எவ்வகைகளால் அவரவர்களை நீ பிரிந்தனையோ?

517. அந்த அந்த வகைகளுள் ஒன்றையாயினும் நீ நன்றாக உணர்ந்திருப்பாய் எனில் இந்தத் தமர்களை நீ துறந்து விடுதற்கு இத்தினமே இணங்க மாட்டாயோ?

518. உன்னைச்சூழ்ந்து நிற்பவருள் தாயாகியுள்ளாள் யார்? மனையவளாகி யுள்ளவள் யார்? புத்திர ராயினோர் யார்?

ஏங்குவரே என்றாய் இயமன்வரின் நின்னுயிரை
வாங்கிமுடி யிட்டகத்தில் வைப்பாரோ - நீங்கியிவண் 519

உன் தந்தை தன்றனக்கிங் கோர்தந்தை நாடுவனீ
என் தந்தை என்றுரைப்ப தெவ்வாரே - சென்றுபின்னின் 520

தன் மனையாள் மற்றொருவன் தன்மனையாள் ஆவளெனில்
என் மனையாள் என்பது நீ எவ்வணமே 521

உட்பகைவர்
தந்தை - நன்மைபெறும்

நட்பமைந்த நன்னெறிநீ நாடா வகைதடுக்கும்
உட்பகைவர் என்றிவரை ஓர்ந்திலையே - நட்புடையாய் 522

தம்மவராகிய சுற்றத்தார் யார்? நீ யார்? என்பதை
நினைந்தாயில்லையே.

519. பிள்ளையாகிய நான்தாய் முதலாயினோரை விட்டுப்
பிரிந்தால் அவர் மனம் ஏங்கி நிற்பாரென்று சொல்வாய்;
இயமன் கடைநாளில் உன்னுயிரைக் கொண்டு போக
வருவானானால் அப்போது அவர் உன்னுயிரை
யமன்கொண்டு போகாவண்ணந் தடுத்து
அவனிடத்தினின்றும் வாங்கி அதனைச் சீலையின் முடிந்து
பிறர் பற்றாமல் பத்திரப்படுத்தி வீட்டில் வைத்துக்
காப்பாரோ?

520. உனது தந்தையாயினோன் இகலோக வாழ்வை
விட்டுத் தனக்கு வேறொரு தந்தையை நாடிச் செல்வான்.
இங்ஙனமாதலின் நீ ஒருவனை என் தந்தையென்று
சொல்வது எவ்வாறு?

521. உன் மனைவியானவள் (பரபுருட கமனத்தால்)
வேறொருவனுக்குரிய மனையாள் ஆகுவளானால் நீ
ஒருத்தியை என் மனையாள் என்று சொல்வது
எவ்வண்ணம்?

522. நன்மையடையத் தக்க நண்பு பொருந்திய சன்மார்க்க
நெறியை நீ விரும்பாவண்ணந் தடுக்கின்ற உட்பகைவர்
என்று இச்சுற்றத்தவரை நினைக்கின்றாயில்லையே.

எம்மான் படைத்தஉயிர் இத்தனைக்குட சிலனுயிர்பால்
இம்மான் அடைந்ததுநீ என்னினைந்தோ - அம்மாரில் 523

எம்பந்த மேநினக்கிங் கில்லையென்றால் மற்றையவர்
தம்பந்தம் எவ்வாறு தங்கியதே - சம்பந்தர் 524

அற்றவருக் கற்றசிவ னாமெனுமப் பொன்மொழியை
மற்றமொழி போன்று மறந்தனையே - சிற்றுயிர்க்குக் 525

கற்பனையில் காய்ப்புளதாய்க் காட்டும் பிரபஞ்சக்
கற்பனையை மெய்யென்று கண்டனையே - பற்பலவாம் 526

தூரியத்தில் தோன்றொலிபோல் தோன்றிக் கெடுமாயா
காரியத்தை மெய்யெனநீ கண்டனையே - சீரியற்றும் 527

523. தோழமையுடைய நெஞ்சே. எம்மை உடைய கடவுள்
படைத்த அளவில்லாத சீவகோடிகளுக்குள் சில சீவராகிய
சுற்றத்தார்மேல் இந்த ஆசையை வைத்தது நீ எதை
நினைத்தோ?

524. அழகு நீங்காத எம்முடைய உறவே
உனக்கில்லையாக முடியுமென்றால் நமக்குப் புறம்பாக
வுள்ள பிறர் உறவு உனக்கு எவ்வண்ணம் பொருந்தியது?

525. திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய, "அற்றவர்க்கு அற்ற சிவனுறைகின்ற
ஆலவாய் ஆவதும் இதுவே" என்னும் பொன்போன்ற
அருண்மொழியைப் பிற சாமானிய வாசகம் போல எண்ணி
மறந்தாயே.

526. சிறிய வுணர்வினை யுடைய மன்னுயிர்த்
தொகுதிக்குக் கல்லாற் செய்யப்பட்ட பனைமரத்திற்
காய்க்குலைகள் காய்த்தது போலத் தோன்றச் சிற்பர்
கற்பித்த கற்பனை நிகராக மாயையாகத் தோற்றும் பிர
பஞ்சத்துள்ள (உலகிலுள்ள) பொய்த் தோற்றங்களை நீ
உண்மையெனப் பார்த்தனையே.

527. தோன்றி யழிகின்ற காரியமாகிய பிரபஞ்சத் (உலகத்)
தோற்றத்தை நீ மெய்யென்று பார்க்கின்றாயே.

- ஆடகத்தில் பித்தளையை ஆலித் திடுங்கபட
நாடகத்தை மெய்யென்று நம்பினையே - நீடகத்தில் 528
- காயவித்தை யாலக் கடவுள் இயற்றுமிந்த
மாயவித்தை மெய்யெனநீ வாழ்ந்தனையே வாயவித்தை 529
- இப்படக மாயை யிருள் தமமே என்னுமொரு
முப்படகத் துள்ளே முயங்கினையே - ஒப்பிறைவன் 530
- ஆனவொளி யிற்பரையாம் ஆதபத்தி னால்தோன்றும்
கானலினை நீராய்க் களித்தனையே - ஆனகிரி 531
- யாசத்தி யென்றிடுமோர் அம்மைவினை யாடடெனுமிப்
பாசத்தி னுள்ளே படர்ந்தனையே - நேசத்தின் 532

528. சிறப்பினைச் செய்கின்ற பொன் இடத்தில் பித்தளையை முலாம் பூசிக் காட்டுகின்ற கபடநாடக வித்தையை உண்மை உள்ளதென்று நம்புகின்றாயே.

529. பல பல சங்கற்பத்தால் விரிந்த உன்னுள்ளே வெறுக்கத்தக்க அஞ்ஞானத்தினால் அந்தக் கடவுள் செய்கின்ற மாய வித்தையை உண்மையுள்ள தென்று நினைத்து நீ வாழ்கின்றாயே.

530. ஆன்மாவிற்கு அருள்ஞானமும் தன் சொரூபமும் தோன்றாது மறைக்கப் பொருந்திய மான், அகங்காரம், மூலப்பகுதி என்னும் மூன்று திரை மறைப்பினுள்ளே அவற்றைத் தழுவி இருக்கின்றாயே.

531. உலகத்தார் பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட இறைவனாகிய ஞான சூரியனிடத்தினீங்காத அபின்னையாகிய (பிரியாத) பராசத்தியென்னும் வெயிலினாலே தோன்றுகின்ற பிரபஞ்சமாகிய கானலை நீராகக் கண்டு சந்தோடமு (மகிழ்வு) ற்றாயே.

532. உலகந்தோன்றுதற்குத் துணைக்காரணமான கிரியாசத்தி எனப்பட்ட அம்மையார் அருள் விளையாட் டென்னும் பாச பந்தத்தின் உள்ளே நடக்கின்றாயே.

- பொய்யொன்றுள் மெய்யிற் புகும்பால லீலைதனை
மெய்யென்று வீணில் விரிந்தனையே - பொய்யென்றும் 533
- ஈட்டுநின்ற லீலா வினோத மெனுங்கதையைக்
கேட்டுநின்றும் அந்தோ கிளர்ந்தனையே - ஈட்டிநின்ற 534
- காலத்தை வீணில் கழிக்கும் படிமேக
சாலத்தை மெய்யாய்த் தருக்கினையே - சாலத்தில் 535
- கண்மையகன் றோங்குமந்த காரத்தில் செம்மாப்புற்
றுண்மையொன்றுங் காணா துழன்றனையே - வண்மையிலாய் 536

533. பொய்யுறவு இதுவென அறிவுடையோர் எண்ணுந் தேகத்தில் அடைகின்ற இளமைப்பருவத்து விளையாட்டை மெய்யென நினைந்து, வீணாகப் பலபல சங்கற்ப வடிவெடுத்து விரிந்தனையே.

534. பொய்யையே எக்காலத்தும் சம்பாதித்து நின்ற லீலாவினோதம் என்கின்ற கட்டுக்கதையைநீ கேட்டிருந்தும் ஐயோ இளமைப்பருவ விளையாட்டில் உற்சாகம் அடைந்தாயே.

535. ஓர் உடம்பிலிருந்து இன்பத்துன்பப் போகங்களை அனுபவிக்கும்படி வினையின் அளவாகச் சேரப்பெற்ற ஆயுளாகிய காலத்தை வீணிலே போக்கும்படிவெறு வெளியிலே தோன்றிக் கூடி மறைகின்ற மேகக் கூட்டம் போலத் தோன்றி மறைவதாகிய உலக வாழ்வை மெய்வாழ்வென மதித்து அகங்கரித்தாயே.

536. கண்ணோட்டம் நீங்கி இந்திரசாலம்போலப் பொய்யாகிய அஞ்ஞான அந்தகார வாழ்வில் இறுமாப்படைந்து உண்மையாயுள்ள பதிவாழ்வைக்கண்டு அனுபவிக்க முடியாமல் உழல்கின்றாயே.

- இங்கு நினைப்பெரியோர் என்னினைப்பார் ஏமாப்பில்
கங்கு லினைப்பகலாய்க் கண்டனையே - தங்குறுமித் 537
- தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்தார் உரைக்கவும்நீ
மோகாதிக் குள்ளே முயல்கின்றாய் - ஓகோநும் 538
- கோமுடிக்கண் தீப்பற்றிக் கொண்டதென்றால் மற்றதற்குப்
பூமுடிக்கத் தேடுகின்றோர் போன்றனையே - மாமுடிக்கும் 539
- வாழ்வுநிலை யன்றிமைப்பில் மாறுகின்ற தென்றுரைத்தும்
வீழ்வுகாடு வாளா விழுகின்றாய் - தாழ்வுறும் 540

537. நற்குணமில்லாத நெஞ்சே உன்னுடைய இறுமாப்பினாலே இரவை இரவென்று உணராமல் மயங்கிப் பகல் என்று காண்கின்றாயே. இவ்வுலகிற் பெரியராயினோர் உன்னை என்ன பொருள் என்று நினைப்பார்?

538. உள்பொருள்போலத் தோன்றுகிற தனு கரண புவன போகங்கள் எல்லாம் பொய்யென்று அறிவால் மிக்கோர் கூறாநிற்கவும் ஐயோ! நீ மோகத்தை வினைவிக்கும் காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரியங்களிலே நுழைந்து கெட எத்தனிக்கின்றாய்.

539. ஓ! ஓ! உங்கள் சிறந்த தலையிலே அக்கினி பற்றியது என்றால் அதனை அவிக்க முயலாமல் அந்தக் குடுமித்தலையில் பூமாலை முடிக்கத் தேடுகின்றோர் களைப் போன்றுள்ளாயே.

540. இகலோகப் பெருமை படைத்த வாழ்வு நிலை உள்ளதன்று. இமைப்பொழுதின் மாறுபடும் தன்மையுடையது என்று கூறியும் இவ்வாழ்விலே இச்சையடைந்து சும்மா விழுகின்றாய்.

- விண்டுறுங்கை வீடனலால் வேகின்ற தென்னவுட்போய்
உண்டுறுங்கு கின்றோரை ஒத்தனையே - தொண்டுகங் 541
- கானமுயற் கொம்பாய்க் கழிகின்ற தென்கின்றேன்
நீ நயமுற் றந்தோ நிகழ்கின்றாய் - ஆனநும்மூர் 542
- வெள்ளத்தி னால்முழகி விட்டதென்றால் சென்றுகடை
கொள்ளத் திரிபவர்போல் கூடினையே - கொள்ளவிங்கு 543
- கண்டனவெல் லாம்நிலையாக் கைதவமென் கின்றேன் நீ
கொண்டவைமுற் சேரக் குறிக்கின்றாய் - உண்டழிக்க 544

541. மூங்கில்களால் செய்யப்பட்டு அமைந்த உங்கள் வீடு நீங்கள் கேடு அடையும்படி தீப்பற்றி எரிகின்றது என்று சொல்லவும் அதனை அவிக்க முயலாமல் அதனுள் சிக்கி இறக்கும்படி உள்ளே போய் உணவு அருந்தி நித்திரை செய்கின்ற அறிவிலிகளை ஒத்தாயே.

542. அனாதியுள்ள பிரபஞ்சமானது காட்டின்கண் உள்ள முயல்கொம்புபோல் இல்பொருளாக அழிவது என்று நான் சொல்லவும், அந்தோ! அதில் இச்சை வைத்து நடக்கின்றாயே.

543. உங்கள் பதி சலப்பிரவாகத்தில் (வெள்ளப் பெருக்கில்) முழுகி அழிந்துவிட்டதென்று சொல்லின் அப்பதியினுள்ளே போய்க் கடையில் தமக்கு வேண்டும் பொருளை வாங்கத் திரிபவர்களைப் போல நீயுங் கூடினையே.

544. இவ்வுலகில் கண்ணால் காணப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாம் பொருளென மதிக்கலாகா நிலையாமை உடைய பொய்ப்பொருளென நான் சொல்ல, நீ அவற்றைப் பொருளென மதித்து அவற்றோடு கூடிநிற்க விரும்புகின்றாய்.

- ஊழிவெள்ளம் வந்ததென்றால் உண்பதற்கும் ஆடுதற்கும்
ஊழிநன்னீர் ரோவென்பார் ஒத்தனையே - ஏழியற்றும் 545
- தற்புவனம் போகம் தனுசுரணம் என்கின்ற
சொற்பனத்தில் அந்தோ துவன்றினையே - பற்பகலும் 546
- உண்டனவே உண்கின்றாய் ஓர்ந்தனவே ஓர்கின்றாய்
கண்டனவே கண்டு களிக்கின்றாய் - கொண்டனவே 547
- கொண்டியங்கு கின்றாய் குறித்தனவே பிற்குறித்துப்
பண்டறியார் போலப் படர்கின்றாய் - பண்டறிந்து 548

545. உலகங்களை எல்லாம் உண்டு நாசஞ்செய்ய யுகமுடிவிற்கு ஜலப்பிரளயம் (வெள்ளம்) வந்ததென்று சொல்லின், நாம் உண்பதற்கும் நீராடல் செய்வதற்கும் இனியதாகப் பூமியிலுள்ள நல்ல நீரோ? என்று கேட்பவரை நீ ஒத்திருக்கின்றாயே.

546. மேல் ஏழுலகம் கீழ் ஏழுலகம் எனப் படைக்கப்பட்ட (14) புவனமும் அவற்றில் இருந்தனுபவிக்கும் சுகதுக்கானுவங்களும், சரீரங்களும், அந்தக்கரணங்களும் என்கிற (மனமாகிய) சொப்பனத்தில் அந்தோ! நீ அகப்பட்டாயே.

547. பல நாளிலும் உண்டவற்றையே வெறுப்பின்றி உண்கின்றாய். எண்ணிய காரியங்களையே எண்ணுகின்றாய். பார்த்த பொருள்களையே பார்த்து மகிழ்கின்றாய்.

548. உனக்கு உரிய பொருள்களாகக் கைக்கொண்டவற்றையே மீட்டும் மீட்டும் கைக்கொண்டு நடக்கின்றாய். உனது சங்கற்பத்தின் முன்னர் நினைத்தவற்றையே பின்னும் நினைத்துத் துமது பழமையை அறியாதவர்களைப் போலச் செல்லுகின்றாய்.

- சொல்லாடி நின்றனவே சொல்கின்றாய் மற்றிதனை
நல்லோர்கள் கண்டால் நகையாரோ - செல்லான 549
- காலம்போல் இங்குநிகழ் காலமும் காண் கின்றியெதிர்
காலமற்றும் அத்திறமே காண்குவையோ - சாலவுமுன் 550
- போதுசெலா முன்னமனு பூதியைநீ நாடாமல்
யாதுபயன் எண்ணி இனைகின்றாய் 551

63. ஆணவச்சேடடை

- தீதுசெயும்

- வீணவத்தை யெல்லாம் விளைக்கும் திறல்மூல
ஆணவத்தி னாலே அழிந்தனையே - ஆணவத்தில் 552
- நீயார் என அறியாய் நின்னெதிரில் நின்றவரை
நீயார் என வினவி நீண்டனையே - ஓயாமல் 553

549. முன்னர் அறிந்து சொல்லிநின்றவற்றையே சொல்லுகின்றாய். இவ்வண்ணமுள்ள உன் தன்மையைப் பரிசுத்த ஆன்மாக்களாகிய நல்லோர்கள் காணில் சிரிக்கமாட்டாரோ?

550. இறந்த காலத்தைப்போல நிகழ் காலத்தையும் காண்கின்றாய். அவ்வாறு திரமாக நின்று நீ எதிர்காலத்தை முற்றுங் காண வல்லாயோ?

551. நீ உன் ஆயுள் மிகவும் ஒழியாமுன்னம் ஞானாபூதியை அடைய எண்ணாமல் என்ன பலனையடைய நினைத்து வருந்துகின்றாய்.

552. துன்பத்தைச் செய்யும் வீணான அவத்தைகளை எல்லாம் விளைக்கும் வல்லமையுடைய மூலஇருளாகிய ஆணவத்தினாலே நீ அழிந்தாயே!

553. உன்னை நீயும் தன்னைப்பிறரும் அறியாமல் மயங்க மூடி நிற்கின்ற ஆணவத்தினாலே நீ யார் என்று அறியமாட்டாதவனாய் உன் எதிரில் நின்றவரை நோக்கி நீ யார் என்று வினவி அகங்கரித்தாயே.

உணர்வின் ஒன்றின் உளவறியாய் அந்தோநீ நானென்று சொல்லி நலிந்தனையே - நானென்று	554
சொல்லுதியோ சொல்லாயோ துவ்வாமை பெற்றொருநீ அல்லலுறுங் காலத் தறைகண்டாய் - அல்லவெலாம்	555
நீ இங்கே நான் அங்கே நிற்கநடு வேகுதித்தால் நீ எங்கே நான் எங்கே நின்றறிகாண் - நீ இங்கு	556
ஒன்றெடுக்கச் சென்றுமற்றை ஒன்றெடுக்கக் காண்கின்றேன் இன்றடுத்த நீஎங் கிருந்தனையே - மன்றடுத்த	557
தாளா தரித்தேநீன் றன்னைமற்ற துய்யாது வாளா மதத்தின் மலிகின்றாய் - கேளாயிச்	558

554. எப்பொழுதும் உயிருடன் பிரிதல் இன்றி இவ்வுடம்பின்கண் பொருந்தி வாழ்கின்ற வொரு பரம்பொருளை உணர்வதற்கான உபாயம் அறிய மாட்டாய். அந்தோ நீ, "நான் நான்" என்று அகங்கரித்துத் துன்புறுகின்றாயே.

555. உண்டி இன்மையால் உண்ணாமைபெற்று நீ துன்பம் அடைகின்ற காலத்திலே "நான்நான்" என்று அகங்கரித்துச் சொல்வாயோ? அல்லது சொல்ல மாட்டாயோ? நெஞ்சே சொல்வாயாக.

556. இவையெல்லாம் அல்ல; நெஞ்சே! நீ இவ்வுலகச் சிற்றின்பத்தை யடையும் நெறியிலும் நான் அவ்வுலகப் பேரின்பத்தை அடையும் நெறியிலும் நிற்கவும் என்னை மேலேற ஒட்டாது தடை செய்ய நடுவே நீ ஒரு சங்கற்ப வடிவடைந்து தோன்றுவாயேல் நீ யெங்குள்ளாய்? நான் எங்குள்ளேன்? என்பதைச் சற்றே நின்று அறிவாய்.

557. இவ்வேறு ஒன்றை எடுப்பதை யான் காண்கின்றேன். இன்று என்னிடத்து அடுத்த நீ எங்கே இருந்தனை?

558. திருச்சிற்றம்பலத்தே நின்று சதா ஆன நிருத்தம் செய்யுந் திருவடிகளை விரும்பி உன்னை மறந்து

சார்பிலொன்று விட்டொழிந்தால் சாலமகிழ் கிற்பேனான் சார்புகொண்டு நீதான் துயர்கின்றாய் - சார்புபெருந்	559
தூவென்று நானிவணஞ் சும்மா இருந்தாலும் வாவென் றெனையும் வலிக்கின்றாய் - ஓவுன்றன்	560
சூழ்ச்சியறி யேன்நீ சுழல்கின்ற போதெல்லாம் சூழ்ச்சியிலே நானும் சுழல்கின்றேன் - நீட்சியில்நீ	561
காலசைத்தால் யானும் கடிதில் தலையசைப்பேன் மாலசைத்த நீன்புணர்ப்பின் வாறெதுவோ - ஆலுமண்டக்	562

அருள்பெற்று பிழைக்காமல் வீணே ஆகாரத்தில் விருத்தி அடைகின்றாய்.

559. நான் சொல்வது கேட்கக்கடவாய். இந்தப் பற்றுக்களில் ஒருபற்றை விட்டு நீங்குவாய் எனில் யான் மிகவும் மகிழாநிற்பேன். நீ தான் என் சொற்களை மறந்து துயரப்படுகின்றாய்.

560. அகப்பற்று புறப்பற்றுக்களாகிய இரண்டும் பெரும் பாவமே என்று நான் இவ்வண்ணம் ஒன்றிலுஞ்சேராமல் சும்மாவிருந்தாலும் என்னை வாவென்று உன்னோடு வலித்துக் (கூட்டிக்) கொள்கின்றாய்.

561. ஓகோ! உனது தந்திரத்தை யான் அறியேன். நீ விடயங்களிலே சுழல்கின்ற வேளைகளெல்லாம் நானும் உன் தந்திரத்திலே சுழலுகின்றேன்.

562. விரிந்த உன் சங்கற்பத்தினாலே எங்கேனும் சென்று சஞ்சரிக்க காலையசைத்தாயேல் யானும் விரைந்து உன்னோடு செல்வதற்குச் சம்மதிப்பது போலத் தலையசைப்பேன். பெருமைமிக்க உனது தந்திரத்தான் எத்தகைத்தென்பேன்?

கூவத்தில் யானோர் குடம்நீ கயிற்றோடும் ஏவல்கொ ளுமேழை என்கேனோ - பாவத்தில்	563
சுற்றுண்ட நீ கடலில் தோன்றுசுழி யாகஅதில் எற்றுண்ட நான்திரணம் என்கேனோ - பற்றிடுநீ	564
சங்கற்ப மாஞ்சூறை தானாக நானாடும் அங்கட சருகென் றறைகேனோ - பொங்குற்ற	565
சேலைவிரா யோர்தறியில் செல்குழைநீ பின்தொடரும் நுலிழைநான் என்று நுவல்கேனோ - மாலிடுநீ	566
துள்ளுறுப்பின் மட்பகைகூன் சுற்றாழி யாகவதின் உள்ளுறுப்பே நானென் றுரைக்கேனோ - எள்ளுறுநீ	567

563. 'அசைகின்ற அண்டமாகிய கிணற்றில் யான் ஒரு குடம்போல வுள்ளேன். நீ கயிற்றினால் வெளியில் விரைந்து வரப் பிடித்து ஏற்றுகின்ற பெண்போல் உள்ளாய்' என்று கூறுவேனோ?

564. பாவநெறியாற் சூழப்பட்டுள்ள நீ சனை சமுத்திரத்திலே (பிறவிக் கடலிலே) தோன்றும் சுழியாக, அதில் அகப்பட்டு எறியப்பட்ட நான் திரணம் (துரும்பு) என்று சொல்கேனோ?

565. சார்புகளைப் பற்றுகின்ற நீ தான் சங்கற்பமாகிய சூறாவளி (பெருங்காற்று) யாக, அவ்விடத்தில் அதில் அலைகின்ற சருகு நான் என்று சொல்கேனோ?

566. நெய்யுந்தறியிற் பரவியுள்ள சேலையினூடு மிகவும் நுழைந்து செல்கின்ற குழை நீயாக, அக்குழையின் பின் தொடர்ந்து செல்கின்ற நூலிழை நான் என்று சொல்கேனோ?

567. மயக்கத்தைச் செய்கின்ற நீ குயவன் குடம் வனைதற்காகச் சுற்றுகின்ற சக்கரமாக, அதன் உள்ளுறுப்பே நான் என்று சொல்கேனோ?

பாழலைவா னேகும் பருந்தாக அப்பருந்தின் நீழலைநான் என்று நினைகேனோ - நீழலுறா	568
நின்வசம்நான் என்றுவகு நிந்தைமொழி கின்றதலால் என்வசம்நீ என்ப திலைகண்டாய் - என்வசம்நீ	569
ஆனால் எளியேனுக் காகாப் பொருளுளவோ வானாடர் வந்து வணங்காரோ - ஆனாமல்	570
எண்ணுதற்கும் பேசுதற்கும் எட்டாப் பரஞ்சோதி கண்ணுதலும் அங்கைக் கனியன்றோ - எண்ணுமிடத்	571
தென்செய்வே னோர்கணமும் என்சொல்வழி நீல்லாமல் கொன்செய்வேன் என்று குதிக்கின்றாய் - வன்செய்யும்	572

568. இகழ்ச்சி யடைகின்ற நீ வீணாக அலையும்பொருட்டு விண்மிசைமேல் பருந்தாக, அப்பருந்துடன் செல்லும் நிழலை நான் என்று நினைப்பேனோ?

569. பேரின்ப சுகத்தைத் தருகின்ற திருவடி நிழலிலே தங்காத உன்னுடைய வசத்திலே (உன் பக்கம்) நான் உள்ளேனென்று உலகர் நிந்தை கூறுவதல்லது நீ யென்வசத்தில் உள்ளாய் என்பது இல்லை.

570. நீ என்வசமாக நிற்பாயாகில், எனக்குக் கைகூடாப் பொருள்களும் உள்ளனவோ? விண்ணுலக வாசிகளாகிய தேவர்கள் நம்மிடம் வந்து நம்மை வணங்க மாட்டாரோ?

571. நீ யென் வசப்பட்டாயெனில் மனத்தாற் சிந்திப்பதற்கும் வாக்காற் பேசுதற்கும் எட்டா பரஞ்சோதியாகிய சிவபெருமானும் பிரிவின்றி உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலப் பிரத்தியட்சமாக (நெருக்குநேராக) விளங்குவா ரன்றோ?

572. உன் அடங்காமையைக் குறித்து நான் சிந்திக்குமிடத்தில் என்செய்வேன்? நீ ஒருகணப்போதும் யான் சொல்லும் சன்மார்க்க நெறியில் அமைந்திராமல் அச்சத்தை விளைப்பேனென்று குதிக்கின்றாய்.

சிற்தோடும் ஓர்வடவைத் தீயும் கரத்தடைப்பர் அந்தோ உணையார் அடக்குவரே - வந்தோடும்	573
கச்சோதம் என்னக் கதிரோன் தணையெடுப்பர் அச்சோ உணையார் அடக்குவரே - வைச்சோங்கு	574
மூவுலகும் சேர்த்தொருதம் முன்றானை யின்முடிவர் ஆவுனையும் இங்கார் அடக்குவரே - மேவுபல	575
தேசமென்றும் காலமென்றும் திக்கென்றும் பற்பலவாம் வாசமென்றும் அவ்வவ் வழக்கென்றும் - மாசடைய	576
போகமென்றும் மற்றைப் புலனென்றும் பொய்கொகை யோகமென்றும் பற்பலவாம் யுகமென்றும் - மேகமென்றும்	577

573. வலிமையுடைய சமுத்திரத்துடன் வடவாக்கினி
என்னும் தீயையும் (அகத்தியர் போல்வார்) கையில் குறுக
அடைப்பார்கள். அந்தோ அடங்காத வுன்னை
அடக்கவல்லவர் யார்?

574. மின்மினிப்பூச்சி என்று சூரியனையும்
கையாலெடுப்பவருளர்; அச்சோ! உன்னை அடக்கவல்லவர்
யார்?

575. அனாதியாக நிறுத்தப்பட்டு விளங்கும் சொர்க்க,
மத்திய, பாதாளம் என்னும் மூன்று உலகங்களையும்
ஒன்றாகத் தாம் உடுக்கும் ஆடையின் முன்றானையிலே
சேர்ந்து முடிய வல்லாருள்ளார்; ஆனால் கட்டில் அடங்கா
உன்னையும் இங்கு அடக்கவல்லார் யார்?

576 - 582. பலவாகப் பொருந்திய தேசங்களென்றும்
காலங்களென்றும் கிழக்கு முதலாகிய திசைகளென்றும்,
பலபலவாகிய வாசங்களென்றும், அவ்வவற்றிற்குரிய
வழக்கங்களென்றும், குற்றமுடைய போகங்களென்றும்,
அவற்றிற்குரிய சத்தாதி (ஓசை முதலிய) விடயங்களென்றும்,
பொய்விட்டு நீங்காத யோகமென்றும்,

வானென்றும் முந்நீர் மலையென்றும் மண்ணென்றும் ஊனென்றும் மற்றை உறவென்றும் - மேல்நின்ற	578
சாதியென்றும் வாழ்வென்றும் தாழ்வென்றும் இவ்வுலக நீதியென்றும் கன்ம நெறியென்றும் - ஓதரிய	579
அண்டமென்றும் அண்டத் தசைவும் அசைவுமலர்ப் பண்டமென்றும் சொல்பவெலாம் பன்முகங்கள் - கொண்டிருந்த	580
உன்றினைவி னுள்ளே உதீத்திட ளுவிநிற்ப எந்நினைவு கொண்டோமற் நிவ்வுலகர் - எந்நவையும்	581
தந்தோன் எவனோ சதுமுகனுண் டென்பார்கள் அந்தோநின் செய்கை அறியாரே - அந்தோநான்	582
ஆமென்றால் மற்றதனை அல்லவென்பாய் அல்லவென்றால் ஆமென்பாய் என்னை அலைக்கின்றாய் - நாம்அன்பாய்	583
அவற்றிற்குரிய பலபல வகுப்புகளென்றும், ஏகவத்து வென்றும், ஆகாயமென்றும், கடலென்றும், மலை யென்றும், மண்ணென்றும், உடல்களென்றும், அவற்றிற்குரிய உறவுகளென்றும், மேலாகநின்ற சாதி களென்றும், வாழ்வு தாழ்வுகளென்றும், இந்தவுலகத்து நீதிமார்க்கமென்றும், செய்யத்தக்க கரும மார்க்கமென்றும், சொல்லுதற்கரிய அண்டங்களென்றும், அவ்வண்டங்களில் அசைவதும் அசைவற்றதுமான சங்கம தாவரங்களென்றும் சொல்லப்பட்டவை முழுதும் பல சங்கற்ப ரூபங்கொண்டிருந்த உனது நினைவினுள்ளே தோன்றி உலவாநிற்ப இம்மண்ணுலகத்தார் எந்த நினைவைக் கொண்டோ சதுமுகன் (பிரமன்) என்பான் எவனோ வொருவன் எல்லாப் பொருளையும் படைத்தானென்று கூறாநிற்பார். அந்தோ! அன்னோர் உன் செய்கை யறிய மாட்டாதவரே.	

583. ஆனால் நான் இது செய்யத்தக்க கருமம் என்றால்
நீ என் சொல்படி நிலலாமல் அல்லவென்று மறுத்துக்

- என்றும் பிறந்திறவா இன்பம் அடைதுமென்றால்
நன்றென் றொருப்புவாய் நண்ணுங்கால் - தொன்றெனவே 584
- செல்கிற்பாய் செல்லாச் சிறுநடையில் தீமையெலாம்
நல்கிற்பாய் என்னேநின் நடபுடைமை - சொல்கிற்பில் 585
- ஆவதுவும் நின்னால் அழிவதுவுமநின் னாலெனையான்
நோவதுவும் கண்டயலில் நோக்கினையே - தாவுமெனக் 586
- காணவலம் பெண்ணவலம் ஆகும் பொருளவலம்
ஊணவலம் உற்றாரோ ரீரவலம் - பூணவலம் 587
- ஊன் அவலம் அன்றியும்என் உற்றதுணை யாம்நீயும்
தான் அவலம் என்றாலென் சாற்றுவதே - நான் இவணம் 588

கூறுவாய். அல்லவென்று நான் கூறினால் அது ஆம் என மறுத்து என்னை அலைக்கின்றாய்.

584 - 585. அன்பாக நாம் இவ்வுலகில் என்றும் பிறந்தும் இறந்தும் வருந்தாத பேரின்ப வாழ்வை யடைவோம் என்று சொன்னால் அந்தக்கணத்தில் நல்லது என்று சம்மதித்து என்னுடன் ஒற்றுமையடைந்து நிற்பாய். அதனை அடையப் புகும்பொழுதில் என்னுடன் கூடி நில்லாமல் பழையபடியே பலவிடயங்களை நாடிச் சொல்லத்தகாத சிறுமையைத் தரும் ஒழுக்கங்களிற் சென்று தீமைகளையெல்லாம் உண்டாக்குவாய்; உனது சினைமுடைமையை யான் என்னென்று கூறுவேன்?

586. சொல்லுமிடத்து முயற்சிசெய்கின்ற கருமங்கள் கைகூடுவதற்கு முன்னால், கைகூடாதொழிவது உன்னால் என்று கூறி நான் உன்னைக்குறித்து வருந்துவதுங்கண்டு நமக்கு அன்னியமான விடயங்களில் கவனஞ் செலுத்தினையே.

587, 588. எனக்கு உறவு என ஆணாவாரும் அவலம், பெண்ணாவாரும் அவலம், உதவியாகும் பொருளும்

- இன்பமெது கண்டேமால் இச்சையெலாம் துன்பமதில்
துன்பம் பிறப்பென்றே சோர்கின்றேன் - வன்புடைய 589
- இப்பிறவித் துன்பத்தி னும்திதியில் துன்பமது
செப்பரிதாம் என்றே திகைக்கின்றேன் - செப்பிறப்பின் 590
- ஓயாத துன்பம் உரைக்க உடம்பெல்லாம்
வாயாகி னும்போத மாட்டாதேல் - ஏஏநாம் 591
- செய்வதென்னோ என்று தியங்குகின்றேன் இவ்வணம்நான்
நைவதெலாம் கண்டு நடந்தனையே - கைவருமில் 592
- இல்லிக் குடமுடைந்தால் யாதாமென் றுன்னுடனயான்
சொல்லித் திரிந்துமெனைச் சூழ்ந்திலையே - வல்லியமன் 593

அவலம், ஊணாவதும் (உணவாவதும்) அவலம், உற்றாரும் அவலம், ஊராரும் அவலம், பூணாவதும் அவலம், உடம்பாவதும் அவலம், எனக்குற்ற துணையாகிய நீதானும் அவலம் ஆயினாய் என்றால் கூறத்தக்கது யாது?

589. இவ்வண்ணமாக நான் இன்பமுடைய பொருள் என எதனைக் கண்டேம்? ஆசையெல்லாந் துன்பம், அதனிலுந் துன்பமாவது சனனம் (பிறப்பு) என்றே தளர்கின்றேன்.

590. தாயர் கருப்பையினுள் தங்கி வளரும்போதும் கரு முதிர்ந்து பிறக்கும்போதும் உண்டாகிற பிறவித் துன்பத்தினும் உன்னைப் பாதுகாத்தலின்கண் உண்டாகுந் துன்பம் சொல்லற்கு அரியது என்று நான் திகைக்கின்றேன்.

591, 592. மரண காலத்தில் உண்டாகும் ஓய்வற்ற துன்பங்களைச் சொல்லவென்றால் உடம்பெல்லாம் வாயாகப் பெற்றாலும் போதாதே. ஏ! ஏ! நான் செயற்பாலது யாது என்று தியங்குகின்றேன். இங்ஙனம் நான் வருந்துவ தெல்லாம் கண்டும் உன் இச்சைவழி நீ நடந்தனையே.

593. நமக்குக் கிடைத்துள்ள இம்மனித சரீரமாகிய நவத்துவாரமுடைய (9 துளைகள்) மண்குடம் உடைந்தால் யாது நேரிடுவதென நான் என்னுடன் சொல்லித்திரிந்தும் என்னைச் சூழ்ந்து வருகின்றாய் இல்லையே.

நாளையோ இன்றோ நடக்கின்ற நாட்களிலெவ் வேளையோ தூது விடில் அவர்கள் - கேளையோ	594
நல்லோம் எனினும் நடவார் நடவார்நாம் செல்லோம் எனினுமது செல்லாதே - வல்லியாம்	595
இன்சொலினோம் இன்றிங் கிருந்துவரு வோம்எனயாம் என்சொலினும் அச்சொலெலாம் ஏலாதே - மன்சொலுடைத்	596
தாமரையோன் மான்புதலோர் தாம்அறையா ராயிலன்று நாமறைவோம் என்றல் நடவாதே - நாயிவணம்	597

594. பராக்கிரமமுடைய எமன் நாளையே வருவானோ?
இன்றே வருவானோ? நடைபெறும் நாட்களில்
எவ்வேளையிலே வருவானோ? அறிகிலேன். ஐயோ! யான்
சொல்வதுகேள். எமன் நம்மைப்பிடித்துத் தன்முன்
வரும்படி தூதர்களை ஏவினால் நாம் நற்குண நற்செய்கை
உடையோம் என்று சொல்லி இரந்தாலும் அவர்கள் நம்மைக்
கொண்டு செல்வதைத் தவிர்ந்து நடவார், நடவார்; நாம்
அவருடன் செல்லோம் என்று எதிர்த்து வாதிட்டாலும் அது
நடவாது.

596. வல்லமையுடையீர்! யாம் யாவரிடத்தும்
எக்காலத்தும் அவர் மகிழப் பேசும் இன்சொல்லினை
யுடையோம். இப்பகல் இங்கிருந்து நாளைக்கு வருவோம்
என யாம் என்ன இனிமையுள்ள வார்த்தைகளைக் கூறி
அத்தூதுவரை இரந்து மன்றாடினும் அவ்வார்த்தைகள்
எல்லாம் ஏற்புடையனவாகா.

597. மிகுந்த கீர்த்தியுடைய பங்கய ஆசனத்தேவனாகிய
பிரமனும் திருநெடுமால் முதலாய தேவர்களும் எம
தூதரிடம் அவ்வாறு சொல்லமாட்டாரானால்
மரணகாலத்தில் நாம் அவ்வாறு சொல்வோம் என்றல் அது
நடவாது.

அந்நாள் வருமுன்னர் ஆதி அருளடையும் நன்னாள் அடைதற்கு நாடுதுங்காண் - என்னாநின்	598
றோதுகின்றேன் கேட்டும் உறார்போன் றுலகியலில் போதுகின்றாய் யாது புரிகிற்பேன் - தீதுநன்றோ	599
டேற்றவடி நாள்உறவாம் என்னைவிட்டுத் தாமதமா நேற்றையுற வோடுறவு நேர்ந்தனையே - சாற்றும்ந்த	600
தாமதமே ஓர்வித்தை தாமதமே ஆவரணம் தாமதமே மோக சமுத்திரம்காண் - தாமதமென்	601
றையோ உருந் அதனோடு கூடினையால் பொய்யோநாம் என்று புகன்றதுவே - கையாமல்	602

598, 99. ஆதலின், நெஞ்சே! அக்கடைசி நாள்
வருவதன்முன்னர் ஆதி பகவனாகிய சிவபெருமான்
திருவருளைப் பெறுதற்குரிய நல்ல நாள் அடைதற்கு
நாடுவோம் என்று உன்முன்னின்று சொல்கின்றேன். என்
சொற்களை நீ கேட்டும் கேளாதவர்போல உலகநடையிலே
செல்கின்றாய்; இதற்கு நான் யாது செய்வேன்?

600. இன்பத்துன்பங்களை அனுபவிக்க உன்னுடன் கூடி
உனக்குப் பொருத்தமுள்ள ஆதிநாள் உறவாகிய
என்னைவிட்டு நேற்று கிடைத்த தாமச குணம் என்னும்
உறவினோடு உறவு கலந்தனையே!

601, 602. சொல்லப்பட்ட அந்தத் தாமச குணந்தானே ஓர்
அவித்தை (அஞ்ஞானம்); தாமசமே அறிவை மறைக்கும்
மறைப்பு; தாமசமே மோக சமுத்திரங்காண். ஐயோ! நீ
தாமசம் என்ற அந்தத் தீக்குணத்தோடு கூடினாய் என்று நாம்
சொன்னது பொய்யோ?

ஒன்னலர்போல் கூடுவா ரோடொருந் கூடுங்கால் என்னைநினை யாயென்சொ லெண்ணுதியோ - பன்னுறுநின்	603
தீதெல்லாம் நானாதி சேடர்பல ராய்ப்பிரமன் போதெல்லாம் சொல்லிழனும் போதாதே - ஆதலினால்	604
வைகின்றேன் வாழ்த்தாய் மதித்தொருந் செய்வதெல்லாம் செய்கின்றாய் ஈதோர் திறமன்றே - உய்கிற்பான்	605
வாடுகின்றேன் நின்னை மதித்தொருநான் நீ மலத்தை நாடுகின்றாய் ஈதோர் நலமன்றே - கூடுகின்ற	606
ஈண்டோர் அணுவாய் இருந்தநீ எண்டிசைபோல் நீண்டாய் இஃதோர் நெறியன்றே - வேண்டாநீ	607

603. வெறுப்படையாமல் சத்துருக்கள் போல உன்னைக் கூடுவாருடன் நீ கூடும்போது என்னை நினைப்பதும் இல்லை; என்சொல்லை எண்ணுவதும் இல்லை.

604. சொல்லப்பட்ட உனது தீமைகள் எல்லாவற்றையும் நான் பல ஆதிசேடர் உருக்கொண்டு, பிரமனுடைய கற்பம் ஆதிதொடங்கி அந்தமட்டும் சொன்னால் அந்தக்கால எல்லைக்குள் என்னால் சொல்லி அடங்குமோ? அடங்காது.

605. ஆதலால், நெஞ்சே! யான் உன் தீய நடையைக் கண்டு இகழ்கின்றேன். என் வசைமொழிகளை வாழ்த்தாக நீ மதித்து நினைத்தவாறு எல்லாம் செய்கின்றாய். இது ஓர் சதுர் (திறமை) அன்று.

606. ஆன்ம லாபமடைந்து பிழைக்கும்பொருட்டாக உன்னை மதித்து நான் வருந்துகின்றேன். நீ என் வருத்தத்தைச் சிறிதும் எண்ணாமல் மாயாமலங்களை இச்சிக்கின்றாய். இஃது உனக்கு நன்மைவிளைக்கும் நெறியன்று.

607. என்னோடு கூடுகின்ற இவ்விடத்தில் ஒரு அணுவைப் போலிருந்த நீ அகலமான எட்டு திசை அளவு வளர்ந்துவிட்டாய்.

மற்றவர்போல் அன்றே மனனேநின் வண்புகழை முற்றுமிவண் ஆர்தான் மொழிவாரே - சுற்றிமனம்	608
தானடங்கின் எல்லாச் சகழும் அடங்குமொரு மானடங்கொள் பாத மலர்வாய்க்கும் - வானடங்க	609
எல்லா நலமும் இதனால் எனமறைகள் எல்லாம் நின்சீரே எடுத்தியம்பும் - எல்லார்க்கும்	610
மாகமங்கொண் றுற்ற மனோலையமே வான்கதிரென் றாகமங்கள் நின்சீர் அறைந்திடுங்கொண் - ஆகுமிந்த	611

608. நெஞ்சே! என்னையும் உன்னையும் அழித்தற்குக் காரணமான உனது துர்க்குணங்களையும் துர்ச்செயல்களையும் துன்மார்க்க ஒழுக்கங்களையும் விட்டொழி, நீ பிறரைப் போற் சாமானியன் அன்று. உனது பெரும்புகழை முற்றும் உணர்ந்து சொல்லவல்லநர் இவ்வுலகத்தில் யாவர் உள்ளார்?

609. விடயாகாரமாய்ப் பிரபஞ்சத்திற் சுழல்கின்ற மனமானது தான் அடங்கினால் அங்கே அதனோடு விவகாரப் பிரபஞ்சத் தோற்றங்களும் அடங்கும். அந்நிலையிலே ஒப்பற்ற பெருமையுடைய ஞான நடனஞ்செய்யுஞ் சிவபெருமான் திருவடித்தாமரைமலரும் கிடைக்கும்.

610. வானுலக இன்பமுதலாக எல்லாத்தேவரும் வாழ்கின்ற பதமுத்தி இன்பங்களும் கிடைப்பது மனம் ஓடுங்கிய நிலையில்தான் என்று வேதங்கள் எல்லாம் நின்புகழையே பாராட்டுகின்றன.

611. சன்மார்க்க நெறியில் நிற்கும் எல்லார்க்கும் பெருமை பொருந்திய நிறைவினைக் கொண்டுள்ள மனோலையமே (மனஅடக்கம்) மேலாகிய பேரின்ப வீடென்று சிவாகமங்கள் உன் சிறப்பினையே எடுத்துப் பேசுகின்றன.

நன்மை பெறுமேன்மை நண்ணியநீ நின்னுடைய தன்மைவிடல் அந்தோ சதுரலிபி - புன்மையெலாம்	612
விட்டொழித்து நான்மொழியும் மெய்ச்சுகத்தை நண்ணுதிநீ இட்டிழைத்த அச்சுநதான் யாதென்னில்	613
64 மதவாதம்	
- கட்டழித்த	
வேடம் சுகமென்றும் மெய்யுணர்வை யின்றிநின்ற மூடம் சுகமென்றும் முன்பலவாம் - தோடம்செய்	614
போகம் சுகமென்றும் போகம் தரும்கரும யோகம் சுகமென்றும் உண்டிலையென் - றாகஞ்செய்	615

612 - 613. இவ்வாறாகிய நன்மைபெற்ற மேன்மை பொருந்திய நீ உன்னுடைய குணத்தைக் கைவிடுதல், அந்தோ சதுர் அன்று. (சதுர் - பராக்கிரமம்) இந்த ஈனங்களையெல்லாம் அற ஒழித்து நான் சொல்கின்ற நித்தியசுகத்தை (நிலைத்த இன்பத்தை) நீ அடைக.

614 - 619. நெஞ்சே! உனது துன்மார்க்க நடை முழுதும் அற நீக்கி நான் சொல்கின்ற நித்தியசுகத்தை நீ அடையக்கடவாய். அந்தப் பெருமையுற்ற நித்திய சுகம் எது என்றால் சொல்லுவன் கேள். பந்தங்களை நாசஞ்செய்த துறவிகள் பூணும் ஞானவேடம் சுகமெனவும், நித்தியவத்து விவேகமில்லாது நிற்கும் அஞ்ஞானத்தின் இருப்பிடமாகிய சுழுத்தி அவஸ்தை சுகமெனவும், பல பல எண்ணத்தகுந்த குற்றங்களை விளைக்கின்ற மாதர் சையோக (உடல்உறவு) முதலாகிய சிற்றின்பப்போகங்கள் சுகமெனவும், அத்தகைய போகங்களைத் தருவதாகிய கரும யோக மார்க்கம் சுகமெனவும், அபிமானத்தால் சரீரம் உள்ளதாகவும், அபிமான நீக்கத்தால் இல்லதாகவும் செய்கின்ற அறிவாக நிற்பது சுகமெனவும், சரீரபந்தம் இறக்கப்பெறுதல் சுகம் எனவும், விந்துவும் நாதமும் சுகமெனவும், நம்மைவிட்டுப் பிறிதொரு பொருளின்றி, நாமே அந்தப் பரம்பொருள் என்று சொல்லும்

போதம் சுகமென்றும் பொன்றல்சுகம் என்றும்விந்து நாதம் சுகமென்றும் நாம்பொருளென் - றோதலஃ	616
தொன்றே சுகமென்றும் உட்கண் டிருக்குமந்த நன்றே சுகமென்றும் நாம்புறத்தில் - சென்றேகண்	617
டாற்றல் சுகமென்றும் அன்பறியாச் சூனியமே ஏற்ற சுகமென்றும் இவ்வண்ணம் - ஏற்றபடி	618
வெல்லுகின்றோர் போன்று விரிநீர் உலகிடையே சொல்லுகின்றோர் சொல்லும் சுகமென்று	619
65 சித்தாந்தம்	
- சொல்லுகின்ற	
வானாதி தத்துவங்கள் மாய்த்தாண் றுகின்ற நானாதி மூன்றிலொன்றும் நாடாமல் - ஆனாமை	620

சொல்லளவிலே நிற்பது ஒன்றே சுகமெனவும், ஞானநேத்திரத்தால் உண்ணோக்கி நிற்பதாகிய அந்த நன்னெறியே சுகமெனவும், உண்ணோக்கம் விட்டு நாம் வெளியில்போய் மெய்ப்பொருளைக்கண்டு சித்தியைப் பெற தவம் இயற்றுதல் சுகமெனவும், யாதொரு பொருளின்மேலும் பற்றின்றி நிற்பதாகிய சூன்யநிலையே சுகமெனவும் இவ்வண்ணம் சமயத்துக்குப் பொருந்தியவாறு சொல்லிச் சமயவாதிகளை வெல்லுகின்றவர்கள் போலக் கடல்கூழ்ந்த உலகின்கண் பலவாகச் சொல்லுகின்றவர்கள் சொல்லும் சுகம் சுகம் அன்று.

620 - 622. ஆகாயம் ஆதியாகச் சொல்லுகின்ற தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறும் சடம் எனக் கண்டு, அவை பொருள் அல்லஎனக் கழித்து, ஆணவம் மாயை கரும மென்னும் மும்மலங்களுள் ஒன்றையும் நாடாமல் மெய்உணர்வை நீங்காது நின்று இகழ்த்தக்க சகலாவத்தையாகிய பகலும் கேவலாவத்தையாகிய

என்னும் பகலும் இரவுமிலா ஓரிடத்தில்	
உள்ளும் புறம்பும் ஒருபடித்தாய் - வள்ளலென	621
வாழும் பரசிவத்தின் வன்னிவெப்பம் போலமுற்றும்	
சூழும் சுகமே சுகம்கண்டாய்	622
66 சாதுக்கள் சங்கம்	
206470 - சூழ்வதனுக்	
கெவ்வா றிருந்தால் இயலும் எனிலம்ம	
இவ்வா றிருந்தால் இயலாதால் - செவ்வாற்றில்	623
பற்றற்றான் பற்றினையே பற்றியிடல் வேண்டுமது	
பற்றற்றால் அன்றிப் பலியாதால் - பற்றற்றல்	624

இரவுமில்லாத ஒப்பற்ற திருவருளாகிய தாரகத்தில் (மேல்நிலையில்) அகமும் புறமும் ஒரு தன்மையதாக நெருப்பும் அதன் வெப்பமும்போல வேண்டுவார் வேண்டும்பொருளை வரையாது கொடுத்தருளும் திருவருட்பிரகாச வள்ளலெனக் கூறும் பரசிவத்தின் பரிபூரணானந்தம் எனப்படும் பேரின்ப சுகமே சுகம்.

623. ஆன்மாக்களின் உள்ளும்புறமுஞ் சூழ்வதாகிய அந்த பரிபூரணானந்த வாழ்வு எவ்வாறிருந்தால் அடைவது கூடும் என்பாயானால் அம்ம, நீ இப்போது இருக்கின்றதுபோலச் சுகப்பற்றுடன் இருக்கில் அடைய முடியாது.

624. யான் கூறுகின்ற சுகத்தை நெஞ்சே! நீ பெறவேண்டுமெனில் செவ்வையாகிய நெறியிலே திருவள்ளுவதேவர், “பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு” எனக் கூறியவாறு எல்லாப் பொருள்களையும் பற்றி நின்றும் பற்றில்லாத கடவுளாலே சொல்லப்பட்ட முத்திநெறியைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்; அம்முத்திநெறியைப் பற்றுதலானது சுகப்பற்று நீங்கினாலன்றி வாய்ப்பதரிது.

வேதனையால் ஈங்கு விரியும் சுகப்பழக்க	
வாதனைபோய் நீங்கிலன்றி வாராதால் - வாதனையும்	625
ஈனமந்தோ இவ்வுலகம் என்றருளை நாடுகின்ற	
ஞானம்வந்தால் அன்றி நலியாதால் - ஞானமது	626
போகமுற்றும் பொய்யெனவே போதும் அநித்தியவி	
வேகமுற்றால் அன்றி விளங்காதால் - ஆகவஃ	627
துண்ணவந்தால் போலுமிவண் உற்றுவிசா ரித்திடுமோர்	
எண்ணம்வந்தால் அன்றி இசையாதால் - எண்ணமது	628
பங்கமடைந் தார் அவையைப் பாராது சாதுக்கள்	
சங்கமடைந் தாலன்றி சாராதால்	629

625. பற்றுதலாகிய நிராசையும் ஒருவனுக்கு இவ்வுலகிலே வேதனையால் பலபலவாக விரிகின்ற சுகப்பழக்க வாதனை முழுதும் நீங்கினாலல்லது வாராது.

626. சுகப்பழக்க வாதனைதானும் எங்ஙனம் நசிக்கும் (ஒழியும்) எனில் இவ்வுலகநடை அந்தோ! மிக இழிவினையுடையதென்று திருவருளை விரும்புகின்ற ஞானம் அடையப் பெற்றாலன்றி நசியாது.

627. ஞானந்தானும் இம்மை மறுமைகளின் போகங்கள் முழுதும் பொய் என்று உணர்கின்ற அநித்திய வஸ்து விவேகம் உதிக்கப்பெற்றால் அல்லது விளங்கமாட்டாது.

628. அந்த அநித்தியவஸ்து விவேகந்தானும், பசித்தபோது விரைந்து ஊண் (உணவு) அருந்த வருவதுபோல இவ்விடத்தில் அலைவற்றிருந்து நித்தியவஸ்து யாது என்று விசாரித்திடும் எண்ணம் ஒன்று அடைந்தால் அல்லது வந்து கூடமாட்டாது.

629. அந்த விசாரணை செய்கின்ற எண்ணந்தானும், ஞானபங்கமடைந்த அசாதுக்கள் கூடுகின்ற சபையைப் பாராமல் சாதுக்கள் சங்கத்தையடைந்தால் அல்லது அடையமாட்டாது.

67 அன்பில்லாதவர்

2004-05

- இங்கதனால்

வீழ்முகத்த ராகிநிதம் வெண்ணீ றணிந்தறியாப்
பாழ்முகத்தோர் தம்பால் படர்ந்துறையேல் - பாழ்முகத்தில் 630

பேயாட உள்ளறியாப் பித்தாட நின்னுடனே
வாயாடுவோர்பால் மருவிறில்லேல் - நீயாடிப் 631

பேதித் திடவும் பிறழ்ந்திடவும் நின்னுடனே
வாதித் திடுவோர்பால் வாய்ந்துறையேல் - சாதித்துச் 632

சைவமெங்கே வெண்ணீற்றின் சார்பெங்கே மெய்யான
தெய்வமெங்கே என்பவரைச் சேர்ந்துறையேல் - உய்வதெங்கே 633

630. அந்தக் காரணத்தால் இவ்வுலகின்கண் நெஞ்சே, அதோமுகத்தினை உடையவராகி நாள்தோறும் திருவெண்ணீற்றைப் புனைந்து அறியாத பாழ்முகத்தை உடையோரிடம் சென்று, அவருடன் தங்குதல் ஒழிக.

631. தமது வெண்ணீறு புனைந்தறியாத பாழ்முகத்திலே பேய் நிருத்தம் செய்ய, தம் உள்ளத்திலே தம்மையும் தலைவனையும் உணராத அஞ்ஞானமாகிய பித்தம் அதிகரிக்க உன்னுடன் வாயாடும் வம்பரிடம் அடைந்து நிற்பதை ஒழிக.

632. நீ ஒருமனதாக நில்லாமல் எண்ணியவாறெல்லாம் தம்முடன் உரையாடிப் பொய்யை மெய்யாகவும் மெய்யைப் பொய்யாகவும் பேதித்து உணரவும், சன்மார்க்க நெறியினின்று பிறழ்ந்திடவும், உன்னோடு வாதிடுகின்றவருடன் பொருந்தி வசித்தலை யொழிக.

633. தாம் கற்றுணர்ந்த தருக்க சாத்திர உணர்ச்சியால் தங்கள் மதமும் அனுட்டானங்களும் உண்மையுள்ளன என்று சாதித்துச் "சைவசமயநெறி யெங்குள்ளது? திருவெண்ணீற்றின் சார்பு எங்குள்ளது? உண்மையான தெய்வம் எங்குள்ளது? கூறும்" என்று பேசித் திரிகின்ற புறச்சமயத்தவருடன் கூடி வசித்தலையொழிக.

தீராச் சிவநிந்தை செய்துசிறு தேவர்களை
நேராய்ப் பிதற்றுவார்பால் நேர்ந்துறையேல் - ஓராமல் 634

எள்ளென்றும் தெய்வமென்ப தில்லை இதுதெளிந்து
கொள்ளென்றும் துள்ளுகின்றோர் கூட்டமுறேல் - நள்ளொன்று 635

நாமென்றும் நம்மையன்றி நண்ணும் பிரமமில்லை
ஆமென்றும் சொல்பவார்பால் ஆர்ந்துறையேல் - தாமொன்ற 636

எல்லா அறிவும் எமதறிவே என்றுரைக்கும்
பொல்லா வலக்காரர் பொய்உகவேல் - புல்லாக 637

634. நீ இவருடன் கூடி வசித்தால் எவ்வண்ணம் உய்குவாய்? நெஞ்சே இன்னுங்கேள்: எவ்வுலகில் சென்றாலும் எப்பிறவி எடுத்தாலும் தம்மைவிட்டு நீங்காத மகாபாதகமாகிய சிவநிந்தை செய்து, சிறுதேவர் நாமங்களை உச்சரித்து, அவர் சிறுபுகழ்களைப் பிதற்றுகின்றவர்களிடத்து நீ கூடி உறைவதொழிக.

635. தோன்றி எங்கும் உலகத்தைத் தோற்றி யொடுக்கும் முதல்வன் ஒருவன் என்றும், அவனது தடத்த இலக்கணம் சொருபஇலக்கணம் இவையென்றும் அவற்றின் உண்மை உணராமல் எள்ளத்தனையும் தெய்வம் என்பது இல்லை யென்றும் இதனைத் தெளிந்துகொள் என்றும் கூறித் துள்ளுகின்ற நாத்திகர் கூட்டத்தை அடையற்க.

636. எல்லாச் சமயத்தவரும் விரும்பும் அத்துவிதப்பொருள் நாம் என்றும் நம்மை யன்றிப் பிரமம் வேறாக இலதாம் என்றும் சொல்லுகின்ற அகம் பிரமம் எனும் வாதிகளிடத்துப் பொருந்தி உறைவதொழிக.

637. எல்லாச் சீவர்களுடைய அறிவுகளுந் தரம் ஒன்றாக எமதறிவே என்று சொல்லும் பொல்லா வலக்காரர் பொய்ம் மொழிகளை மெய்ம்மொழி என விரும்பிக் கொள்ளற்க.

- அற்பமே மற்றவெலாய் ஆயினிழி யாக்காய்
அற்பமே வத்துவென்பார் கண்ணடையேல் - சிற்சிலவாம் 638
- சித்திகளே வத்துவென்போர்ச் சேர்ந்துறையேல் பன்மாயா
சத்திகளே வத்துவென்போர் சார்படையேல் - பொத்தியஇச் 639
- சன்மமே தோற்றும் தரமாம் தீரமளித்த
கன்மமே வத்துவென்போர் கண்ணுறையேல் - கன்மமிகு 640
- மாகம் கதியென்பார் மாட்டுறையேல் பல்போக
யோகம் பொருளென்பார் ஊடுறையேல் - ஏகம்கொள் 641
- மண்ணென்பார் வானென்பார் வாய்முச் சுடரென்பார்
பெண்ணென்பார் மற்றவர்தம் பேருரையேல் - மண்ணின்பால் 642

638. ஆராயுமிடத்தில் எல்லாச்சித்திகளும் திரணம்போல அற்பமேயாம். என்றும் உடலிறவாது இருக்க உண்கின்ற காயகற்பமே பொருள் என்பாரிடத்தில் அடையற்க.

639. சில சில கருமசித்திகளும் யோகசித்திகளுமே பொருளென்பவரைச் சேர்ந்து வசிப்பது ஒழிக. பலவாகிய மாயா வினோதங்களைச் செய்கின்ற சத்திகளே பொருள் என்று சொல்பவரிடத்தை அடைவதை நீங்குக.

640. சத்த (ஏழு) தாதுக்களால் மூடப்பெற்ற இந்தச் சன்மமே பல சீவர்களைச் சிருட்டிக்குந் தரமுடையதாம். திரமாகவுள்ள கர்மமே பரம்பொருளென்று கூறுவாரொடு கூடி உறையற்க. கருமானுபவம் மிகுந்துள்ள சொர்க்கலோகம் பேரின்ப வீடென்பவர் மாட்டுச் சேரற்க.

641. தற்போதம் இழவாமற் தம்மாற் செய்யப்படும் யோகமே பொருள் என்பவரோடு கலந்து வாசஞ்செய்யற்க.

642. ஏகம் என்னப்பட்ட வத்துவாவது பிருதிவி (மண்) என்பாரும், அது ஆகாயமென்பாரும், அது சோம (திங்கள்) சூரிய அக்கினியாகிய மூன்று சுடர்களேயாம் என்பாரும், அது பெண்ணுருக்கொண்ட சத்தியென்பாருமாகிய அன்னவர் பேரைச் சொல்லாது ஒழிக.

- மன்னுரையாச் சில்லோர் மரந்தெய்வம் என்பார்மற்
றென்னுரையார் ஈண்டவர்பால் எய்தியிடேல் - மன்நலங்கள் 643
- புத்தால் சிறுவர்களும் பூசா பலம்என்பார்
தேற்றார் சிவபூசை செய்யாராய்ப் - புத்தாவி 644
- வீறுகின்ற பூசையிலென் வீண்என்று வீண்பாழ்வாய்க்
கூறுகின்ற பேயர்கள்பால் கூடியுறேல் - மாறுகின்ற 645
- நீட்கோல வாழ்க்கையெலாம் நீத்திடுவோர் பொன் அறைக்குத்
தாட்கோல் இடுவாரைச் சார்ந்துறையேல் - நீட்கோல 646

643. இந்த மண்ணுலகத்திற் சிலபேர் நிலைபெற்ற மரத்தைத் தெய்வமென்று கூறுவர். இங்ஙனங் கூறினோர் எதுதான் அடாதமொழியைக் கூறமாட்டார்? இங்கே இத்தன்மை உடையவரிடத்தில் அடையாது நீங்குக.

644. மிகவாக நன்மைகள் தோன்றுமானால் சிறுவர்களும் யாம் செய்த பூசையால் வரும் பயன்என்று சொல்லா நிற்பர்.

645. சிவபூசையின் மான்மியம் (பெருமைமிகு சரித்திரம்) இத்தகையதென்று தெளியாரும் அதனைச் செய்யாருமாகித் தோன்றி விளங்குகின்ற பூசையினாற் பயன்யாது? காலம் வீணிற் போக்குவதாகிய வியர்த்தம் என்று பயனற்ற பாழ்வாயால் கூறுகின்ற பேய்போல்வாருடன் கூடி இருத்தலைத் தவிர்க.

646. கருமத்தின் அளவாக வுயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் பெருகியுங் குறைந்தும் மாறிவரும் இயல்பினையுடைய பந்தத்துக்குரிய தேகாதிப் பிரபஞ்சவாழ்க்கை முழுதும் அறித்தியம் எனக் கூறிக் கொண்டு சர்வசங்க பரித்தியாகம் செய்தலின் பொருட்டாகத் திரவிய சாலையுள் பிறர் நுழைந்து களவு செய்யாதபடி தாட்கோல் (கபாளம்) இடுகின்ற தன்மை உடையவர்களை யடைந்து அவரோடு வசித்தல் நீங்குக.

- மெய்யொழுக்கத் தார்போல் வெளிநீன் நகத்தொழியாப்
பொய்யொழுக்கத் தார்பால் பொருந்தியுறேல் - பொய்யொழுக்கில் 647
- பொய்ந்நூல் பதறிப் புலம்புகின்ற பித்தர்கள்பால்
அந்நூல் விரும்பி அடைந்தலையேல் - கைந்நேர்ந்து 648
- கோடாது கோடி கொடுத்தாலும் சைவநெறி
நாடா தவரவையை நண்ணியிடேல் - கோடாது 649
- கொல்லா விரதமது கொள்ளாரைக் காணிலொரு
புல்லாக எண்ணிப் புறம்பொழிக - எல்லாமும் 650
- ஆகநவில் கின்றதென்றம் ஐயனுக்கன் பில்லாரை
நீகனவி லேனும் நினையற்க 651

647. உடலிற் புனைந்த பலவேடங்களால் மெய்ஒழுக்க முடையார்போலப் புறத்திற் காட்டி நின்று தம் உள்ளத்திற் பற்றுஒழியாத பொய்யொழுக்கமுடையாரிடத்துப் பொருந்தியிராது நீங்குக.

648. பொய்யொழுக்கத்தினின்று தம்மைப் பொருள் உண்மை தெரிய வினவுவோர்க்கு விரைவாகப் பொய்ந்நூல்களிற் சொல்லும் பொய்ப்பொருளை உபதேசிக்கும் பித்தர்களிடத்திலே அவர் கற்ற அந்த நூல்களை உணர விரும்பி அடைந்து அலையற்க.

649. மனதிற் கோணாது இணங்கித் தமது கைகளால் கோடி நிதி வழங்கினும் சைவ சன்மார்க்க நெறியை நாடாதவர்கள் இருக்கும் சங்கத்தை நீ சென்று அடையற்க.

650. மனங்கோணாமல் ஓர் உயிரையும் இம்சைசெய்யாத கொல்லாவிரதத்தைக் கைக்கொள்ளாதவரைக் காண்பையாயின் அவரைத் திரணம் (துரும்பு) போல்வார் என மதித்துப் புறம்பே நீங்குக.

651. மேலே சொல்லப்பட்ட இவை யெல்லாம் சிவாகமம் போதிக்கின்றது எனத் தெளிந்து நம்முடைய உயிர்த்தந்தை யாகிய பரமசிவத்துக்கு அன்பு அடையாதவர்களை நீ கனவினிடத்தும் நினையாது ஒழிக.

68 சாதுக்கள் சங்க மகத்துவம்

- ஏகனடிக்கு

- அன்பே வடிவாய் அருளே உயிராய்ப்பேர்
இன்பே உணர்வாய் இசைந்தாரும் - அன்பாகிக் 652
- கண்டிகையே புணிற் கலவையே வெண்ணிறாய்க்
கொண்டிகவாச் சார்பு குறித்தாரும் - தொண்டினே 653
- வாய்மலரால் மாலை வகுத்தலொடு நம்மிறைக்குத்
தூய்மலரால் மாலை தொடுப்பாரும் - சார்மலரோன் 654
- ஏர்நந்த னப்பணிகண் டிச்சையுற நம்மிறைக்குச்
சீர்நந்த னப்பணிகள் செய்வோரும் - நார்நந்தாத் 655

652. ஏகனாகிய சிவபெருமான் திருவடிக்குச் செய்கின்ற அன்பே தமது வடிவம் ஆகவும் அவ்வடிவினுள் சீவகாருணியமாகிய அருளே உயிராகவும் பேரின்ப அனுபவமே உணவாகவுங் கொண்டிருப்போரும்,

653. அன்பின் உருவமுடையவராய்க் கண்டிகை யென்னும் அக்கமணி (உருத்திராக்க) மாலையே பொன்னாற் செய்த ஆபரணமாகப்பூண்டும் நல்ல மணமுள்ள சாந்தாகத் திருவெண்ணீற்றையே பூசியும் தம்முயிரைவிட்டு நீங்காது அமர்கின்ற பரஞ்சுடரையே சார்பாகச் சிந்தையிற் குறிகொண்டிருப்போரும்,

654. நம்முடைய தலைவராகிய சிவபிரானுக்கு அடிமை பூண்டு தமது வாக்கினால் துதிக்கின்ற சொன்மலர்களாற் செந்தமிழ்ப்பாமாலை இயற்றுதலாகிய சொல் தொண்டுடன் தூய்மை மிக்க நறிய மலர்களால் மாலை தொடுத்து அணியும் கைத்தொண்டு புரிவாரும்,

655. பங்கயாதனன் (தாமரை இருக்கையுடையவன்) ஆகிய பிரமதேவனும் அழகிய நந்தவனத் தொண்டை நோக்கி ஆசைப்படும்படி நம்முடைய தலைவருக்குத் திருநந்தவனத் திருத்தொண்டுகள் செய்வோரும்,

தீயின்மெழு காச்சிந்தை சேர்ந்துருகி நம்பிறைவாழ் கோயில்மெழு காநின்ற கொள்கையரும் - மேயினரைத்	656
தாயில் வளர்க்கும் தயவுடைய நம்பெருமான் கோயில் விளக்கும் குணத்தோரும் - தூயஅருள்	657
இன்புடனே தீபமுதல் எல்லாச் சரியைகளும் அன்புடனே செய்தங் கமர்வாரும் - அன்புடனே	658
அண்ணியமேல் அன்பர்க் கழுத்த லாதிசிவ புண்ணியமே நாளும் புரிவோரும் - புண்ணியமாம்	659
தேனே அமுதே சிவமே சிவமேளம் மானேஎன் றேத்தி மகிழ்வாரும் - வானான	660

656. தீயில் உருகுகின்ற மெழுகுபோலக் குறைவில்லாத அன்பால் மனம் உருகப் பெற்று நமது தலைவர் வாழ்ந்தருளுந் திருக்கோயிலை மெழுகுகின்ற கொள்கையுடையவரும்,

657. அடைக்கலம்புகுந்து தொண்டுபூண்ட அடியார்களைத் தாய்போல் அன்பு காட்டி வளர்க்கின்ற தயவினையுடைய நமதுபெருமான் வீற்றிருந்தருளுந் திருக்கோயிலை விளக்குங் குணமுடையவர்களும்,

658. தூய்மையுள்ள அருளுடன் இன்பமுடையவராய்த் திருவிளக்கு ஏற்றுதல் முதலாகவுள்ள எல்லாச்சரியைகளையும் அன்புடன் செய்து அமர்கின்றவர்களும்,

659. அன்புடையவராய் மேன்மைபொருந்திய சிவனடியார்களுக்கு இன்னமுது அருத்தல் முதலாகவுள்ள சிவபுண்ணியங்களையே நாள்தோறும் செய்வோரும்,

660. புண்ணிய வடிவமுடைய செந்தேனே என்றும் அமுதமே என்றும் சிவமேயென்றும் எம்மானே என்றும் தோத்திரம்புரிந்து மகிழ்ச்சி அடைவோரும்,

மன்னே அருடகடலே மாணிக்க மேளங்கள் அன்னேஎன் றுன்னி அமர்வோரும் - நன்னேயப்	661
பண்ணீர் மொழியால் பரிந்தேத்தி ஆனந்தக் கண்ணீர்கொண் டுள்ளம் களிப்போரும் - உண்ணீரில்	662
பண்டுகண்டும் காணாப் பரிசினராய்ப் பொன்மேனி கண்டுகண்டு நாளும் களிப்போரும் - தொண்டடையும்	663
பொற்பதிகம் என்றெண்ணிப் போற்றிலு மூவர்களின் சொற்பதிகம் கொண்டு துதிப்போரும் - சொற்பனத்தும்	664
மாசகத்தில் சேர்க்காத மாணிக்கம் என்றதிக வாசகத்தை வாயால் மலர்வோரும் - வாசகத்தின்	665

661. சிதாகாச வடிவரான தலைவரே, கருணைக் கடலாக உள்ளவரே என்றும், மாணிக்கமணியே என்றும், எமது தாயாக உள்ளவரே என்றுந் தியானித்துச் சிவநேசத்தில் அமர்வோரும்,

662. பண்ணிறைந்த நீர்மையுமடைய சிவநேச மிக்க சொற்களால் கனிந்து துதித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தி மனதில் களிக்கின்றவர்களும்,

663. தங்கள் அகமுக நோக்கத்தில் பண்டே (முன்பே) தந் தலைவரைக் கண்டிருந்தும் காணாத தன்மையர்போல அவர் பொன்போல் விளங்குந் திருமேனியைப் பலகாலுந் தரிசித்துத் தினந்தினம் மகிழ்கின்றோர்களும்,

664. திருத்தொண்டு நெறியை அடைதற்குரிய அழகு அதிகமாக வாய்ந்துள்ளதென நினைந்து வணங்கித் திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார் முதலிய சைவசமய குரவர் மூவரும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களைக் கொண்டு சிவபெருமானைத் துதிப்போரும்,

665. கனவின்கண்ணுந் தன்னிடத்துக் குற்றத்தைச் சேர்க்காது விளங்கு மாணிக்கமணியென்று சிவபெருமான் அன்பொடு திருவாய்மலர்ந்தழைக்கப் பெற்ற பெருமையை

மன்னிசைப்பால் மேலோர் வகுத்தேத்தி நின்றதிரு இன்னிசைப்பா ஆதி இசைப்போரும் - மன்னிசைப்பின்	666
நல்வாழ் வருளுகின்ற நம்பெருமான் மான்மியங்கள் சொல்வோரும் கேட்டுத் தொழுவோரும் - சொல்வாய்ந்த	667
தாதாவென் றன்புடனே சாமகீ தங்கள்முதல் வேதாக மங்கள் விரிப்போரும் - வேதாந்தம்	668
சேர்ந்தோர்க் கருளும் சிவமே பொருளென்று தேர்ந்தே சிவபூசை செய்வோரும் - ஆர்ந்தேத்தி	669

யுடைய திருவாதவூரடிகள் அருளிச்செய்த திருவாசகச் சுருதி (வேதம்) ஓதி மகிழ்வோரும்,

666. மேலவர்கள் இசைநோக்கும் தொடைநோக்கும் பொருந்தியிருத்தலால் அறிவின் மிக்கோரால் ஒன்பதாந்திருமுறை என வகுக்கப்பெற்ற திருவிசைப்பாவுடன் திருமந்திரமாகிய பத்தாந்திருமுறையும் பதினோராந்திருமுறையுமாகிய நற்றமிழ்த்துதிகளால் எம்பெருமானைத் துதிப்போரும்,

667. துதிப்பவர்க்கு நல்ல வாழ்வை வழங்காநிற்கும் நம்பெருமான் அருட்புகழை இன்னிசையினோடு பாடித்துதிப்போரும், அத்துதிகளைக் கேட்டு வணங்குவோரும்,

668. கீர்த்தி மிகப்படைத்த வள்ளலாய் உள்ளானே என்று மெய்யன்புடன் சாமகீதம் முதலாகவுள்ள வேதங்களாலும் ஆகமங்களாலும் வித்தாரமாகத் தோத்திரம் புரிவோரும்,

669. வேதமுடியாகிய உபநிடதங்கள் எடுத்துக்கூறும் சுத்தசன்மார்க்க ஞானத்தை யடைந்தோர்க்கு அனுக்கிரகம் (அருள்) செய்யுஞ் சிவமே மெய்யாகிய பதிப் பொருளென்று தெளிந்து சிவபூசை செய்வோரும்,

நன்னெஞ்சே கோயிலென நம்பெருமான் தன்னைவைத்து மன்னும் சிவநேயம் வாய்ந்தோரும் - முன்அயன்றன்	670
அஞ்செழுத்தெல் லாம்கேடகில் அஞ்செழுத்தாம் எம்பெருமான் அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித் தமர்வோரும் - அஞ்செனவே	671
விஞ்சும் பொறியின் விடயமெலாம் நம்பெருமான் செஞ்சுந் தரப்பதத்தில் சேர்த்தோரும் - வஞ்சம்செய்	672
பொய்வே தனைநீக்கும் புண்ணியன்பால் தம்முயிரை நைவே தனமாக்கும் நல்லோரும் - செய்வேலை	673

670. நமது தலைவராகிய சிவபெருமான் எழுந்தருந் திருக்கோயிலாகத் தமது நெஞ்சத்தை வகுத்து வைத்துப் பெருகுகின்ற சிவநேசம் பெற்றிருப்போரும்,

671. பூரணஉருவம்பெற்றுச் சிசுவாகி வெளிப்படுவதன் முன்னரே பிரமன் கருவில் யாவரும் அஞ்சும்படி எழுதிய பிரமலிபி எனப்பட்ட தலையெழுத்துக்கள் எல்லாம் கேட்டவுடன் தாம் பயப்படும் எழுத்துக்களாகின்ற நமது சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரங்களை உச்சரித்துப் பல நல்ல மலர்களைத் திருவடியில் தூவி அருச்சனைசெய்யும் சற்புத்திரமார்க்கத்தோரும்,

672. சூரியனை மறைக்கும் மேகம்போல ஆன்மப்பிரகாசத் தோன்றாமல் அதிகரித்து மறைக்கும் கண்முதலிய ஐம்பொறிகளுக்கும் விடயங்களாகிய சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களை யெல்லாம் நம்பெருமானுடைய சிவந்த அழகிய திருவடியிற் சேர்க்கின்றோரும்,

673. தம்மை வஞ்சிக்கின்ற அறித்திய மாயை முதலிய மலங்களால் விளையும் வேதனைகளை விலக்குகின்ற புண்ணிய சொருபியாகிய சிவபெருமானிடத்துத் தம் உயிரை நைவேத்தியமாகச் சமர்ப்பிக்கும் நல்லவர்களும்,

நீட நடத்தலொடு நிறற்றல்முதல் நம்பெருமான் ஆடல் அடித்தியானம் ஆர்ந்தோரும் - வாடறைத்	674
தூய நனவிற சுழுத்தியொடு நம்பெருமான் நேயம் நிகழ்த்தும் நெறியோரும் - மாயமுறு	675
மானதுவாய் நின்ற வயம்நீக்கித் தானற்றுத் தானதுவாய் நிற்கும் தகையோரும் - வானமதில்	676
வானங்கண் டாடும் மயில்போன்று நம்பெருமான் தானங்கண் டாடும் தவத்தோரும் - மோனமொடு	677
தாழ்சடையுந் நீறும் சரிகோவ ணக்கீளுந் வாழ்சிவமும் கொண்டு வதிவோரும் - ஆழ்நிலைய	678

674. தாம் செய்கின்ற தொழில்களிலே நடக்கும்போதும், நிற்கும்போதும், ஓடல் இருத்தல் முதலிய செயல்களையுடையவராகும்போதும், நம்பெருமானுடைய ஞானநாடகம் புரியுந் திருவடித்தியானத்தில் அமர்வோரும்,

675. சனன மரணங் (பிறப்பு இறப்பு) களால் உண்டாகுங் கவலைகள் நீங்கச் சுத்த நனவில் சுழுத்தியாகிய சாக்கிராதீதத்திலே நின்று நமது சிவபெருமானுடைய நேயத்தை நிகழ்த்தாது நிகழ்த்தும் நெறியினை உடையோரும்,

676. மாயமிக்க அசுத்தமாயா தனுவுடன் (உடலுடன்) அதுவாகி அம்மாயையின் வசத்தில் நின்றது நீங்கித் தான் என்பதாகிய தற்போதம் இழந்து சிவமாக நிற்குந் தகைமையுடையோரும்,

677. ஆகாயத்திலே மேகசாலத்தைக்கண்டு நிருத்தம் இடுகின்ற மயில்போல நம்பெருமான் அமர்ந்தருளும் தானமாகிய துரியாதீத நிலையைக் கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடுந் தவமுடையோரும்,

678. மவுன நிலையை அடைந்து திருமுதுகில் தாழ்கின்ற நீண்டசடையையும் திருமேனி முழுதும் பூசப்பெற்ற வெண்ணீறும் கீள்கோவண உடையுமாகிய சுந்தரவேடம்பூண்டு தவநெறியில் வசிக்கும் முனிவோரும்,

வாரியலை போன்றசுத்த மாயையினால் ஆம்பூத காரியங்க ளாதியெலாம் கண்டொழித்து - ஊர் இயங்கத்	679
தஞ்சம் தருமலரோன் தத்துவமாம் பூதங்கள் அஞ்சம் பொறியஞ்சம் அஞ்சறிவும் - அஞ்செனுமோர்	680
வாக்குமுதல் அஞ்சுமற்று மாலோன்தன் தத்துவமாம் ஊக்கும் கலைமுதலாம் ஓரேழும் - நீக்கிஅப்பால்	681
மேவி விளங்குசுத்த வித்தைமுதல் நாதமட்டும் தாவி வயங்குசுத்த தத்துவத்தில் - மேவிஅகன்	682
றப்பால் அருள்கண் டருளால் தமைத்தாம்கண் டப்பால் பரவெளிகண் டப்பாலுக் கப்பாலும்	683
தீராச் சுயமாய்ச் சிதானந்த மாம்ஒளியைப் பாரா இருந்த படியிருந்து - பேராது	684

679 - 684. ஆழமிகவுடைய சமுத்திரத்தில் எழுகின்ற அலைகள் போன்ற அசுத்த மாயையினாற் தோன்றுகின்ற ஐம்பூதமாதி தத்துவங்களாகிய காரியங்களையெல்லாந் தமக்கு அன்னியமாகக் கண்டு விலக்கி, உயிர்கள் அசைந்து சஞ்சரிக்க பூதங்கள் ஐந்தும் பொறிகள் ஐந்தும் புலன்கள் அஞ்சும், வாக்கு முதலாகவுள்ள கன்மேந்திரியங்கள் அஞ்சும் நீங்கி, மாயோன் தத்துவமெனப்பட்ட கலை முதலாகிய ஏழு தத்துவங்களையுங் களைந்து, சுத்தவித்தை முதலாக நாத தத்துவமீறாகவுள்ள சுத்த தத்துவங்களைக் கூடி, அவையும் சடம் எனவிட்டு, அவற்றின்மேல் விளங்குந் திருவருளைத் தரிசித்து, அவ்வருளாலே தம்மைத்தாம் தரிசித்து, அதற்கப்பால் உள்ள பரவெளியைத் தெரிசித்து, அதற்கப் பாலைக்கப்பாலும் நீங்காச் சுயமாகிய சிதானந்தமாம் அருட்பெருஞ்சோதியைப் பாராது பார்த்து,

கண்டதுவென் றொன்றும் கலவாது தாம்கலந்து கொண்டசிவ யோகியராம் கொற்றவரும் - அண்டரிய	685
சத்துவத்தில் சத்துவமே தம்முருவாய்க் கொண்டுபர தத்துவத்தின் நிற்கும் தகவோரும் - அத்துவத்தில்	686
தீதும் சுகமும் சிவன்செயலென் றெண்ணிவந்த யாதும் சமமா இருப்போரும் - கோதுபடக்	687
ஊறும் குறியும் குணமும் குலமுமடி ஈறும் கடையும் இகந்தோரும் - வீறுகின்ற	688
சேந்தின் அடைந்தவெனாஞ் சீரணிக்கச் சேர்சித்த சாந்தி யுடனே சரிப்போரும் - சாந்திபெறத்	689

685. அசைவற்றிருந்தபடியே இருந்து அந்நிலையில்
பெயராமல் ஞானக்கண்ணாற் கண்டது அது என்று சுட்டி.
உணராது கலவாமலே கலந்துகொண்ட ஐக்கியநிலை
யுடைய சிவராச யோகமுடையோரும்,

686. தீக்குணங்கள் நெருங்குதற்கு அரிய சத்துவத்திற்
சத்துவமே தங்கள் வடிவமாகக் கொண்டு பரதத்துவத்தில்
நிற்குந் தகவுடையோரும்,

687. இவ்இரண்டெனப்பட்ட துவந்துவமாகிய துக்கமும்
சுகமும் சிவன்செய்தருளும் பஞ்சகிருத்திய நாடகச்
செயலால் வருவன என்று எண்ணித் தாம் அனுபவிக்கவந்து
பொருந்தின யாவையும் சமமாகக் கண்டு வெறுத்தலும்
விரும்புதலும் செய்யாதிருப்போரும்,

688. குற்றமுண்டாகக் கூறுந் தம் பெயரையும்
குணங்களையும் பிறந்த குலத்தையும் ஆதியந்தங்களையும்
வாச மானிகையையும் நீங்கிய துறவிகளும்,

689. தம்மை அடைந்த கருமானுபவங்கள் எல்லாம்
பாழ்படப் பெருமையுடைய சேந்துவை (செம்மையை)
ப்போலச் சித்தசாந்தியுடன் சஞ்சரிக்கின்றவர்களும்,

தம்மையுறும் சித்தவையும் தாமுவத்தல் செய்யாமல் செம்மையுடன் வாழும் திறலோரும் - எம்மையினும்	690
ஆராமை ஓங்கும் அவாக்கடல்நீர் மான்குளம்பின் நீராக நீந்தி நிலைத்தோரும் - சேராது	691
தம்பொருளைக் கண்டே சதானந்த வீட்டினிடைச் செம்பொருளைச் சார்ந்த திறத்தோரும் - மண்பொருள்போய்த்	692
தாயர் எனமாதர் தம்மையெண்ணிப் பாண்பித்தர் பேயரென நண்ணும் பெரியோரும் - ஈயதனின்	693
எய்ப்பரிசாம் ஓர்தீரணம் எவ்வுலகும் செய்தளிக்க மெய்ப்பரிசுஞ் செய்யவல்ல வித்தகரும் - மெய்ப்படவே	694

690. சித்தசாந்தியை யடையும்பொருட்டுத் தம்மை
வந்தடைகின்ற சித்துகள் எவையுந் தாம் விரும்பாமல்
துறவறச் செம்மையோடு கூடிவாழ்ந் திறலுடையோரும்,

691. எப்பிறவியினும் நிரம்பாத இயல்பினையுடைய
ஆசையாகிய பெரிய சமுத்திர சலத்தை மான்குளம்பில்
நிற்கும் நீர்போல அற்பமாக மதித்து நீந்தி நிராசையாகிய
நிலையில் நிலைத்திருப்போரும்,

692. புறச்சார்பாகப் படைத்துள்ள தமது என்று
அபிமானித்த மனைவிமக்கள் முதலான பொருள்களைக்
கண்டு சேராது நீங்கி சதானந்த வீட்டின்இடைச்
செம்பொருளாகிய சுத்த சிவத்தை அடைந்த
திறத்தினையுடையோரும்,

693. தாயர்போல நினைந்து பாலர்போலவும் பித்தர்
போலவும் பேயர் போலவும் உலகிற் பொருந்திவாழும்
பெரியோரும்,

694. ஈயைப்போல் மெலிந்த தன்மையுடைய ஓர்
சிறுதுரும்பு புவனகோடிகள் படைத்துக் காக்கும் வண்ணம்
அதனைத் தம்மெய்யாற் பரிசிக்க வல்லவராகிய
ஞானசித்தர்களும்,

யாவும் அறிந்தும் அறியார்போன் றெப்பொழுதும் சாவும் பிறப்பும் தவிர்ந்தோரும் - ஓவலின்றி	695
வைதீடினும் வாழ்களன வாழ்த்தி உபசாரம் செய்திடினும் தன்மை திறம்பாரும் - மெய்வகையில்	696
தேறா வுலகம் சிவமயமாய்க் கண்டெங்கும் ஏறா திழியா திருப்போரும் - மாறாது	697
மோனந்தான் கொண்டு முடிந்தவிடத் தோங்குபர மானந்தா தீதத் தமர்ந்தோரும் - தாம்நந்தாச்	698
சாதுக்கள் ஆமவர்தம் சங்க மகத்துவத்தைச் சாதுக்க ளன்றியெவர் தாமறிவார்	699

695. உண்மையாகவே எவ்வுலகினும் நிகழுஞ் செயல்களைத் தமது ஞானக் கண்ணாற் கண்டு உணர்ந்தும் உணராதவரைப் போல எக்காலத்தும் பிறப்பும் இறப்புந் தவிர்ந்து நிற்போரும்,

696. இடைவிடாமல் தம்மை நிந்தித்தபோதிலும் வாழ்க வென்று பலபலவாழ்த்தி உபசாரஞ்செய்த போதினும் தமது தன்மை திறம்பாதிருப்போரும்,

697. மெய் உணரும் வகையினால் சித்தந்தெளிந்து அவன் அவள் அதுவெனச் சுட்டியுணரும் பிரபஞ்சம் முழுதும் சிவமயமாகக் கண்டு எவ்விடத்திலும் தற்போதமின்றி ஏறாமலும் இறங்காமலும் இருப்போரும்,

698. தம்மைவிட்டுப் பெயராத மோன நிலையைக் கொண்டு வாதனைகள் மாண்டஇடத்திலே விளங்கும் பரமானந்தாதீதத்திலே அமர்ந்தோரும்,

699. ஆகிய இன்னோர்தாம் குறைவுபடாப் பெருமையுடைய சாதுக்கள் என்னப்படுவார். அவர் தமது சங்கத்தின் மகத்துவத்தைச் சாதுக்களல்லது வேறெவர்தாம் அறியவல்லார்?

69 பதிவாழ்வு

- நீதுக்கம்

நீங்கி அன்னோர் சங்கத்தில் நின்றுமகிழ்ந் தேத்திரிதம் ஆங்கவர்தாள் குற்றேவல் ஆய்ந்தியற்றி - ஓங்குசிவ	700
பஞ்சாட் சரத்தைப் பகரருளே நாவாக எஞ்சாப் பரிவுடனே எண்ணியருள் - செஞ்சோதித்	701
தாதொன்று தும்பைமுடித் தாணுஅடி யொன்றிமற்றை யாதொன்றும் நோக்கா தமைந்திடுக - தீதென்ற	702
பாழ்வாழ்வு நீங்கப் பதிவாழ்வில் எஞ்ஞான்றும் வாழ்வாய்என் னோடும் மகிழ்ந்து.	703

திருச்சிற்றம்பலம்

700. நெஞ்சே! நீ பிரபஞ்சத் துக்கத்தினின்று நீங்கி அந்தச் சாதுக்கள் தங்களுடைய திருவடிக் குற்றேவல்களைத் தெரிந்து செய்து,

701-702. உயர்வுடைய சிவபஞ்சாக்கரத்தை அருள்நாவால் செபியாமற் செபித்துத் தணியாத பேரன்புடனே தியானித்து அருட்கிரணபானு (சூரியன்) போல ஒளிரும் தாதுகலந்த தும்பைமாலை முடித்த செஞ்சடை முடியினைத் தாங்கிய சிவபிரானுடைய திருவடி நீழலிற் பொருந்தி நமக்கு அன்னியமாகவுள்ள வேறு எந்தப் பொருளையும் நோக்கிச் செல்லாது அந்நிலையின்கண்ணே அமைந்திடுக.

703. தீங்குடையது என்று பிரபஞ்சப் பாழ்வாழ்வு நினைவிட்டு நீங்குக. எந்தக்காலத்தும் பதிவாழ்விலே என்னுடன் கூடிச் சுகானுபவியாக மகிழ்ந்து வாழ்வாயாக. ஓம் சுபம். சுபம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நெஞ்சறிவுறுத்தல் வசனம் முற்றிற்று.

இராம. பாண்டிரங்கன்
5, பிரதாச்சு வித்தா,
திண்டுக்கல் முதன்மைச் சாலை,
மதுரை-625 018.
2

திருச்சிற்றம்பலம்

என் குரு இராமலிங்கன்

நெஞ்சறிவு றுத்தற்கு நேர்கத் தியருபம்
எஞ்சலற வேயிங் கியற்றுதற்கு - மஞ்செனவே
இன்னே யருள்பொழிவா னென்குருவி ராமலிங்கன்
றன்னே ரருட்பிர காசன்.

நெஞ்சறிவு றுத்தற்கு நேர்கத் தியருபம்
எஞ்சல்அற வே இங்(கு) இயற்றுதற்கு - மஞ்(சு) எனவே
இன்னே அருள்பொழிவான் என்குருஇ ராமலிங்கன்
தன்னோர் அருட்பிர காசன்.

(கத்தியருபம் - வசன வடிவம்)

இது மகாவித்துவான் சித்தாந்த ரத்நாகரம், அரன்வாயல் -
வேங்கடசுப்புப்பிள்ளை அவர்களால் வள்ளல் பெருமான்
அருளிய திருவருட்பா நெஞ்சறிவுறுத்தல் வசனத்திற்கு முன்
எழுதப்பட்ட காப்புப் பாடலாகும்.

இவர் திரிசிரபுரம் மஹாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்
பிள்ளை அவர்கள் மாணாக்கரும் ஆவார்.

பெங்களுர் அருட்பெருஞ்சோதி சபை, பாளையங்
கோட்டை சைவ சமயாபிவிர்த்தி சபை இவைகளின்
ஸ்தாபகரும் ஆவார்.

அருட்பெருஞ்ஜோதி அகவலும் நெஞ்சறிவுறுத்தலும்

அகவல் - 6ஆம் திருமுறை
அறிவுறுத்தல் - 1 ஆம் திருமுறை

அகவல் - ஆசிரியப்பா வகை
அறிவுறுத்தல் - வெண்பா வகை

அகவல் - 1596 அடிகளை உடையது
அறிவுறுத்தல் - 1420 அடிகளை உடையது 1406

அகவல் - ஆண்டவன் புகழ் பாடுவது
அறிவுறுத்தல் - ஆன்மாவின் இகழ் பாடுவது

அகவல் - அரண்மனை மேல் தளம்
அறிவுறுத்தல் - அரண்மனை அத்திவாரம்

அகவல் - அனுபவப் பாராயணம்
அறிவுறுத்தல் - தோத்திரப் பாராயணம்

அகவலின் முதல்வர் - அருட்பெருஞ்ஜோதி ஆண்டவர்
அறிவுறுத்தலின் முதல்வர் - பரசிவபதி

அகவல் - ஆன்மாவைப் பிரகாசிக்க வைக்கும்
அறிவுறுத்தல் - ஆன்மாவை ஒளிரவைக்கும்

அகவல் 1872 தைப்பூசத்திற்குப் பின் பாராயணத்திற்கு
வந்தது
அறிவுறுத்தல் 1872 தைப்பூசம் வரை பாராயணம்
செய்யப்பட்டது.